Dosarele roşii

Gh. IONESCU
OLBOJAN

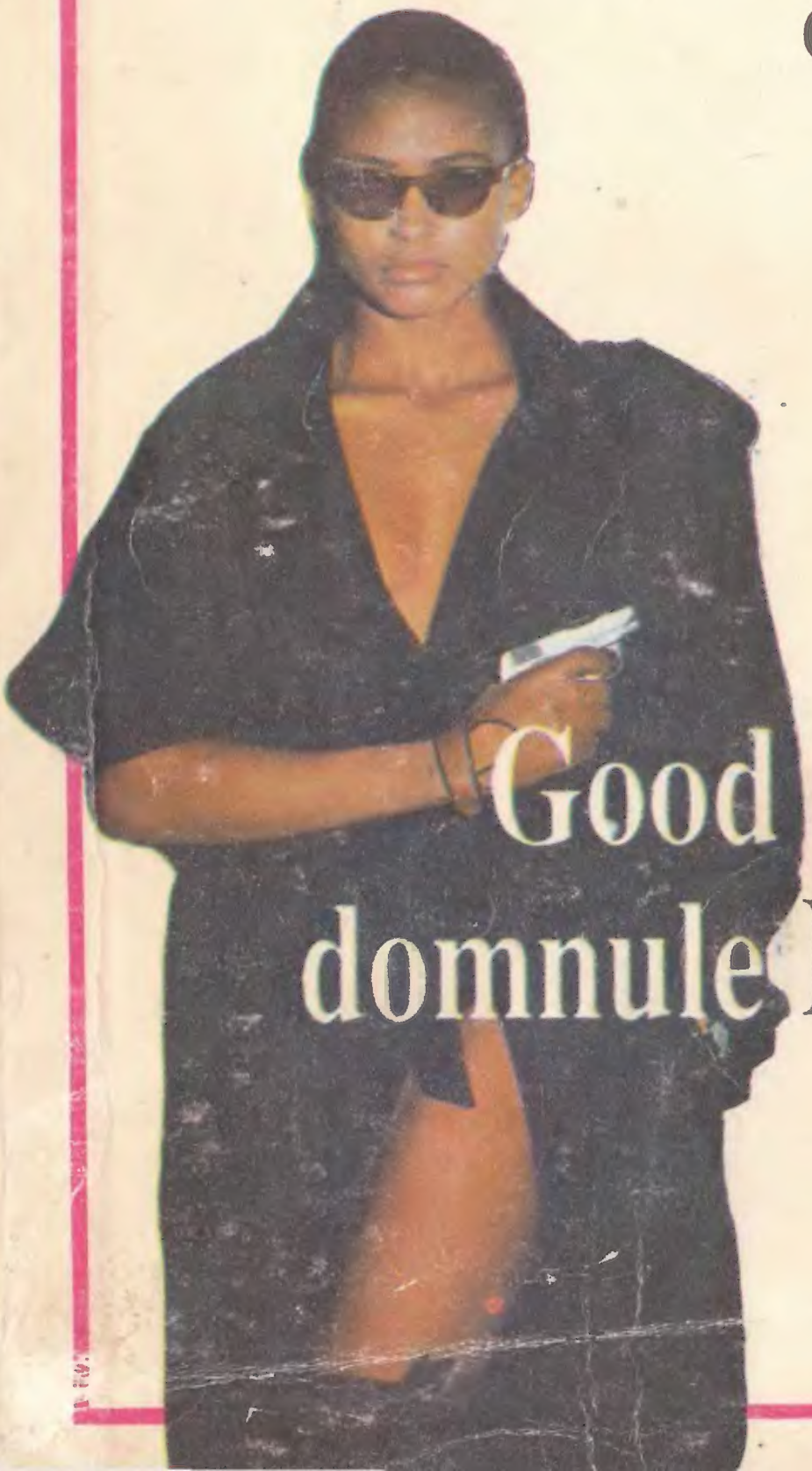

Good bye, domnule Pacepa!

Dosarele roşii

Gh. IONESCU OLBOJAN

Good bye, dominule Pacepa!

Dosarele roşii

Gh. IONESCU
OLBOJAN

Good bye, domnule Pacepa!

ISIS & R.A.I.

Grafica: ARTHUR ORZ

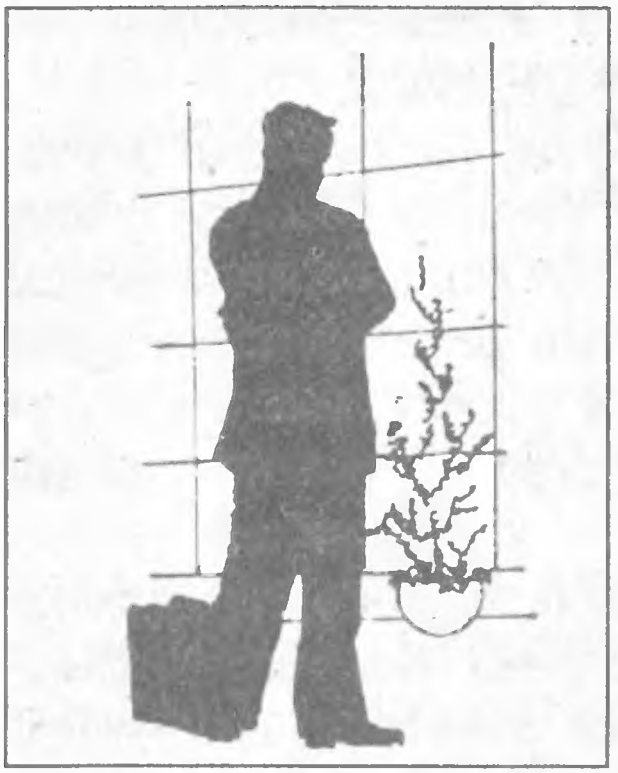

Cuvînt de învăţătură

În anul de graţie 1978, prin Decretul 121 din 8 aprilie se organiza Ministerul de Interne pe baze ştiinţifice, cum îi plăcea lui Ceauşescu să spună atunci cînd modifica, suprima sau completa atribuţiile unui minister sau ale altor instituţii, publice sau secrete, din România acelor ani.

Ministerul de Interne prelua astfel organele securităţii statului, unităţi militare care încorporau între ele şi serviciile de spionaj ale ţării, reunite atunci sub numele de Departamentul pentru Informaţii Externe *(D.I.E., siglă sub care îl vom trata şi noi în excursul de faţă).*

D.I.E. se subordona Departamentului Securităţii Statului, condus pe atunci de Tudor Postelnicu, uns de Ceauşeşti drept şef al departamentului şi ministru secretar de stat în Ministerul de Interne. Ascensiunea Postelnicului în această funcţie este de notorietate publică, el fiind acela care intermediase pregătirea

militară a lui Nicu Ceauşescu în unitatea de aviaţie din Crîngul Buzăului.

Ca şef al serviciilor de spionaj, la începutul anului 1978, era generalul-locotenent Nicolae Doicaru, trecut apoi, în luna mai acelaşi an, în fruntea Ministerului Turismului, pentru militarizarea generală a acestei instituţii, alături de ministerele comerţului exterior şi afacerilor externe, îmbîcsite de ofiţeri D.I.E. cu mulţi ani mai înainte.

În locul generalului Doicaru a fost numit generalul Gheorghe Dănescu, pînă atunci şeful Direcţiei Serviciilor de Aprovizionare ale M.I., avansare care a suscitat numeroase comentarii, mulţi întrebîndu-se ce legătură există între evidenţele obielelor şi izmenelor trupei şi activitatea de culegere a informaţiilor externe şi organizarea acţiunilor secrete în străinătate. Probabil, Ceauşescu miza mai mult pe priceperea unui general de manutanţă în diriguirea serviciilor secrete, decît pe experienţa generalului Pacepa, pe atunci adjunctul lui Doicaru.

Contrar tuturor afirmaţiilor şi speculaţiilor făcute în şi pe marginea cărţii "Orizonturi roşii" a generalului Pacepa, acesta nu a îndeplinit nici un minut funcţia de şef D.I.E., Ceauşescu suspectîndu-l de joc dublu, în favoarea serviciilor secrete române şi occidentale (vezi, în acest sens, interviul acordat de Nicu Ceauşescu ziaristului spaniol Ismael Pellicer şi reluat de revista română Independentul *nr. 8 din 6 decembrie 1990, în care vlăstarul ceauşist declară:* Despre Pacepa mi-am mai

spus părerea. Recrutat de americani în anii '60, cînd era şeful agenţiei economice din R.F.G. - noi avem relaţii diplomatice cu R.F.G.-ul abia din '67 - acolo pică toată reţeaua, singurul care reapare în ţară fiind el, nu contează cu ce maşină. Este interogat, bineînţeles, lucrurile astea făcînd parte din regulile jocului. Nu i se reţine nici o vină şi ministrul de interne din vremea respectivă îl trece pe linie moartă. Activitatea lui reîncepe la sfîrşitul anilor '69 - '70 şi durează pînă în '78, în vară, cînd a plecat. El era adjunctul lui Doicaru, care răspundea de Departamentul de Informaţii Externe. El se ocupa de partea economică, printre altele.

Capitolul I

Spre vest, viteză maximă!

22 iulie 1978. Pe coridoarele şi prin birourile D.I.E. mare agitaţie, mare: a trădat Pacepa! Pe feţele tuturor se citea spaima. Ea era amplificată de modul în care era emisă informaţia: pe şoptite, fără comentarii de prisos şi cît mai departe de pereţii încăperilor, pereţi suspectaţi de indiscreţie, cunoscut fiind faptul că tencuiala lor era susţinută nu cu rapiţă, ci cu firele care făceau legătura între microfoanele strategic amplasate în zid şi "camera obscură", adică biroul contrainformatorilor.

Mulţi dintre cei care mişunau prin sediile D.I.E. nu ştiau despre cine este vorba, luminîndu-se la faţă numai după ce li se traducea numele real al generalului fugar în numele său conspirativ: *"tovarăşul Prahoveanu"*. Era, şi probabil că şi în prezent este regulă severă, ca în sediile D.I.E. să nu se folosească numele adevărate ale

ofiţerilor, date de Dumnezeu la naştere, ci numele conspirative, stabilite de ofiţerii cadrişti în momentul angajării. O altă interdicţie privea secretizarea gradelor militare ale celor care lucrau în D.I.E.: nu era permis sub nici un motiv să facă referire la grad în apeluri sau răspunsuri la acestea. Nici formulele militare de adresare între diferite grade nu aveau undă verde în departament. Toate aceste interdicţii aveau o singură motivaţie: în cazul în care agenturile străine interceptau convorbirile din birourile D.I.E., ele să fie dezinformate, să nu cunoască identitatea persoanelor, gradul militar şi natura activităţilor desfăşurate în aceste locuri de muncă.

Luînd-o pe căi greşite, "tovarăşul Prahoveanu" şi-a atras dispreţul serviciului de cadre din D.I.E, care îi metamorfozează conspirativul din Prahoveanu în Vintilă, sau Trădătorul, nume sub care zace şi astăzi dosarul Pacepa în arhivele securităţii, ca să nu spunem ale S.R.I.-ului.

Întrucît, din economia memoriilor publicate de Pacepa în cartea sa "Orizonturi roşii" nu reiese motivul pentru care acesta a rupt-o cu stăpînii săi, vom încerca noi să facem lumină în hăţişul de supoziţii emise în această cauză.

Aşa cum am arătat mai înainte, în primăvara lui '78, Ceauşescu - l-a numit pe generalul Nicolae Doicaru ministru al turismului, probabil şi ca recompensă pentru ideea acestuia de a militariza turismul şi de a stoarce valută din vaca bălţată a turismului românesc de atunci.

În momentul numirii ca ministru al turismului, Nicolae

Doicaru ocupa postul de şef al D.I.E. şi funcţia de adjunct al ministrului de interne. Pentru cîteva zile, după plecarea lui Doicaru, interimatul în D.I.E. a fost ţinut de Pacepa, adjunctul lui Doicaru şi virtualul şef al serviciilor de spionaj (dacă ar fi vrut şi Ceauşeştii). Dar ei nu au vrut. Pe de o parte, existau temeri că Pacepa nu este sincer în ceea ce face, iar, pe de altă parte, Elena Ceauşescu îşi vedea ruinată cariera "ştiinţifică", carieră clădită numai pe furtul tehnologic săvîrşit de D.I.E. sub îndrumarea lui Pacepa, mentorul şi "şeful catedrei de polimerizare" al savantei cu studii superioare, dar fără liceu.

În atare situaţie, Pacepa a fost lăsat mai departe pe postul său de adjunct al şefului D.I.E. şi secretar de stat în minister, în locul vacant lăsat de Doicaru fiind numit generalul Gheorghe Dănescu, ofiţer superior din conducerea serviciilor de intendenţă ale Ministerului de Interne, general docil şi complexat de importanţa funcţiei în care Ceauşescu îl unsese peste noapte.

Numirea altuia peste capul său l-a înfuriat nespus pe micuţul general Pacepa, ros şi el de un alt complex, de cel al inferiorităţii, meteahnă specifică persoanelor de statură mică (vezi, în acest sens, cazul micuţului Nicolae Ceauşescu).

Vrînd să se răzbune pe cei doi dictatori pentru rocada făcută la vîrful serviciului de spionaj, Pacepa caută să-şi compromită noul şef în faţa personalului D.I.E. şi a tiranilor, printr-o manevră de autoizolare, lăsînd noul şef - străin de activitatea de spionaj - să se descurce singur.

Manevra micuţului Pacepa a avut efect scurt timp, mai exact pînă în momentul în care Dănescu s-a înconjurat de cîţiva ofiţeri D.I.E. cu experienţă în domeniu şi care, domici de promovare rapidă, l-au ajutat pe noul venit să intre în dedesubturile afacerilor curate şi murdare derulate pe ecranele serviciilor de spionaj române.

Văzînd că manevra nu s-a soldat cu rezultatele scontate de el, furia lui Pacepa împotriva stăpînilor săi a crescut şi mai mult. Este momentul în care generalul începe pregătirile pentru ruperea relaţiilor cu regimul ceauşist. Sub pretext că are mult de lucru, se închide în biroul său şi cere să nu fie deranjat de nimeni. Cabinetul său era prevăzut cu un terminal al computerului instalat în sediul central al D.I.E. şi care deţinea în memoria electronică toate datele şi informaţiile care prezentau importanţă pentru serviciile române de spionaj. Singur şi nestingherit de cëilalţi, generalul a programat terminalul calculatorului să-i imprime pe hîrtie toate datele şi informaţiile stocate în memoria sa electronică. La deschiderea cabinetului generalului fugar, după ce acesta trecuse deja Atlanticul, s-au găsit dublurile fişelor de calculator plecate în voiaj, însoţind generalul trădător în periplul său american. S-a constatat că Pacepa devalizase întreaga bancă de date şi informaţii secrete ale departamentului, avînd ce prezenta timp de trei ani colegilor de la C.I.A., fiecare fişă pe calculator putînd fi detaliată în zeci şi sute de pagini de cel care fusese pînă atunci al doilea om în ierarhia spionajului ceauşist. Mitul că Pacepa dispune de o memorie infailibilă, că putea

memora pagini întregi din cărţile de telefoane, trebuie revăzut prin prisma celor menţionate mai sus.

După ce ştirea privind fuga s-a confirmat prin telegramă cifrată, transmisă de ofiţerii ambasadei române din R.F.G., a fost anunţat şi Ceauşescu. Vestea i-a accentuat bîlbîiala şi teama pentru securitatea-i personală. Printre bîlbîieli a urlat: "să fie formată imediat o comisie de anchetă şi traşi la răspundere toţi vinovaţii!"

Capitolul II

Alarmă generală în D.I.E.

Fuga lui Pacepa a surprins Departamentul de Informaţii Externe nepregătit pentru asemenea evenimente. "Accidentele" prevăzute vizau situaţii de genul trădării ţării de către un ofiţer sau un informator aflat în misiune în exterior, descoperirea reţelelor de spionaj române de către autorităţile altor state, declararea *persona non grata* a unui ofiţer D.I.E. aflat în misiune pe teritorii străine, dispariţia unor cadre în condiţii misterioase etc. Între cazurile speciale însă, eminenţa cenuşie a securităţii statului nu a prevăzut şi situaţia în care şeful D.I.E. sau locţiitorul acestuia trădează ţara, punîndu-se în solda unei puteri străine. Nici Ceauşescu şi nici toată secţia cu probleme militare din C.C. nu crezuseră vreun moment că vîrfurile spionajului român pot să se dezică de cei care îi plăteau

din destul, meritat sau nemeritat. De altfel, în C.C., problema spionajului era *job*-ul lui Nicolae Ceauşescu, la discreţia căruia lucrau serviciile secrete, sub îngăduinţa tacită a tuturor celorlalţi membri ai C.P.Ex.-ului.

Tudor Postelnicu, pe atunci ministru secretar de stat şi şef al Departamentului Securităţii Statului, în subordinea căruia erau plasate şi serviciile secrete, nu făcea altceva - pe linie de spionaj - decît să semneze diverse ordine cu caracter administrativ privind avansările în grad, volumul fondurilor în lei sau valută ale D.I.E., trimiterea sau retragerea din misiuni a ofiţerilor aflaţi peste hotare, premierea de 23 August sau 30 Decembrie etc. În ceea ce priveşte plicurile sigilate care treceau de la D.I.E. către Ceauşescu, via cabinetul său, Postelnicu nu cunoştea conţinutul lor, el neavînd competenţa legală de a cenzura asemenea corespondenţă specială, destinată înaltelor foruri ceauşiste.

Ca ţapi ispăşitori - căci trebuiau găsiţi nişte vinovaţi pentru defecţiunea produsă de Pacepa aparatului de spionaj român - au fost declaraţi generalul Nicolae Doicaru şi generalul Gheorghe Bolânu, cel care avea în subordine brigada de contrainformaţii a D.I.E. Primul, numit cu trei luni în urmă în înalta funcţie de ministru al turismului, a fost degradat la soldat neinstruit şi scos din proaspăta funcţie de ministru al plimbăreţilor, pentru faptul că nu a sesizat intenţia fostului subordonat de a trăda, iar al doilea a fost trecut în rezervă pentru lipsa de vigilenţă de care a dat dovadă ca şef, printre altele, al

serviciului de contrainformaţii din D.I.E. Şi unul şi altul au fost condamnaţi pe nedrept. Doicaru nu putea, în rarele momente în care se consilia cu Pacepa, să descifreze, dincolo de cele 10 dioptrii ale fugarului, gîndurile acestuia, mascate cu mare măiestrie de actor, de micuţul general, devenit peste ani vedetă internaţională a spionajului mondial. În ce priveşte pedepsirea generalului Bolânu şi desfiinţarea brigăzii de contrainformaţii, sancţiunile au fost aplicate în mod arbitrar, Bolânu şi trupa sa neputînd să ţină sub observaţie contrainformativă tocmai pe şeful lor ierarhic superior, ar fi fost un non sens, o anomalie contrainformativă, nemaiîntîlnită nici la noi şi nici la alţii ca noi (la ora aceea socialismul era în floare, Europa de Est gemînd sub povara lui).

Revenind la Ceauşescu, el îşi imagina că ferocele Pacepa organizase o întreagă reţea de complotişti între ofiţerii D.I.E., reţea pe care să o folosească în favoarea ruşilor, care dădeau semne de nervozitate în relaţiile cu Bucureştiul. Ideea vehiculată de secţia militară a C.C.-ului în legătură cu fuga lui Pacepa era şi ea destul de bizară: pînă la plecarea sa în S.U.A., Pacepa a acţionat, pe pămîntul românesc, în favoarea serviciului de spionaj sovietic, fuga sa în Occident fiind o sarcină primită din partea Moscovei pentru penetrarea serviciilor de spionaj duşmane. Oricum, conducerea departamentului spionajului este schimbată. În locul generalului docil, (promovat de la magaziile de izmene ale Ministerului de Interne la şefia serviciilor secrete) Gheorghe Dănescu,

este numit un civil, Remus Dima, istoric, specialist în descifrarea iţelor mişcărilor muncitoreşti din Oltenia (pe atunci, leagănul ilegalismului comunist din România), uns de Ceauşescu în această funcţie probabil pentru perseverenţa cu care îl adula Remus Dima drept erou comunist.

În locul generalului fugar, ca locţiitor al şefului D.I.E. şi secretar de stat în cadrul Ministerului de Interne, a fost promovat generalul Gheorghe Zagoneanu, pînă atunci şeful unui inspectorat judeţean de miliţie. Vă închipuiţi ce bună alegere a făcut Ceauşescu promovînd asemenea pseudospecialişti în funcţii la care aceştia nu aspirau.

Paralel cu modificările la vîrf, se produc schimbări şi în structura D.I.E. Astfel, sînt înlocuiţi toţi şefii de unităţi şi servicii cunoscuţi de Pacepa că ocupă asemenea funcţii, cu ofiţeri aduşi din Ministerul Apărării Naţionale, Direcţia de Informaţii a Armatei, sora geamănă a D.I.E. aflată sub oblăduirea armatei. Sînt, de asemenea, promovaţi pe funcţii bune în cadrul D.I.E. politruci de la diverse direcţii şi comandamente de armă din cadrul Ministerului Apărării şi ofiţeri din contraspionajul intern (Direcţia a III-a), mare parte dintre ei rude apropiate ale noilor şefi de unităţi D.I.E.

Activitatea de spionaj este paralizată. Noii veniţi în D.I.E., handicapaţi de faptul că nu ştiau cu ce se mănîncă prestaţia ofiţerilor de informaţii externe, şi-au continuat vechile deprinderi, anume urmărirea contrainformativă a specialiştilor rămaşi din vechiul aparat, anterior plecării generalului Pacepa. Noii veniţi

aveau studiile făcute la şcoala din Băneasa, pe cînd cei din D.I.E., în marea lor majoritate, aveau facultăţile terminate la cursurile de zi.

Sînt rechemaţi de urgenţă în ţară ofiţerii aflaţi în misiuni secrete pe teritoriile altor state, sub acoperirea de diplomaţi în cadrul ambasadelor, lucrători în cadrul comerţului exterior sau turismului internaţional etc. Cursele externe ale "Taromului" sînt aglomerate cu aşa-zişii "ambasadori ai prieteniei", "porumbei ai păcii", "membrii lotului olimpic", "copiii lui Pacepa" şi alte asemenea etichete pentru trupele fronturilor nevăzute ale acelui an.

Capitolul III

Fantomele trec graniţa

Pe lîngă ofiţerii mascaţi de paşapoarte de serviciu sau diplomatice, au mai fost alarmaţi şi chemaţi de urgenţă, în ţară, ofiţerii "fantomă", ofiţeri trimişi în străinătate sub identităţi false, avînd asupra lor documente contrafăcute, din care rezulta că respectivii sînt reprezentanţii unor state occidentale şi că se ocupă de afaceri comerciale internaţionale. De unde numele de fantome al acestor ofiţeri? Nu din altă parte, decît din statutul lor juridic de ofiţeri *deplin conspiraţi* care nu aveau, (sub nici o motivaţie) voie să mai ţină legătura cu rudele sau prietenii, colegii de serviciu etc., din momentul în care *erau declaraţi dispăruţi în urma unor accidente de circulaţie sau a altor moduri de volatilizare voluntară.* Pentru părinţi, rude, prieteni era pregătit un sicriu, bine sigilat şi etanşeizat, cu corpul neînsufleţit al unui bătrîn de prin azilele bucureştene, lipsit de rude care să-l revendice şi care era prezentat drept sicriul viitorului

ofiţer-fantomă, intrat în atenţia D.I.E. Sicriul, păzit discret de cîţiva băieţi de bine, era depus în cimitir, cu toată pompa, iar înmormîntarea se făcea conform obiceiurilor locurilor de baştină ale "fantomelor". Crucile ridicate peste astfel de sicrie erau loc de pelerinaj şi jale pentru rudele şi apropiaţii celor dispăruţi, prin purtarea de grijă a cadriştilor şi instructorilor ofiţerilor-fantomă.

Nu este lipsită de interes o scurtă incursiune în fişele de cadre ale ofiţerilor-fantomă, pentru a înţelege mai bine mecanismul şi resorturile politico-sociale ale penetrării informative prin astfel de mijloace.

Pentru viitorii ofiţeri-fantomă recrutările se făceau cu predilecţie din rîndul naţionalităţilor conlocuitoare, în special dintre germani şi maghiari, iar ca pregătire profesională erau preferaţi ingineri şi economişti. Raţiunea acestor căutări era următoarea: cetăţenii români de naţionalitate germană, spre exemplu, prezentau unele avantaje, deloc de neglijat pentru viitoarele fantome: aspectul fizic apropiat foarte mult de cel al cetăţenilor din statele occidentale avute în vedere pentru pătrunderi informative, cunoaşterea limbii germane din familie (limbă însuşită superior faţă de cei care o asimilau pe calea cursurilor în facultăţi sau în laboratoarele fonice ale D.I.E.). De asemenea, populaţia de naţionalitate germană are ca specific predilecţia pentru tehnică, pentru disciplina de tip militar.

Unităţile destinate pregătirii fantomelor erau direct subordonate generalului Pacepa, el fiind unul dintre ofiţerii superiori care acţionaseră în spaţiul german,

înainte şi după dezgheţarea relaţiilor diplomatice dintre România şi Germania occidentală (se presupune că Pacepa a fost racolat de americani tocmai în perioada în care se afla la post în Germania de Vest, ca şef al agenţiei economice române, prin anii '60, fiind singurul spion trimis înapoi în ţară, restul reţelei fiind arestată de autorităţile militare americane staţionate în Germania acelor ani).

Din cele expuse mai sus, nu trebuie să se înţeleagă că D.I.E. avea în vedere numai pătrunderea informativă a Germaniei Federale. Acestui scop i se adăuga folosirea fostului R.F.G. ca trambulină pentru penetrarea altor spaţii occidentale, atît europene cît şi americane. Folosirea Germaniei pentru împământenirea fantomelor era uşurată de faptul că Pacepa cunoştea foarte bine legislaţia acestei ţări în domeniul organizării şi administrării teritoriale, în privinţa societăţilor comerciale, industriale şi financiare şi a reglementărilor specifice ţărilor aparţinînd comunităţii economice europene. Aterizarea în Germania de Vest a fantomelor era urmată, de regulă, de marşrutizarea lor în ţările în care interesele spionajului român o cereau, iar calităţile personale ale fantomei permiteau acest lucru.

Practic, ce făceau fantomele în peregrinajul lor prin ţările Europei de Vest?

Raţiunea prezenţei lor în ţările occidentale dezvoltate era aceea de obţinere a unor documentaţii tehnice secrete privind ramuri de vîrf ale industriei; facilitarea acordării României de credite bancare cu dobîndă

minimă, termene de rambursare maxime şi termene de graţie favorabile; încheierea de convenţii comerciale cu parteneri români de către firme de marcă din Occident, în defavoarea altor ţări socialiste (la ora aceea); achiziţionarea de aparatură şi echipamente electronice sofisticate puse sub embargou de unele ţări industrializate în defavoarea ţărilor din lumea a treia sau socialiste; influenţarea conducerilor unor state sau organizaţii internaţionale în adoptarea unor decizii care să sprijine politica şi poziţia României în unele probleme internaţionale sau regionale (nu este lipsit de sens exemplul intervenţiei lui Ceauşescu pe lîngă Willy Brandt pentru recunoaşterea lui Yasser Arafat şi a O.E.P. de către Internaţionala socialistă şi unele ţări vest-europene).

Pentru atingerea obiectivelor erau vizate cu predilecţie posturile de directori administrativi sau tehnici, consilierii acestora, şefii departamentelor cu greutate în luarea deciziilor directoriale, consilierii personali ai şefilor de partide, şoferii maşinilor personale ale unor lideri politici, şefii gărzilor personale etc. Selecţionarea fantomelor se făcea sub stricta îndrumare a lui Pacepa. Cel ales era obligat să-şi schimbe domiciliul din localitatea în care fusese recrutat în Bucureşti, sub diverse pretexte: încadrarea într-un post mai bine plătit, efectuarea unor cursuri de ridicarea calificării, iminenţa căsătoriei în Capitală etc. Ajunşi în Bucureşti, primeau cheile de la nişte garsoniere amplasate numai prin zona centrală, cea cuprinsă în perimetrul înconjurat odată de

liniile tramvaiului 26 (linie de zi şi noapte pe un traseu circular şi, care, unea Gara de Nord cu Oborul, Şoseaua Mihai Bravu, Şoseaua Olteniţei, Viilor, Panduri şi Cotroceni). Aceste mici apartamente erau dotate cu tot strictul necesar, avîndu-se grijă să cuprindă, în primul rînd, instalaţii şi tehnică de uz casnic adusă din Occident, pentru obişnuinţă în mînuirea lor de către viitorii ofiţeri-fantomă. În aceste locuri se derulau acţiunile de instruire teoretică şi practică, imaginîndu-se diverse scenarii pe baza documentelor întocmite din timp de ofiţerii-instructori cu privire la tot ceea ce interesa din activitatea obiectivului strategic occidental avut în vedere de conducerea D.I.E. pentru plasarea fantomelor.

Documentarele cuprindeau atît materiale scrise cît şi înregistrări pe bandă magnetică, familiarizînd viitoarea fantomă cu tot ce interesa mai mult de la viitorii săi colegi şi şefi, cu locurile unde erau stocate datele secrete care interesau România, accesul în obiectiv şi circulaţia între diverse compartimente ale acestuia etc.

În sfîrşit, dar nu pe ultimul loc, era documentarea juridică, însuşirea corespunzătoare a reglementărilor legale din statul respectiv, cunoaştere care trebuia să fie cel puţin la nivelul unui cetăţean cu pregătire medie, în ceea ce priveşte constituţia, codul familiei, codul muncii şi cel penal etc.

Componenta practică a instruirii consta în mînuirea sistemelor de legătură pe care urma să le folosească în corespondenţa sa viitoare cu Centrala D.I.E.

Regula, la acest capitol, era instruirea fantomelor cu

toată gama mijloacelor de legătură, atît cele clasice cît şi cele moderne, opţiunea pentru unul sau altul din ele făcîndu-se după reguli stricte de conspirativitate şi condiţionată de apariţia unor situaţii neprevăzute în teren (ţara unde urma să-şi desfăşoare activitatea fantoma). Pentru folosirea oricăruia dintre mijloacele de legătură, elevul-fantomă era pus să memoreze, ca pe Tatăl Nostru, un cod personal de cifrare şi un sistem de parole (cu răspunsurile respective) pentru tot atîtea situaţii speciale în care se presupunea că îl va folosi.

Noua sa casă, precum cea descrisă mai sus, era garnisită şi cu aparatură de supraveghere video şi audio, prin care instructorii îşi controlau elevii şi verificau loialitatea acestora faţă de serviciile române de spionaj. Erau folosite, de asemenea, şi farmecele feminine ale unor colaboratoare ale securităţii care, o dată ajunse în camerele elevilor noştri, începeau să pună întrebări naive şi provocatoare, după un scenariu bine pus la punct de instructor. În alte cazuri, elevul era arestat de "miliţie", anchetat şi molestat invocîndu-se diferite pretexte, doar-doar va trăda legătura sa cu serviciile de spionaj, mai precis cu instructorul său, întrucît aceasta era regula: fantomele nu trebuiau să cunoască din aparatul D.I.E. decît o singură persoană - instructorul - care, mai tîrziu, devenea legătura sa personală cu Centrala. Regulă instituită de Pacepa şi încălcată tot de el, în mai multe rînduri.

Odată trecute cu bine aceste examene, pregătirea intra în faza finală: "toaleta înainte de plecare", fază care

presupunea folosirea identităţii false într-o serie de condiţii date, urmărindu-se folosirea fără ezitare şi gesturi trădătoare a noii identităţi (nume, prenume, cetăţenie şi profesie).

Pentru acomodarea şi facilitarea intrării în pielea personajului pe care urma să-l joace ani de-a rîndul, elevul era dotat cu acte false de identitate şi trimis în delegaţie la anumite instituţii din provincie, antamînd discuţii pe marginea unor contracte externe, în calitate de reprezentant al unor firme străine, contactînd familii din ţară cu rude în exterior şi de la care pretindea că aduce mesaje etc. În cadrul acestui test, proba de foc era dată în hotelurile în care trebuia să rămînă peste noapte. Dacă reuşea să inducă în eroare armata de colaboratori şi ofiţerii de "obiectiv" care mişunau prin aceste locuri publice, făcîndu-i să creadă că este cetăţean străin, drumul spre aeroportul internaţional îi era larg deschis, putea să plece din moment în moment spre zările străine.

Ajunşi la destinaţie, după parcurgerea itinerariilor (ca să nu mai uzăm de "scenarii") stabilite de Centrală, ofiţerii-fantomă aveau obligaţia, printre altele, să se căsătorească cu localnice indicate de Centrală şi verificate ca la securitate. Prin asemenea căsătorii se consolida credibilitatea de care se bucura fantoma din partea băştinaşilor, precum şi cîmpul de relaţii de care aceasta avea nevoie în demersurile sale. Din asemenea căsătorii au rezultat copii, nepoţi, rude colaterale etc.

Cînd a sunat alarma, imediat după plecarea

generalului Pacepa, aceste familii s-au văzut abandonate de urgenţă de către stîlpii casei, în mod misterios, asupra lor planînd ameninţarea că pot fi demascaţi de generalul fugar. Unele fantome au sosit în ţară la volanul unor maşini luxoase şi încărcate cu diverse obiecte de uz casnic, luate la repezeală de prin case şi birouri, altele aterizînd numai cu recuzita vestimentară în care i-a prins seismul de grad Pacepa.

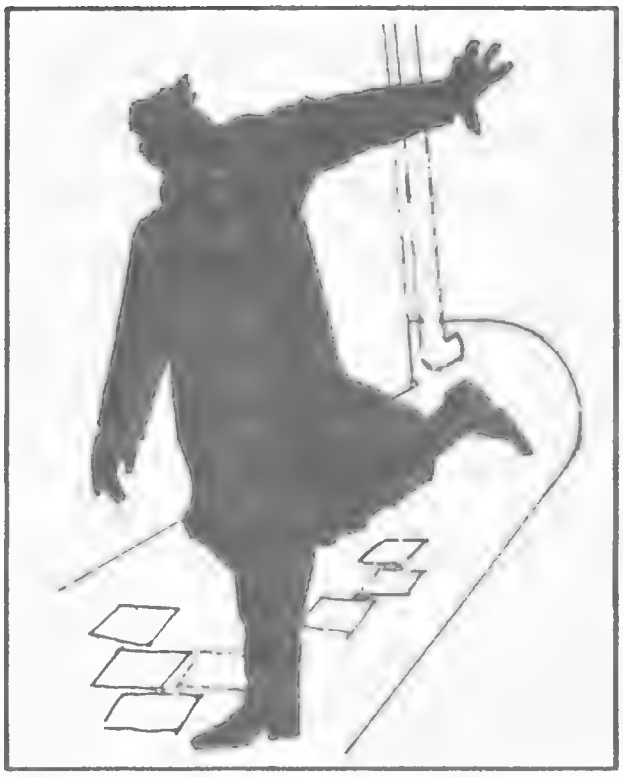

Capitolul IV

Morţii ies din morminte

Aşa cum statutul defunctului partid comunist nu conţinea nici o prevedere referitoare la posibilitatea desfiinţării "forţei politice conducătoare", tot aşa şi corifeii Departamentului de Informaţii Externe nu intuiseră pentru aparatul securităţii cutremure de grad Pacepa.

În cazul rămînerilor definitive în Occident, ale unor ofiţeri inferiori şi superiori, se ordona imediat încetarea activităţilor secrete pe spaţiul sau zona în care se produsese trădarea spionului şi aducerea în ţară a tuturor ofiţerilor cunoscuţi în această calitate de cel care trădase. "Fantomele" şi celelalte nu erau însă alarmate. Ca măsură preventivă, ele erau numai avertizate împotriva unor provocări la care se puteau deda serviciile de contraspionaj din Occident, pentru a depista reţelele de spionaj române, în special, şi socialiste, în general. În ce constau astfel de provocări? Printr-un reportaj dedicat, chipurile, actului de trădare, se dădea ştirea

falsă că respectivul spion român a emis autorităţilor poliţieneşti occidentale una sau mai multe liste cuprinzînd reţele de spionaj române infiltrate în diverse medii. Poliţia respectivă, în "marea ei consideraţie pentru respectarea drepturilor omului", invita - prin pixul reporterului - pe toţi cei care vor să nu suporte rigorile legii, ştiindu-se pe respectivele liste - să se predea singuri autorităţilor sau să părăsească în 24 de ore statul în care activau ca spioni. Cei slabi de înger, cădeau pradă acestor anunţuri şi se predau poliţiei sau forţau nota la aeroporturi pentru întoarcerea la bază, moment în care forţele de ordine îi pescuiau, făcînd mare publicitate în jurul cazului, în speranţa nemărturisită că alţii vor cădea în plasa întinsă panicarzilor.

Tratamentul special de care se bucurau fantomele în cazul defecţiunilor de grad inferior în reţelele de spionaj se datora faptului că ele nu erau cunoscute decît de doi ofiţeri ai Centralei - cel care îl instruia şi, apoi, pe timpul misiei, îi asigura legătura cu baza, şi al doilea, "tovarăşul Prahoveanu" alias generalul Pacepa, cel care verifica personal potenţele informative ale fiecărei fantome şi dădea sau nu O.K.-ul pentru plecare sau nu în exterior.

În cazul în care ar fi trădat un ofiţer instructor, rămînînd peste hotare, era adusă de urgenţă în ţară fantoma aflată în legătura sa, fiindcă - de regulă - ofiţerul-instructor avea legătură personală numai cu o fantomă, rare fiind cazurile în care se aproba preluarea a două sau trei.

Cum însă Pacepa îi cunoştea personal pe toţi cei

care acţionau sub steag străin, defecţiunea produsă de el aparatului securităţii a făcut necesară aducerea de urgenţă în ţară a tuturor ofiţerilor-fantomă răspîndiţi pe mapamond. Nu au răspuns apelului de a reveni în ţară două fantome mai în vîrstă care, asumîndu-şi riscul deconspirării şi condamnării pentru acţiuni antistatale, au refuzat categoric să-şi părăsească averile şi familiile încropite aiurea. Pînă în 1985, nu a fost arestată sau în vreun fel deranjată nici una din aceste fantome ale serviciilor secrete române rămase în Occident. Ca mai totdeauna, cînd un ofiţer o rupea cu paradisul ceauşist au apărut etichetările de agenţi dubli, dosarele lor de cadre trecînd de la unităţile mamă la cele de contrainformaţii ale Departamentului Securităţii Statului.

Judecînd prin prisma atenţiei de care s-au bucurat fantomele aterizate în ţară, putem spune, fără putinţă de tăgadă, că bine au făcut cei doi ofiţeri atunci cînd au ales libertatea, cu riscurile menţionate mai sus. Să ne explicăm. Sosirea în ţară a ofiţerilor-fantome a pus aparatul D.I.E. într-o febrilă agitaţie. Prezenţa, din nou, în ţară a acestor ofiţeri ridica varii probleme, în prim plan fiind cele de ordin juridic (anularea certificatelor de deces şi repunerea acestor oameni în drepturile persoanelor vii), iar - în plan secund, probleme de ordin social (reluarea legăturilor cu rudele în viaţă din ţară, refacerea familiilor părăsite în mod misterios, etc.), problemele de ordin profesional (încadrarea fantomelor în munci utile acestora în concordanţă cu aptitudinile şi vîrsta acestora) etc.

Rezolvarea rapidă a întregului set de asemenea probleme era dificilă, nu de alta, dar după plecarea lui Pacepa, Departamentul de Informaţii a fost supus anchetei ordonate de Ceauşescu pentru stabilirea vinovăţiilor şi a prejudiciilor morale şi materiale produse serviciilor secrete de actul generalului fugar. Pe de altă parte, noul şef al departamentului, "tovarăşul Remus Dima" nu era familiarizat cu activitatea D.I.E. aşa cum era cu momentele principale ale "mişcării muncitoreşti din Oltenia", întru slava şi preamărirea contribuţiei lui Ceauşescu la dezvoltarea ei. Auzind problemele pe care le ridică revenirea în ţară a fantomelor, s-a făcut foc şi pară, perorînd o replică pe măsura profunzimii gîndirii sale istorice: "Nu de ăştia ne ocupăm acum. Lăsaţi-i în pace. Au dus-o bine acolo unde au fost. Să mai rabde şi ei. Noi trebuie să prindem acum trădătorii dintre noi, asta ne cere Secretarul General..." (Lozinca cu *dusul bine în Apus* a fost reluată în mod creator şi după aterizarea în România post-ceauşistă a celor două vîrfuri ale opoziţiei, Radu Câmpeanu şi Ion Raţiu. Nu ştim ca F.S.N.-ul să fi achitat marelui istoric drepturile de autor sau un simplu mulţumesc pentru premoniţia făcută cu peste zece ani în urmă).

Pînă la clarificarea situaţiei lor, fantomele au fost cazate în apartamentele conspirative ale departamentului, multe dintre ele foste case în care se efectuase instruirea ofiţerilor reveniţi acum în ţară. Numai amintiri plăcute nu stîrneau ele acum celor care le locuiau. S-a dat dispoziţie ca nici una dintre fantome să

nu părăsească aceste locuri de cazare, să aştepte pînă la "noi ordine", iar noile ordine se lăsau aşteptate, ofiţerii de legătură mergînd numai cu soldele, însoţite de ridicări din umeri, semn că şeful D.I.E. nu semnase cutare ordin sau notă în legătură cu reglementarea juridică şi socio-profesională a fantomelor scoase din priză. Atmosfera era apăsătoare. "Marele istoric", devenit peste noapte spion-şef, fără grad militar, vedea pe lîngă el numai trădători, oameni de-ai lui Pacepa, motiv pentru care se lăsa greu înduplecat să semneze o hîrtie sau să ia o decizie privitoare la oricare dintre sectoarele D.I.E.

În rîndul fantomelor începuseră să apară regretele că s-au întors în ţară, dînd curs ordinului de retragere din exterior. Tensiunea în care vieţuiau în domiciliile forţate din Bucureşti li se părea de nesuportat faţă de regimul blînd al închisorilor din Occident, unde ar fi fost cazaţi dacă ar fi fost arestaţi de poliţie, urmare a demascării lor de către Pacepa. Regretau familiile abandonate silit, şi care nu ştiau nimic despre ei, umplînd rubricile de mică publicitate cu anuţuri privind dispariţia lor. Prin complicitatea ofiţerilor de legătură, unele fantome au început să-şi caute rudele firești din ţară, încercînd să le contacteze, pe timpul nopţii, atunci cînd puteau să părăsească mai uşor domiciliile forţate.

Vă puteţi închipui şocul produs rudelor de apriţia "înviatului", cel care "se săvîrşise din viaţă" cu mulţi ani în urmă şi în amintirea căruia se înălţa o cruce în cimitirul local, iar anual era pomenit alături de morţii adevăraţi ai familiei, în sîmbăta ce le este dedicată de ritualurile bisericeşti.

Într-o astfel de contactare nocturnă a rudelor, o fantomă a avut neşansa să nu fie recunoscută de ruda vizitată, rudă care i-a cerut să prezinte un act de identitate ca să se convingă de cele ce afirma cel din faţa sa. Fantoma a fost în imposibilitate să arate aşa ceva, toate actele aflate asupra sa dovedeau numele fals, nu pe cel real, cel dat de Dumezeu la naştere. Şi astăzi, fantomele anului 1978 defilează printre noi cu numele false, date de cadrişti la revenirea în ţară, înlocuind numele străine purtate peste hotare. Vă întrebaţi poate de ce nu s-a revenit la numele purtate anterior recrutării. Dacă s-ar fi recurs la asemenea nume, se încălca regula după care un ofiţer-fantomă nu revine niciodată la numele purtate anterior, consolidîndu-se, astfel, conspirativitatea creată în jurul unor asemenea persoane. Aşa se face că, fiind o dată declarat mort pentru rude, nu se putea reveni asupra acestui act, învierea din morţi fiind omologată o dată pentru totdeauna numai în favoarea regelui din Nazaret, de către glosatorii sfintei scripturi, precursorii îndepărtaţi ai cardiştilor din unităţile D.I.E.

Capitolul V

Cu praştia la vînat mistreţi

Aşa cum nu putea reveni la numele anterioare, tot aşa ofiţerul-fantomă nu putea reveni la locurile de muncă avute în ţară, anterior decolării către Vestul civilizat. Posturi pe măsura celor ocupate în Occident erau puţine în România acelor ani şi toate ocupate de alţii, mai bine sau mai slab pregătiţi decît fantomele.

După trei luni de încezeală prin casele conspirative ale securităţii, fantomele au fost repartizate ca ofiţeri auxiliari în cadrul unităţilor D.I.E. şi încadrate pe funcţii de consilieri de specialitate, posturi special create în acele momente pentru absorbirea surplusului de cadre apărut în departament, graţie "tovarăşului, Prahoveanu".

Practic, cu ce se ocupau aceşti consilieri de specialitate? Cu nimic altceva decît cu traducerea unor articole din şi în limbile străine, cu descifrarea unor scheme tehnice prezente în documentaţiile subtilizate

de D.I.E. din exterior, cu organizarea bibliotecilor de date tehnice din unităţile departamentului, cu instruirea noilor cadre în probleme de tehnică nouă şi limbi străine etc.

Ca să accepte ideea încadrării acestor dezrădăcinaţi, istoricului din fruntea departamentului i s-au prezentat următoarele considerente de către proaspăta unitate de contrainformaţii de pe lîngă D.I.E. a) introduse printre ofiţerii operativi, fantomele puteau fi uşor supravegheate, asupra lor planînd suspiciunea jocului dublu la care acestea se puteau preta dacă erau marginalizate şi scoase din cîmpul de observaţie al contrainformatorilor plasaţi prin toate unităţile departamentului; 2) aparţinînd de o unitate militară, fantomele nu puteau părăsi garnizoana Bucureşti, în timpul lor liber, decît după ce primeau aprobarea conducerii acelei unităţi. În felul acesta, contrainformaţiile - cunoscînd itinerariile din timp - organizau supravegherea fantomelor şi în deplasările acestora prin ţară; 3) prin încadrarea lor se astupa golul lăsat în unităţi de masiva plecare la posturi în exterior a ofiţerilor cu experienţă, cei retraşi fiind trecuţi în rezervă sau lăsaţi să încezească prin instituţiile care îi acopereau ca ofiţeri.

Cum în acele timpuri tulburi pentru D.I.E. activitatea clasică de spionaj era suspendată, potenţialul intelectual al fantomelor a fost canalizat pe ogorul campaniei de publicare în exterior a unor articole şi cărţi despre România şi al ei preşedinte, persoană extrem de şifonată prin dezvăluirile făcute de generalul fugar.

Să nu se creadă că fantomele au acceptat cu bucurie şi "mîndrie patriotică" tratamentul la care au fost supuse. Nu. Oameni care trăiseră mai mult de 10-15 ani în ţări cu tradiţii democratice, fantomele s-au văzut marginalizate ca răsplată pentru ceea ce făcuseră ele pentru ţară.

Lipsite de posibilitatea petrecerii timpului liber după standarde occidentale, fără alimentele şi confortul oferit acolo, fără rezultate deosebite în muncile prestate fără tragere de inimă, fără legături cu rudele fireşti, fantomele şi-au găsit alinarea în elixirul lui Bachus şi în legături amoroase cu femei de condiţie îndoielnică (de cele titrate se fereau, de teama de a nu se deconspira în cadrul unor dialoguri mai elevate cu acestea).

După nopţile petrecute în tovărăşia unor astfel de persoane, fantomele nu se prezentau la program, absentînd ore sau chiar zile întregi, iar - cînd în sfîrşit apăreau - le plîngeai de milă: ori erau lefteri, ori bătuţi măr, ori şi una şi alta, după cum le surîdea norocul. După trei-patru escapade din acestea, lumea se obişnuise cu ei şi ei cu lumea.

Remus Dima era furios. Trenau articolele despre cel mai... şi cea mai..., iar opinia publică mondială nu putea fi lăsată să aştepte. Ca să limiteze posibilităţile fantomelor pentru distracţii anacronice, şeful departamentului a sugerat şefilor de unităţi mărirea volumului de muncă al acestora, aglomerîndu-i atît cu traduceri necesare aparatului cît şi cu fantezii, numai de dragul de a-i ţine în priză 10-12 ore pe zi.

Simţindu-se înghesuită la mantinelă în folosirea

timpului liber, una dintre fantome, ahtiată după berea servită pe atunci de restaurantul "Simplon" de pe Calea Victoriei şi neavînd mereu timp să stea la coadă, la casă, pentru a-şi lua jetonul cu care ridicai berea de la bar, a recurs la următoarea soluţie: în fiecare săptămînă, lunea, îşi cumpăra 40-50 jetoane, care îi ajungeau toată săptămîna, economisind timpul pierdut zilnic la casa restaurantului. Gîndire nemţească, comportament autohton: după cinci halbe vorbea singur, dacă - între timp - nu găsea un tovarăş cu care să termine mai repede jetoanele din buzunar.

Un hobby al fantomelor care a dat de lucru unităţii de contrainformaţii şi Direcţiei a V-a (pază demnitari) a fost vînătoarea. Venite din Vest, cu arme sofisticate de vînătoare pe bază de aer comprimat, şi manifestîndu-şi des dorinţa de vînătoare, solitară sau în partide organizate, fantomele au trezit bănuieli din partea cerberilor securităţii personale a dictatorului, motiv pentru care - la început - li se interzice practicarea acestui sport fără aprobarea prealabilă a ministrului de interne, iar, apoi, se ordonă depozitarea tuturor armelor de vînătoare ale fantomelor în seifurile unităţilor din care acestea făceau parte. Puse sub cheie, greu se puteau scoate, pentru aceasta fiind necesar un raport scris din partea solicitantului, în care se arăta perioada în care avea loc vînătoarea, locul şi partenerii de distracţie. Mai lipsea descrierea vînatului ca tacîmul să fie complet. Cum, aceste rapoarte, urmau să fie aprobate de Postelnicu, ele se întorceau la solicitanţi o zi sau două după data la

care se preconizase vînătoarea. Operativitate de melc, pentru a suprima orice elan cinegetic.

Pînă la urmă, sub pretext că armele au fost trimise uzinelor de armament române pentru documentare în vederea fabricării lor în serie industrială, armele de vînătoare stocate pe la unităţile D.I.E., proprietate a fantomelor, au fost confiscate de Tudor Postelnicu şi făcute cadou primului vînător al ţării şi suitei sale. Se punea astfel capăt temerii că ele puteau fi folosite într-o acţiune de lezmajestate.

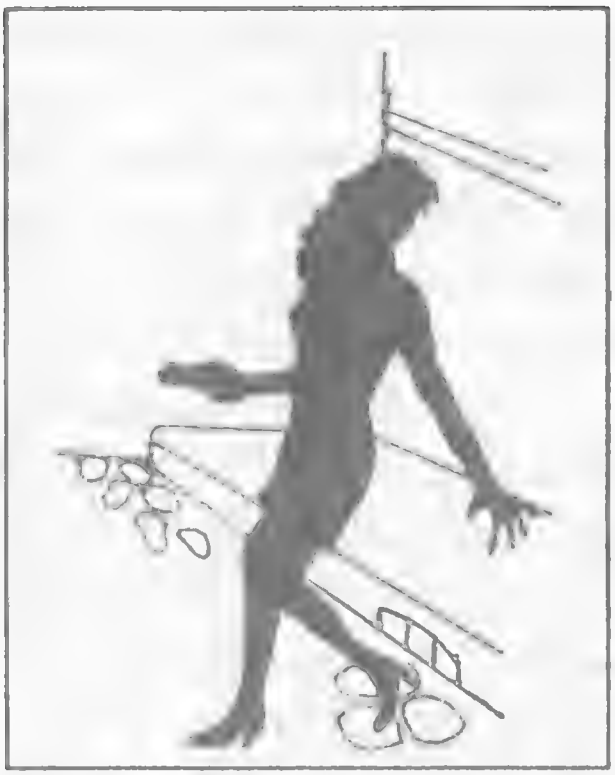

Capitolul VI

"Porumbeii păcii" revin la cuib

Odată cu instalarea lui Remus Dima la pupitrul tehnic al Departamentului de Informaţii Externe se trece la organizarea serviciilor de spionaj după o "concepţie originală", rod al gîndirii creatoare a noului şef şi a celor promovaţi de el ca şefi de unităţi în departament şi care se cunoşteau cu Dima dintr-o activitate anterioară, aceea de "muncă politică în rîndul armatei".

Aplicînd preceptul biblic după care mai întîi a fost CUVÎNTUL, noua conducere a cerut să fie schimbate cuvintele folosite pînă atunci (compromise de fugar, ca să folosim o expresie mult iubită după evenimentele din decembrie '89), adică cifrul de stat şi codurile literale şi numerice ale lexicului serviciilor secrete, fiind ştiut de acum faptul că limbajul folosit de agenţii secreţi trebuie să fie total neinteligibil pentru laici, condiţie *sine qua non* pentru reuşita acţiunilor puse la cale de asemenea instituţii.

Faţă de perioada anterioară plecării lui Pacepa cînd exista un singur index general, pentru întregul departament, cu codificările expresiilor uzuale în afacerile curate sau necurate ale unităţilor D.I.E., acum, la indicaţiá lui Dima şi sub imperiul temerii că Pacepa poate lua legătura cu unii dintre cei rămaşi în servicii, obţinînd astfel codul general, s-au întocmit indexuri pentru fiecare unitate operativă în parte.

Noul sistem pluralist de coduri a dublat sau triplat munca unităţii de criptare-decriptare a telegramelor, precum şi a unităţilor de sinteză şi stocarea datelor secrete, ca să nu mai vorbim de activitatea şefului D.I.E. care se încăpăţîna să verifice personal corectitudinea codificărilor sau reversul lor în privinţa telegramelor, rapoartelor, notelor informative, neavînd încredere în subordonaţii săi direcţi care - după părerea sa - nu aveau nivelul politic necesar îndeplinirii cu sfinţenie a sarcinilor puse în faţa departamentului de către Ceauşescu.

Maniac în folosirea neechivocă a termenilor politici lansaţi de secţia de propagandă a C.C.-ului, Dima căuta să imprime acest limbaj de lemn nu numai ofiţerilor ci şi reţelei informative din exterior. Consecvent cu acest principiu, a oprit de la editare o carte a unui istoric român stabilit în Vest, care apelase la fondurile D.I.E. pentru editarea lucrării, autorul neavînd posibilităţi materiale. Obstrucţia şefului departamentului era motivată de faptul că autorul se încăpăţîna să folosească termenul de *minorităţi naţionale* în detrimentul expresiei *naţionalităţi conlocuitoare,* cum editase secţia de propagandă.

Editarea cărţii s-a putut face abia după doi ani, cînd istoricul de la cîrma departamentului fusese înlocuit cu militarul Nicolae Pleşiţă, general cu state vechi de funcţiune în serviciile de informaţii.

Odată cu schimbarea cifrurilor au fost rebotezate şi unităţile componente ale departamentului, inclusiv firma generală, cea de D.I.E., care se metamorfozează în C.I.E. - Centrul de Informaţii Externe.

Nou înfiinţata unitate de contrainformaţii externe, purcede şi ea la măsuri austere de prevenirea oricăror scurgeri de informaţii din C.I.E. către presupuşii lui duşmani. În acest sens, şeful unităţii C.I., colonelul Moţ, ordonă abandonarea tuturor regulilor anterioare pe linie de sesizare contrainformativă, dînd acum posibilitatea celui care deţinea o astfel de informaţie să se adreseze direct oricărui comandant ar crede el de cuviinţă, inclusiv "comandantului suprem", fără să mai respecte talmudul după care asemenea raportări trebuiau făcute comandantului direct şi numai dacă acesta considera necesar, se putea trece la informarea altor eşaloane superioare.

Prin acest nou joc contrainformativ se spera descoperirea reţelei de informatori ai lui Pacepa, rămaşi să lucreze mai departe în D.I.E., sau, cum i se spunea de acum, C.I.E. În modul acesta au fost inventaţi suspecţi, dar nici unul nu s-a dovedit a fi coada de topor a generalului fugar.

Concomitent cu măsurile de organizare a Centralei se ordonă retragerea din exterior a tuturor ofiţerilor care acţionau sub acoperirea de lucrători în cadrul

ambasadelor, agenţiilor economice, birourilor de turism şi altor instituţii cu terminale în exterior.

Plecarea precipitată către patrie a acestor ofiţeri a produs un moment de relaxare pentru personalul civil, decongestionat - pentru un timp - de povara întocmirii notelor informative cerute de colegii lor cunoscuţi drept "băieţii lui Doicaru". Cum totul se reboteza atunci în D.I.E., băieţii lui Doicaru devin "ambasadorii prieteniei", "lotul olimpic" sau "porumbeii păcii". Sub acest patronimic au zburat către ţară, iar în ţară au zburat din departamentul de informaţii direct în serviciile de personal din ministere, instituţii de stat şi obşteşti etc.

Pentru primenirea conducerilor unităţilor D.I.E., noul şef de departament îşi aduce oameni de încredere, foşti politruci în comandamentele de armă din M.Ap.N. Aceştia, la rîndul lor, îşi aduc copiii, ginerii, nepoţii. Bineînţeles, numai pe cei care activau ca ofiţeri sau subofiţeri prin alte unităţi militare ale armatei sau securităţii. Despre apetitul pentru munca în D.I.E. al acestei mase eterogene de trepăduşi, vom reveni cu amănunte în capitolele care urmează.

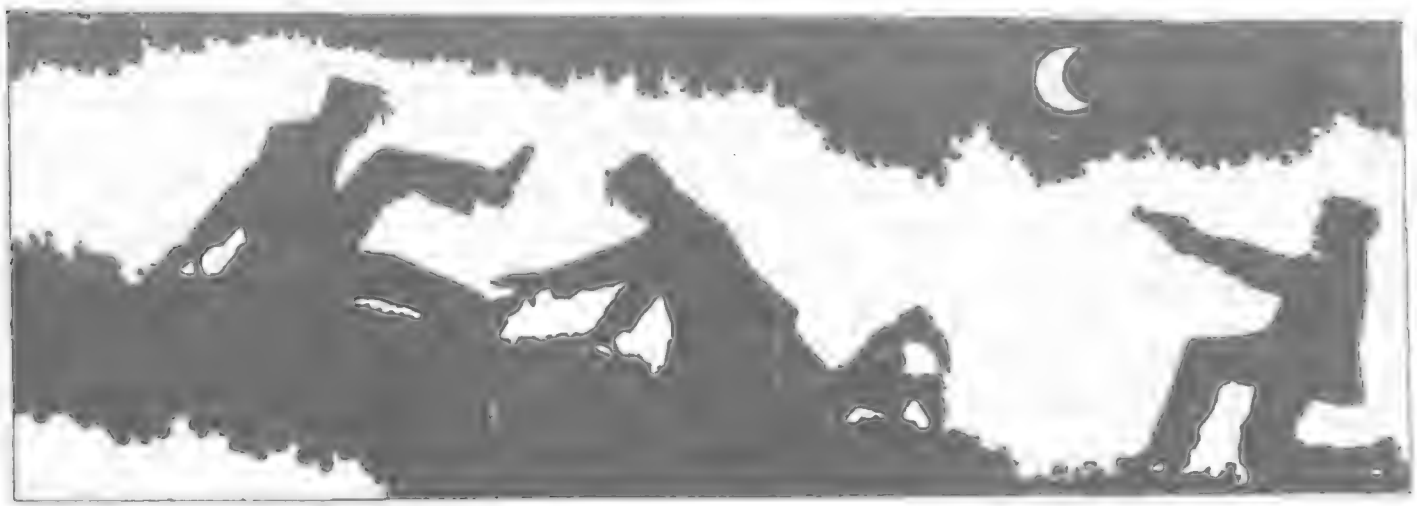

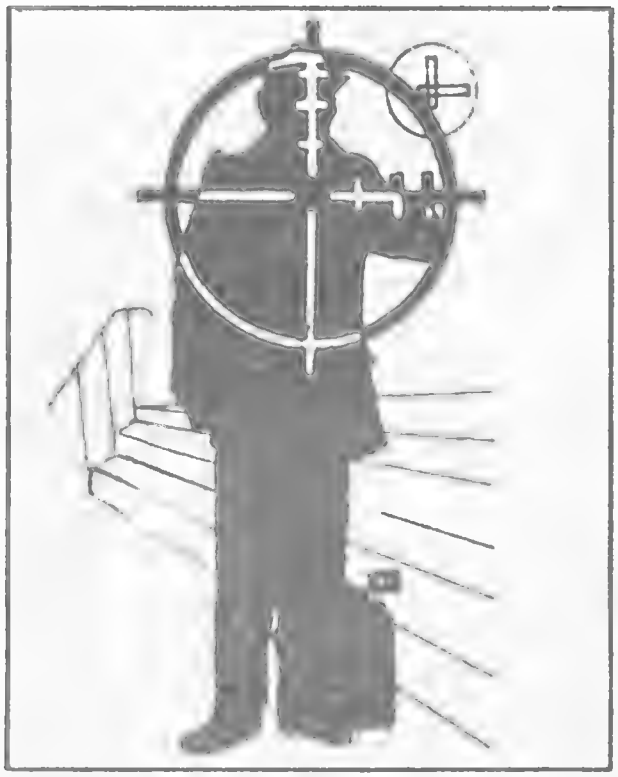

Capitolul VII

Cazul Horodincă de la New York

Aşa cum am arătat în capitolul anterior, fuga generalului a dus la paralizarea întregii activităţi a Departamentului de Informaţii Externe.

Pe lîngă aducerea în ţară a "fantomelor", a celorlalţi ofiţeri aflaţi în misiune în exterior, epurarea aparatului Centralei de mulţi ofiţeri cunoscuţi de Pacepa, noua conducere a spionajului, la recomandarea unităţii de contrainformaţii externe, creată atunci, a ordonat întreruperea legăturilor pe care ofiţerii departamentului le aveau cu informatorii şi colaboratorii din reţeaua externă, abandonarea elementelor duplicitare din reţea, precum şi a celor care manifestau temere în continuarea muncii de culegere de informaţii pentru serviciile secrete române.

De asemenea, se ordonă trecerea în "consevare" a tuturor elementelor utile din reţeaua externă, angrenate în acţiuni de anvergură şi care nu pierduseră interesul manifestat faţă de ele din partea serviciilor secrete române.

Elementele trecute în conservare erau acei informatori sau colaboratori cu care s-a încetat activitatea de culegere de informaţii, folosindu-se în acest scop o parolă de avertizare lansată din Centrală, cu semnificaţia bine cunoscută de cel căruia i se adresa, destinatarul încetînd orice mişcare pe tărîmul spionajului, pînă la primirea semnalului verde privind realuarea legăturii cu ofiţerii Centralei.

Faţă de operaţiunea de *abandonare*, caz în care dosarele sînt definitiv trecute în arhivele securităţii sau distruse, *conservarea* presupunea menţinerea dosarului, în atenţia ofiţerilor Centralei, el fiind completat periodic cu note de stadiu, rapoarte în care erau consemnate aspecte de ordin contrainformativ sau personal, apărute în viaţa şi activitatea sursei, trecută printr-o astfel de operaţiune chirurgicală, efectuată de doctorii în ştiinţele spionajului.

Paralel cu operaţiunile menţionate mai sus, s-a dispus fiecărei unităţi în parte întocmirea unor situaţii din care să reiasă documentele şi dosarele cunoscute de generalul fugar. În acest sens, s-a trecut la scotocirea prin fiecare dosar, în căutarea filelor-document, pe care Pacepa îşi pusese apostila sau semnătura că a luat cunoştinţă de conţinut.

După aproape o săptămînă de căutări zi şi noapte printre hîrtiile prinse în dosare, s-a ajuns la concluzia că ceea ce se face este muncă de Sisif, neexistînd dosar în care generalul fugar să nu fie prezent cu o rezoluţie sau trei semnături de confirmare că studiase dosarul respectiv.

Cum Remus Dima nu avea încredere decît în propria sa putere de discernere a binelui de rău, a utilului de ineficient, a ordonat ca toate dosarele propuse de unităţi a fi trecute în conservare, să fie mai întîi verificate de domnia-sa personal, după care să se treacă la măsurile de avertizare şi cele de supraveghere contrainformativă a surselor intrate în acest joc.

Iniţiativa aceasta a liderului C.I.E. a iritat imediat conducerea proaspetei unităţi de contrainformaţii externe, reproşîndu-i istoricului că a început să calce pe urmele lui Pacepa în ceea ce priveşte nerespectarea principiilor compartimentării şi conspirativităţii muncii de informaţii externe, prin ingerinţa sa în toate dosarele departamentului.

Riposta unităţii de contrainformaţii nu a fost receptată principial de faimosul istoric, fiind surprins şi asupra altor tentative de încălcare a principiilor sacre ale spionajului, motiv pentru care disensiunile dintre el şi Moţ se ascut şi au ca deznodămînt îndepărtarea lui Dima - peste un an - de la conducerea C.I.E.

Fire impuslivă şi dictatorială, Remus Dima a făcut mai mult rău decît bine aparatului dat în administrarea sa de către dictatorul cel mare. Lipsa de maniere şi duritatea cu care căuta să se impună în faţa unor specialişti într-un domeniu pe care abia atunci îl descifra, au stat la baza unor tragedii personale şi a unor anacronisme în activitatea departamentului.

"Cazul diplomatului român Ion Horodincă", prezentat la finele anului 1979 de presa ceauşistă drept consecinţă

a acţiunilor C.I.A asupra personalului ambasadei noastre din S.U.A., nu era altceva decît rezultatul autoritarismului instaurat de R. Dima în munca sa de coordonare a întregului aparat din subordine.

"Cazul Horodincă" este o dramă tragi-comică. Pentru a o prezenta în dedesubturile ei, ne vom folosi de un artificiu: o vom împărţi în şase acte şi un tablou, prezentîndu-le în realitatea succesiunii lor, pentru ca tu, cititorul acestor rînduri, să judeci singur partea de vină a fiecăruia în acest conflict. Deci, să începem.

Actul 1. Actorul Ion Horodincă, plecat la ambasada din New York după fuga lui Pacepa, juca acolo rolul unui ofiţer de informaţii externe subordonat, firește, lui Romus Dima. În această calitate "diplomatică", el primeşte însărcinarea să editeze, prin intermediul reţelei de spionaj din S.U.A. a serviciilor române, cartea *"Ceauşescu - Campion al păcii"*. În vasta acţiune a acelui moment, erau angrenate şi cadre civile ale M.A.E., dar aspectul interesează mai puţin acum.

Actul 2. I. Horodincă, aflat în legătură cu un editor american, cere prin telegramă cifrată aprobarea Centralei de a se întîlni cu persoana şi de a o remunera cu 500 dolari pentru serviciile aduse. Telegrama ajunge pe masa şefului D.I.E., dar acesta nu are timp să o decodifice, înaintea ei aflîndu-se alte sute de documente cifrate şi pe care, Dima, în suspiciunea lui faţă de loialitatea subordonaţilor, încerca să le decodifice singur.

Actul 3. Neprimind răspuns la telegramă şi ţinînd seama de importanţa acţiunii în care era angrenată sursa

americană, I.H. efectuează întîlnirea şi remunerarea informatorului fără aprobarea Centralei.

Actul 4. I.H. transmite Centralei o nouă telegramă cifrată prin care, de data aceasta, cere aprobarea pentru decontarea sumei de 500 dolari din fondul C.I.S. (cheltuieli informative speciale) al grupei operative din New York, bani predaţi "partenerului" american în contul cărţii ce urma să fie editată prin acesta.

Actul 5. Dima intră în contact cu conţinutul celei de-a doua telegrame, fără să-l cunoască pe cel al primei telegrame. Văzînd că ofiţerul recunoaşte singur că a efectuat întîlnirea şi remunerarea fără aprobare, Romus Dima pune o faimoasă rezoluţie: "Să i se comunice ofiţerului că din acest moment este considerat arestat. Să ia primul avion şi să vină în ţară." Unitatea de transmisiuni se conformează.

Actul 6. I.H. primeşte telegrama codificată în cifrul său personal (nimeni la ambasadă nu a putut cunoaşte conţinutul, cifrorii neavînd acces la codurile personale de cifrare a mesajelor, ca în cazul telegramelor primite de ambasadori sau şefii agenţiilor economice). După ce ia contact cu bizareria emanată de înalta faţă a departamentului, I.H. îşi strînge cîteva lucruri de uz personal şi toate documentele secrete aflate în fişetul personal, plecînd frumos pe poarta ambasadei spre sediul poliţiei americane. Încearcă de acolo să-şi înduplece şi soţia, prin telefon, să-l urmeze. Vigilenţii din ambasadă sesizează jocul şi îi "protejează" soţia pînă la avion, trimiţînd-o urgent în ţară, sub pretext că americanii

încearcă să o răpească la sugestia soţului trădător.

Şi acum, *tabloul:* acesta îl înfăţişează pe marele istoric, cu ochii ieşiţi din orbite şi faţa tumefiată de sîngele care dă să-i plesnească în toate venele, uitîndu-se năuc la telegrama primită din N.Y. prin care i se prezenta filmul aşa-zisei trădări.

Cazul Horodincă a fost, de altfel, începutul sfîrşitului carierei de spion-şef al impiegatului mişcării muncitoreşti din Oltenia.

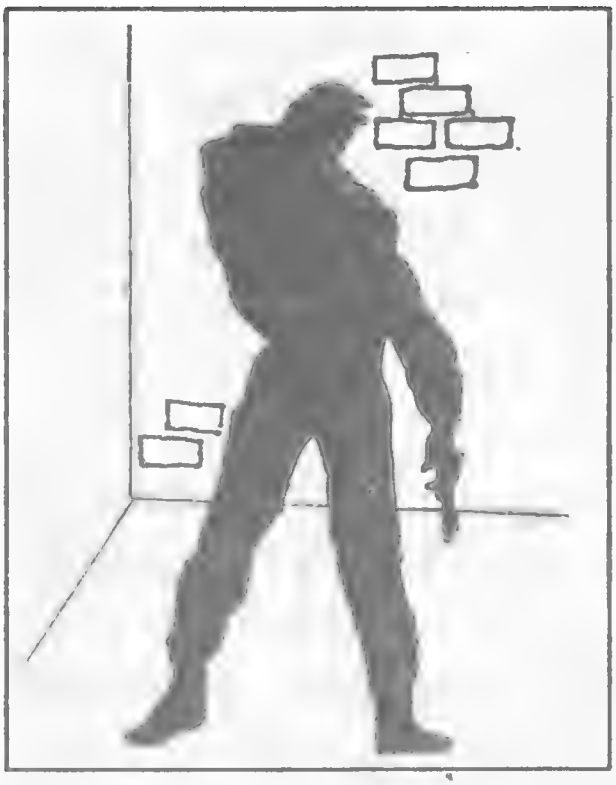

Capitolul VIII

Cabinetul teologic din DIE se prăbuşeşte

Privirea scrutătoare şi vizionară a noului şef al serviciilor secrete s-a oprit - cum era de aşteptat - şi asupra modului în care se desfăşura instruirea şi perfecţionarea pregătirii profesionale a ofiţerilor în centrul şcolar al departamentului, descris detaliat de Pacepa în memoriile sale.

După un tur de orizont prin sălile de clasă, cabinetele tehnice, laboratoarele fonice, terenurile de instrucţie şi sport, bibliotecile, cantina şi gospodăria anexă (ferma de porci, vaci şi teren agricol), alaiul directorial s-a oprit - pentru mai multe ore - în cabinetul de pregătire politico-ideologică al centrului şcolar.

Toată lumea bună a şcolii din Brăneşti se aştepta ca

Romus Dima să poposească mai mult în perimetrul politicului şi ideologicului cunoscîndu-i antecedentele ştiinţifice pe tărîmul îndoctrinării armatei şi, de asemenea, ideea lansată în D.I.E., cum că generalul Pacepa dezertase tocmai din cauza nivelului politic slab dezvoltat de care dăduse dovadă în activitatea sa de conducere a treburilor secrete.

Ca titular şi singur instructor de P.P.I. (pregătire politico-ideologică) al cabinetului era "tovarăşul Bădia", alias colonelul Nicolae Jder, figură aparte, din multe puncte de vedere, în peisajul pedagogilor care populau la acea oră şcoala de spioni.

Moldovean cu darul nativ de povestitor, "tovarăşul Bădia" era bun cunoscător în ale istoriei patriei noastre, istoriei universale, religiilor şi problemelor Bisericii Ortodoxe Române, literaturii române şi de aiurea. În prelegerile de istorie naţională, ştia să sensibilizeze coarda fină a situaţiei Basarabiei şi Bucovinei, descifrînd mecanismele politico-juridice în spatele cărora se ascundea acţiunea "măreţei" (cum numea el Uniunea Sovietică, în mod zeflemist).

Absolvent al unui seminar teologic, Bădia putea concura cu succes la ocuparea unui post de profesor la catedra de patristică a Institutului Teologic din Bucureşti, atît de bine era ancorat în problemele teologice ale ortodoxiei române.

Această deosebită carte de vizită a bădiei Jder, l-a lăsat rece pe corifeul departamentului de spionaj sau, poate, l-a îndîrjit anume împotriva eruditului din faţa sa şi

care, acum era pus să-şi prezinte cunoştinţele din domeniul propagandei ieftine de partid.

Figura taciturnă şi capul părăsit de păr în proporţie de 90%, ale "tovarăşului Damian" - alis Dima, făceau din acesta un Goebbels al timpurilor noastre, atent la dizertaţiile firavei figuri din faţa sa, nemulţumit de tot ceea ce aceasta încerca să încropească în gen de prelegere în faţa studenţilor săi.

Bădia Jder se pierduse de tot cu firea, gafa din ce în ce mai des, uitînd să presare discursul său cu citate din cel mai iubit fiu, citate pentru care - dacă le înşira, chiar fără alte comentarii - cîştiga pariul cu durul Damian.

Terminînd lamentabil cursul de politică, supraveghiat de privirile reci ale marelui politician din faţa sa, Bădia se consola singur, zicîndu-şi, în sine, că oricum ar fi dat-o, tot ar fi fost schimbat, noul şef D.I.E. intenţionînd să-şi aducă pe acest post unul din vechii săi tovarăşi din bătălia propagandistică dusă în armată.

Previziunea Jder-ului s-a adeverit în mai puţin de două săptămîni, el fiind scos din funcţie şi trecut în munci auxiliare, avînd acum privilegiul să asculte şi el prelegerile altora, în cadrul învăţămîntului de partid care luase avînt în D.I.E.

După vizita de lucru a lui Dima în centrul de instruire, aici s-au produs însemnate schimbări, pe lîngă destituirea Bădiei, şi anume: atît cursurile teoretice - fără deosebire de profilul lor, tehnic sau ideologic - cît şi pereţii coridoarelor, sălilor de cursuri, laboratoarelor, au fost drapate cu lungi citate din cuvîntările lui Nicolae

Ceauşescu, pasaje care nu aveau nimic comun cu activitatea şcolii şi a centrului de informaţii. Dar cine să înţeleagă acest lucru? Vechii instructori, deşi simţeau inepţia acestei parade lozistice, tăceau din teama de a nu fi aruncaţi în rezervă înainte de termen sau trecuţi în alte munci. Cei noi, cei promovaţi de Dima, erau aprigii cerberi ai noii politici de instruire ordonată de şeful departamentului.

Dacă la ora respectivă Pacepa ar fi avut memoriile scrise, Dima ar fi putut indica folosirea unor citate din cuvîntările lui Ceauşescu care apar în memorii şi nu apar în alte documente, Pacepa deţinînd exclusivitate în glosarea lor, precum apostolii Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Capitolul IX

La Toronto, într-o dimineaţă de primăvară

După trei luni de organizări, reorganizări şi re-reorganizări în plan adminsitrativ a unităţilor centrale ale D.I.E., începe să se pună problema acoperirii golurilor lăsate prin ambasade şi agenţii economice de "porumbeii păcii", absorbiţi de patrie după cutremurul de grad Pacepa.

Se adoptă măsura instruirii rapide, prin cursuri de trei săptămîni, a unor loturi mici de ofiţeri, pentru punctele cu foc continuu din reţeaua internaţională a serviciilor secrete române. Cursurile normale, cele practicate în centrul de instruire, erau fie de şase luni, fie de doi ani.

Temîndu-se ca nu cumva Pacepa să fi pus observatori C.I.A. pe urmele celor de la şcoala de spionaj, Remus Dima ordonă ca instruirea rapidă să se facă în locuri secrete, cu ruperea oricăror legături ale

cursanţilor cu familiile sau cunoştinţele apropiate, pe toată durata pregătirii. Acesta a fost motivul pentru care a fost aleasă Vila nr. 10 de pe malul lacului Snagov, pe atunci proprietatea clubului Dinamo, destinată pregătirii sportivilor nautici.

Nefiind condiţii propice desfăşurării întregii programe analitice, pregătirea intensivă s-a axat numai pe însuşirea limbilor străine şi pe ridicarea nivelului politico-ideologic al viitorilor spioni, de această din urmă sarcină ocupîndu-se personal "tovarăşul Damian", dornic să arate subordonaţilor întreg bagajul său de lozinci şi citate din cărţile cu scoarţe roşii înghesuite pe drumul S.S.M.D.-ului (societatea socialistă multilateral dezvoltată).

Roadele acestei instruiri sumare nu întîrzie să apară, după ce noii "ambasadori ai prieteniei" plonjează în posturile ţinute vacante prin ambasade prin purtarea de grijă a secţiei cadre din C.C., secţie care aviza plecările sau retragerile de la post ale ofiţerilor D.I.E.

Terorizaţi de lipsa experienţei în domeniu, de slaba stăpînire a limbii străine în care îşi desfăşurau munca, de temerea că sînt tot timpul filaţi de contraspionajul local, noii "cercetători", cum li se codificase denumirea, transmiteau Centralei informaţii culese de prin presa locală sau din discuţiile cu colegii civili din instituţiile de acoperire, informaţii ce erau aruncate la coşul de gunoi al departamentului, ele fiind aceleaşi pe care Agerpresul le difuza prin ale sale buletine de uz intern celor cuprinşi pe listele întocmite de secţia de propagandă a C.C.-ului.

Buletinul informativ al D.I.E. pentru mapa de dimineaţă a lui Ceauşescu începe să se subţieze de la zi la zi, el mai putînd rezista numai graţie informaţiilor ciugulite de la posturile de radio Europa Liberă, B.B.C., Vocea Germaniei şi Vocea Americii, surse bogate de ştiri despre România acelor ani.

Pe lîngă informaţiile secrete cu caracter politic pe care trebuia să le transmită în ţară un ofiţer, el mai era însărcinat şi cu subtilizarea şi transmiterea în ţară de documentaţii tehnice de ultimă oră sau de eşantioane şi piese întregi din produse puse sub embargou de statele occidentale vizavi de ţările socialiste.

Unul dintre proaspeţii ofiţeri trimis pe meleagurile Americii de Sud, în dorinţa expresă de a-şi îndeplini toate însărcinările primite, contactează un emigrant român care zburda prin cele două Americi, fost cercetător ştiinţific la Fundulea, de la care, cu mare discreţie şi în schimbul unei frumoase sume în dolari, obţine un eşantion de seminţe de floarea soarelui care, chipurile, spunea fostul specialist, sînt obţinute de unul din institutele americane de specialitate, institut de la care pretindea că le-a furat cu gîndul la binele României. Ca atare, seminţele sînt trimise Centralei, iar aceasta, la rîndul ei, le trimite celor de la Fundulea să le facă mare bucurie, mare. Institutul este extraordinar de rapid în a mulţumi pentru cadou: mulţumim, dar nu avem nevoie de aşa ceva. Seminţele trimise de dvs. sînt furate de la noi de inginerul X, rămas ilegal în S.U.A. şi care a căutat să le vîndă americanilor, fără sorţi de izbîndă însă.

Asemenea situaţii s-au mai repetat. Ele au fost popularizate în rîndul ofiţerilor pentru preîntîmpinarea perpetuării lor. Dar, cum spune înţeleptul popular, cine s-a fript cu ciorbă suflă şi în iaurt, tot aşa şi bieţii spioni au început să-i suspecteze de impostură pe toţi cei care încercau să le vîndă un secret sau altul.

Să urmărim acum filmul unui caz, rezultat al prelucrărilor făcute de unitatea de contrainformaţii externe asupra ofiţerilor aflaţi la post, pe tema filării lor de către serviciile inamice din ţările respective. Imperiul temerii de acţiunile omologilor era alimentat permanent din ţară prin schimbările dese de coduri şi cifruri, prin întîrzierile nejustificat de mari ale răspunsurilor Centralei la întrebările ofiţerilor din exterior, prin duritatea şi lipsa de maniere a textelor telegramelor expediate din ţară etc.

Filmul începe la consulatul român din Toronto, Canada, într-o dimineaţă frumoasă de primăvară. Consulul, ofiţer D.I.E., sosit de puţină vreme la post, inspecta - ca de obicei - împrejurimile sediului consulatului şi integritatea încuietorilor şi a celorlalte mijloace de securitate pe timp de noapte, cu care era prevăzută clădirea. Mare i-a fost nedumerirea, transformată mai apoi în spaimă, cînd - în faţa porţii consulatului - a găsit balegă de cal, semn că acolo staţionase un astfel de animal.

Cum în Canada o parte din poliţie are în dotare cai, omului nostru atît i-a trebuit: "sînt urmărit de poliţie, m-au mirosit cine sînt". Conform talmudului a transmis imediat telegramă cifrată Centralei solicitînd instrucţiuni. La

inspecţia de a doua zi i se pare că şi firma consulatului nu este la locul ei, motiv pentru care mai trînteşte o telegramă cifrată.

Neştiind ce se întîmplă în ţară de nu primeşte răspuns, a treia zi reia iniţiativa şi repetă conţinutul celor două telegrame, cerînd urgente instrucţiuni. Cum competenţa în astfel de situaţii cădea în sarcina unităţii de contrainformaţii, telegramele au fost îndreptate către ea, de acolo ofiţerul primind ordin să-şi strîngă ţoalele şi să o pornească spre ţară. Alţi bani, altă distracţie.

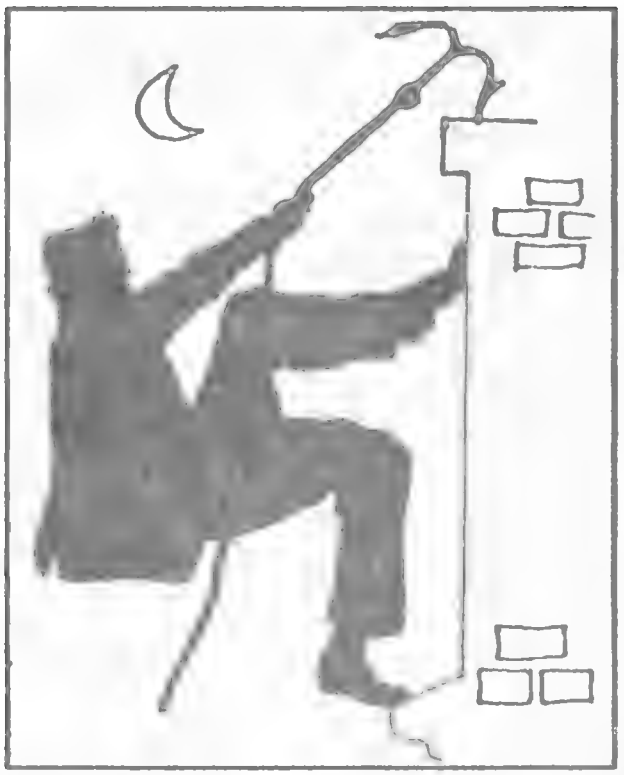

Capitolul X

Spargere la bijutier

Vara anului 1979. Pacepa, stabilit prin casele conspirative ale C.I.A. scria de zor rapoarte pe marginea fişelor de calculator pentru documentarea sertăraşelor goale ale computerului american al spionajului. În repaosul de după amiaza şi seara, nara ceea ce scrisese peste zi în termeni tehnici de specialitate. Era conştient că numai din divulgarea unor informaţii, fie ele şi strict secrete, de importanţă deosebită, nu se poate trăi multă vreme. Mult mai de durată era viaţa la umbra unei cărţi de memorii care să facă vîlvă, să fie cerută spre editare cu exclusivitate de marile firme de carte din America şi de aiurea.

În ţară, D.I.E. se confrunta în continuare cu lipsa sau proasta calitate a unor informaţii de valoare, amintind de vremurile bune ale departamentului, cînd nu doar conducerea României era încîntată de pătrunderile informative ale băieţilor lui Doicaru, ci şi "măreaţa" se

gudura pe lîngă Ceauşescu pentru a pune mîna pe te miri ce tehnologie de vîrf occidentală.

Preocupată de securitatea personală a lui Ceauşescu, conducerea D.I.E. cere ofiţerilor săi aflaţi peste hotare să transmită în ţară date şi informaţii despre persoane care pregătesc acţiuni ostile sau atentate împotriva "conducătorului iubit". Din Canberra, un zelos consul marca D.I.E., transmite în ţară informaţia că un oarecare român înrolat în *Legiunea Străină franceză* ameninţă că va atenta la viaţa lui Ceauşescu dacă nu i se aprobă prietenei sale să părăsească ţara pentru a se reuni cu el în exterior. Pentru realizarea planului său diabolic, preciza telegrama consulului, prezumtivul atentator îşi montase pe o motocicletă, în locul farului, o mitralieră sofisticată, de mare precizie.

Asemenea informaţii, centralizate de Direcţia a V-a, au fost completate cu altele care, în linii generale, demonstrau că viaţa supremului comandant este în pericol, că mulţi erau dispuşi să se avînte în acţiuni nesăbuite, stimulaţi moral de defecţiunea produsă de generalul fugar.

Cum Pacepa nu începuse să publice în foileton memoriile, iar C.I.A. nu reacţiona în nici un fel ca să confirme că generalul este acolo, frica Direcţiei a V-a de un atentat la viaţa familiei regale era nedisimulată. Este momentul în care Ceauşescu este sfătuit să renunţe la concursul serviciilor D.I.E, în organizarea şi derularea vizitelor sale în străinătate angajaîndu-l pe Iulian Vlad ca maestru de ceremonii, şeful - pe atunci - al Direcţiei I,

ajutat la tuşă de colonelul Moţ, şeful unităţii de contrainformaţii externe.

Cu toate aceste retuşuri cosmetice în ariergardă, Ceauşescu nu a îndrăznit să mai viziteze state occidentale timp de trei ani de la plecarea generalului Pacepa, plimbîndu-se în schimb prin ţările Africii şi Asiei, precum şi prin ţările vecine, Bulgaria, Iugoslavia şi U.R.S.S., invitat sau obligat să participe la întrunirile Tratatului de la Varşovia sau C.A.E.R.

Din călătoriile africane nu se întoarce cu mîna goală. Preocupat de securitatea propriei persoane, ia lecţii de la "fratele Kaddafi" de cum se organizează un corp de gardă personal, antrenat în cele mai moderne sisteme de apărare cunoscute de luptele marţiale.

Acesta este momentul în care pune să i se organizeze serviciul 1 din cadrul Direcţiei a V-a, unitate de gardă cuprinzînd - pe lîngă tineri antrenaţi în luptele de apărare corp la corp, şi tinere cu grade de ofiţeri, (antrenate şi ele în sistemele de apărare individuală fără utilizare de arme), necesare acompanierii primei doamne precum şi celuilalt personaj feminin de la curte, în vizite în ţară şi străinătate.

Cum Direcţia a V-a lua în tragic orice informaţie care făcea aluzie la securitatea vieţii lui Ceauşescu, a familiei sale ori a demnitarilor din fruntea partidului şi statului, iar ca autori morali ai tuturor intenţiilor de atentat erau presupuşi colaboratorii serviciilor de spionaj occidentale, se ia măsura legalizării activităţii trupelor antiteroriste, decretîndu-se înfiinţarea unităţii 620, mai laic vorbind,

unitatea U.S.L.A., cu competenţă de acţiune pe aeroporturi, puncte de trecerea frontierei, apărarea unor puncte strategice din ţară şi străinătate.

Pentru dezamorsarea tensiunii create de unele persoane din exterior asupra relaţiilor României cu ţările de reşedinţă ale acestora, se ia decizia ca revendicările invocate de asemenea petenţi să fie analizate cu toată atenţia şi rezolvate operativ, astfel ca atmosfera nefavorabilă desfăşurării activităţii diplomatice româneşti să se rarefieze. În acest sens, se permite plecarea definitivă în Occident a mai tuturor persoanelor cu rude afară, rude care îşi manifestau interesul în acest demers prin acţiuni greviste în faţa ambasadelor române din exterior, scrisori de protest date pe post de Europa Liberă, ameninţări cu atentate la viaţa unor diplomaţi români şi chiar a lui Ceauşescu.

Aşa a fost întregită emigraţia română, politică, prin plecările masive de persoane cu sau fără pregătire profesională şi de cultură generală. Noul val de emigranţi, ajunşi în exterior fără să aibă condiţii materiale suficiente de trai şi nici posibilităţi de a se încadra, dau naştere celor mai mulţi infractori de naţionalitate română care îşi adjudecă titlul de hoţi internaţionali în spaţiul european. Un exemplu, în acest sens, nu este lipsit de pitoresc şi interes în ceea ce enunţam mai sus. Patru români de naţionalitate cvasi-romică, ajunşi prin forţa împrejurărilor la Paris în 1980, sînt găzduiţi într-un cămin pentru refugiaţii români de lîngă capitala franceză. Aici, ei pun la cale un plan diabolic de subzistenţă pe bază de

furt. Deposedează pe timp de noapte un francez de propria-i maşină, plecînd tuspatru spre Nancy, unde sparg un magazin de bijuterii, de unde iau ce este mai valoros, şi o întind peste graniţă, în R.F.G.-ul de atunci. În Germania, valorifică bijuteriile furate din Franţa şi trec frontiera în Olanda, unde dau o nouă spargere în magazine de bijuterii pe care, de data aceasta le valorifică în Viena. Dau să traverseze R.F.G.-ul cînd au de-a face cu Interpolul care le luase urma. Sînt judecaţi în R.F.G., motiv propice pentru presă să aducă injurii României şi conducătorilor acesteia. Bineînţeles că periplul infracţional al celor patru a fost pus pe seama securităţii române care, vezi Doamne, încerca prin astfel de borfaşi să distrugă societatea de consum occidentală.

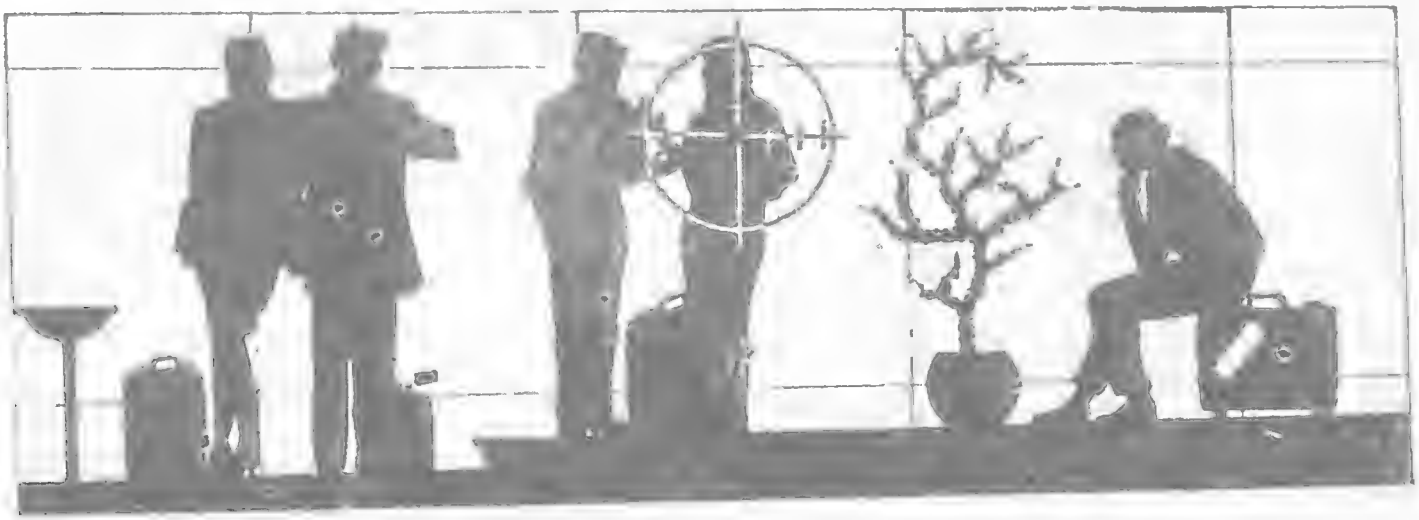

Capitolul XI

Dl. Drăgan devine "Cornea" şi pleacă să unească românii din Occident

După fuga generalului Pacepa - majoritatea informatorilor şi colaboratorilor din reţeaua informativă externă a D.I.E. (el avînd şi o reţea internă, despre care vom vorbi mai tîrziu) au fost abandonaţi sau trecuţi în "conservare", aşa cum am arătat mai înainte.

În aceste condiţii, se impunea găsirea unor noi informatori sau colaboratori care să ducă pe umerii lor acţiunile prioritare ale Departamentului de Informaţii

Externe.

Printre priorităţile strategice ale D.I.E. se număra şi acţiunea codificată "FORUM" care, în termeni populari, însemna unirea marii majorităţi a asociaţiilor emigraţiei române într-o uniune mondială, uniune care să acţioneze sub controlul serviciilor secrete române pentru realizarea deziderateior securităţii în exterior.

Pentru unirea emigraţiei sub un singur stindard, era nevoie înainte de toate de o personalitate care să catalizeze în jurul ei conducerile asociaţiilor emigraţiei române, răspunzînd - în acelaşi timp - şi cerinţei de a colabora sincer cu Departamentul de Informaţii Externe pentru punerea în practică a iniţiativelor acestuia pe plan extern.

Cum personalităţile diasporei române din Occident din anii 1979-1981 nu voiau sau nu aveau girul necesar în rîndul asociaţiilor culturale şi religioase ale românilor exilaţi, pentru a ocupa postul de coordonator al acţiunilor de unificare a emigraţiei într-un for mondial, unitatea D.I.E. nr. 225, care se ocupa de emigraţie, a găsit mai oportună scoaterea în exterior a unui colaborator, pregătit şi sprijinit din ţară cu fonduri băneşti, care să realizeze idealul de unitate al diasporei române, visat de mai marele ţării.

Sorţii au făcut ca alesul să fie Corneliu Dima-Drăgan, pe atunci redactor la revista "Cărţi româneşti", colecţionar pasionat şi intermediar în vînzările-cumpărările de carte rară, colaborator al securităţii interne, printre cei din fosta "Casă a Scînteii". Pentru

secretizarea identităţii sale, primeşte numele conspirativ de "CORNEA".

Tip duplicitar, avid după bani mulţi, Cornea a acceptat din primul moment colaborarea cu serviciile secrete române, condiţionînd legătura cu acestea de primirea unor substanţiale onorarii în valută sau lei, atunci cînd i se cerea să execute anumite misiuni.

Divorţat de prima soţie, cu care avea un copil, se căsătorise cu o fostă studentă a sa, plecată definitiv în Canada, şi cu care avea un alt fiu, iar, pentru deconectare, avea o amantă în Viena, pictoriţă de naţionalitate germană, plecată din ţară, şi care îl sponsoriza pentru unele turnee ale sale pentru documentare prin bibliotecile europene şi pieţele de carte rară din Vest.

După trecerea sa ca agent în serviciul D.I.E., sarcina sponsorizării trece de la amantă la teşchereaua securităţii, iar afacerile iau de acum o altă finalitate, anume aceea de a stabili contacte personale cu cît mai multe personalităţi ale migraţiei române, pretabile să fie atrase în crearea *Federaţiei Mondiale a Etniei Române.* Astfel, Cornea era întîlnit în cursul unei singure luni ba la Londra, ba la Paris, ba la Toronto, ba la Bucureşti via Viena etc.

Fiecare aterizare în ţară era sărbătorită regeşte de către conducerea Departamentului de Informaţii, prin oferirea unor adevărate recepţii în cele mai luxoase restaurante româneşti, ocazii cu care spionul-itinerant al României deşerta tolba cu informaţii, iar Centrala îi punea în palmă plicul cu bancnote verzi şi albastre în proporţia cerută de voiajorul ideii de unitate a diasporei române.

După golirea sacului cu informaţii, Cornea aştepta o zi sau două prin Bucureşti pînă era din nou contactat pentru şedinţa de instruire cu noi sarcini. Răgazul de o zi sau două era necesar conducerii D.I.E. pentru informarea lui Ceauşescu asupra stadiului muncii lui Cornea şi primirii de la acesta a noilor puncte de reper în derularea acţiunii FORUM. Legătura între Cornea şi Ceauşescu o făcea generalul Nicolae Pleşiţă, pe atunci proaspătul şef al D.I.E., înlocuitorul lui Remus Dima.

Cu prilejul unei astfel de întîlniri, primeşte ordinul să se stabilească definitiv în Canada, la soţia sa din Toronto, pentru a da aparenţa unei reuniuni de familie. Din Canada, urma să coordoneze, cu ajutorul neoficial al departamentului de informaţii, etapele realizării acţiunii FORUM.

Desele sale voiaje peste graniţele apusene, nu au rămas nesancţionate de emigraţie (o parte a acesteia), atunci cînd, după arderea primelor etape ale acţiunii FORUM, Cornea se îndrepta cu paşi siguri spre finalul acesteia.

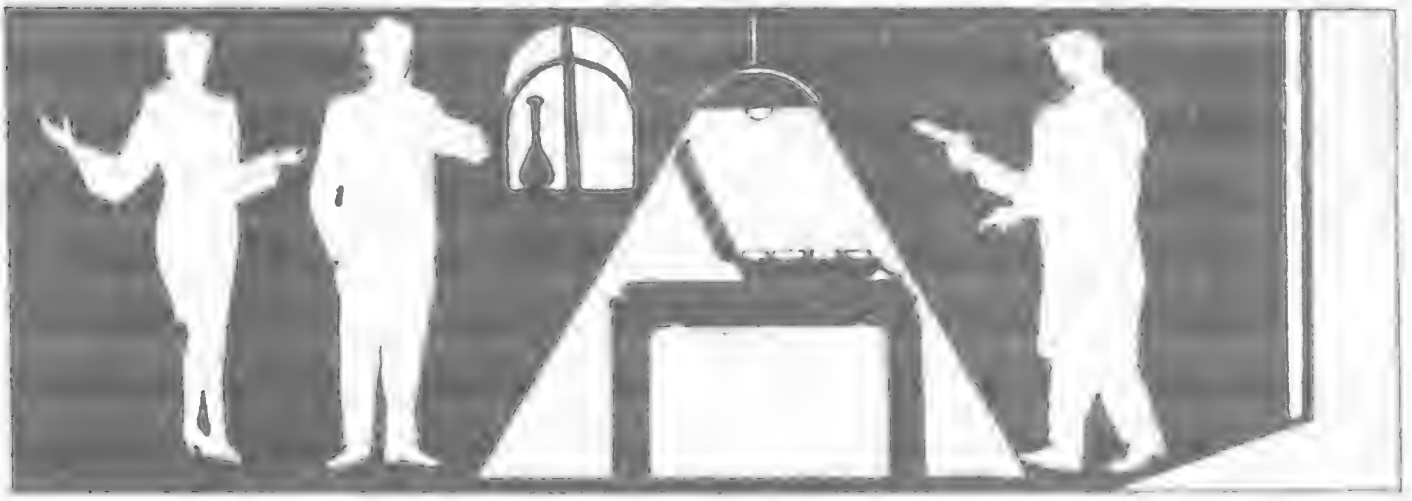

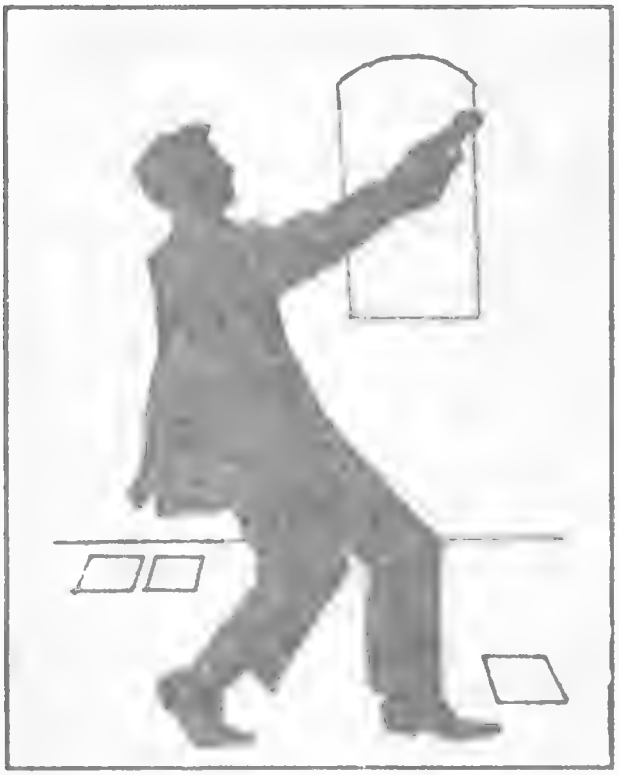

Capitolul XII

Papagalul mort, era cioara vopsită a securităţii

Odată stabilit în Canada, profesorul Dima-Drăgan se avîntă în muncă, zelos şi plin de grijă pentru soarta bietei emigraţii române din tot atît de bietele ţări prin care pribegea această populaţie. Ca un Nicolae Ceauşescu ia scară redusă, Corneliu Dima-Drăgan îşi începe turneul vizitelor de lucru pe cele două maluri ale Atlanticului, din colonie în colonie de români, din asociaţie culturală sau religioasă diasporeană în asociaţii aşijderea, mobilizînd ca un veritabil instructor central de partid masele de conaţionali pentru realizarea idealului sfînt cuprins în biblia după apostolul Pleşiţă: realizarea acţiunii FORUM, de trecerea emigraţiei române sub autoritatea duhovnicească a Prea Fericirii Sale Nicolae de Scorniceşti.

Asociaţii culturale şi religioase româneşti existau, slavă Domnului, destule pe arealul dat în exploatare domnului profesor, doctor în tehnica rapidei coagulări a emigraţiei române. Nu mai puţin adevărat este şi faptul că încercări de strîngerea emigraţiei române sub un singur steag mai existaseră, ele fiind concretizarea demersurilor făcute de fosta brigadă V-3 din cadrul D.I.E., condusă de Constantin Afrim şi Nicolae Sporiş, menţionaţi şi de Pacepa în memoriile sale din binecunoscuta-i operă post-fugă.

Apostolatul domnului profesor printre conaţionalii pribegi s-a încununat cu varii succese: unii au aderat la ideea constituirii federaţiei mondiale (cîteva societăţi culturale şi parohii ortodoxé române din SUA, Canada, Mexic, Anglia, Franţa şi Austria), care s-au angajat să sprijine moral şi material demersul C.D.D.-ului, neştiind cine se ascunde în spatele acestui trimis special. Alţii, cu simţul olfactiv mai dezvoltat şi ţinut tot timpul în stare de veghe, au mirosit că papagalul din faţa lor este o biată cioară vopsită a securităţii române, iar ce papagaliceşte este imprimanta primită din Bucureşti, cu care să-i ademenească şi să-i alinieze în Coloana a V-a română.

Dintr-un început s-au opus ideii de constituire asociaţiile emigraţiei cu ani buni de funcţionare, cu fonduri materiale bune şi foarte bune, cu parohii care fuseseră sub autoritatea canonică a arhiepiscopiei păstorite de Viorel Trifa (ne referim la spaţiul Americii de Nord) sau cele de sub conducerea B.O.R. Paris, păstorită de părintele Vasile Boldeanu (Biserica

Ortodoxă Română din Paris) etc.

Împotriva unirii emigraţiei întru fala şi folosul Bucureştiului, s-au situat şi marile publicaţii ale emigraţiei, fie ele agreate sau nu de D.I.E. şi stăpînii săi. Cele mai virulente atacuri la adresa apostolului CORNEA au fost adăpostite în paginile lunarei reviste "Cuvântul Românesc", editată de George Bălaşu din Hamilton, Ontario, din chiar ţara de adopţiune a tovarăşului C.D.D.

Simţind că această opoziţie a presei româneşti din exil îi poate aduce prejudicii morale şi materiale în demersurile sale, navetistul mondial al securităţii se plînge Bucureştiului şi cere undă verde pentru a începe ostilităţile cu potrivnicii convertirii întru FORUM, solicitînd totodată materiale compromiţătoare la adresa celor luaţi în colimator de distinsul nostru preopinent (prin intermediul presei loiale Bucureştiului, din panoplia revistelor emigraţiei, precum şi prin ziarele oficiale locale ale ţărilor de reşedinţă ale păcătoşilor).

Cum însă presa emigraţiei nu prea s-a înghesuit să publice manevrele de culise ale C.D.D.-ului, iar presa locală cerea prea mult pentru fiecare centimetru pătrat ocupat cu astfel de maculaturi, s-a zămislit ideea editării unui ziar propriu, chipurile al lui CORNEA, independent de orientările care bîntuiau pînă atunci prin paginile presei emigraţiei române, ziar care să fie folosit ca port-drapel al demersurilor legate de păcălirea universală a emigraţiei române, ademenind-o să intre în turma oiţelor păstorite de lupul cel blînd. În subsidiar, crearea noului organ de presă facilita publicarea materialelor

compromițătoare la adresa personalităților refractare ale emigrației și care, prin astfel de mijloace meschine, trebuiau anihilate odată pentru totdeauna, pentru îndărătnicia lor față de centralizarea conducerii etniei.

Pentru editarea ziarului, botezat de D.I.E. cu numele de "TRICOLORUL", erau necesare fonduri bănești deosebite. Editarea sa în țară îl făcea inoperant, oricine își putea da seama de mașinațiune, oricît s-ar fi străduit securitatea să-i dea alura unei reviste scoase în Vest. În această situație, fondurile D.I.E. se combină amonios cu cele ale cîtorva asociații culturale și religioase filantrope, în demersul scoaterii fițuicii cu bătaie lungă. Negăsindu-se spațiu tipografic (așa cum pățesc astăzi publicațiile independente sau de opoziție din țară), s-a apelat la bunele oficii ale editurii *Panopticum Press London*, proprietatea unui român cu afinități pentru regimul Ceaușescu, amănunte despre care vom reveni în capitolele următoare.

Avînd spațiul tipografic asigurat de un editor serios, C.D.D.-ul trece la popularea paginilor *Tricolorului* cu producții personale, cu articole primite de la București din laboratoarele D.I.E., precum și la diverse personalități ale diasporei române, personalități îndemnate în acest sens de ofițerii de informații externe, familiarizați cu obiectivele acestei acțiuni.

Tematica abordată de majoritatea acestor articole masate în paginile noului ziar era ideea unirii tuturor românilor din exil sub egiua unei personalități, pentru a se putea lupta pentru anihilarea acțiunilor iredentist-

maghiare vizavi de Transilvania, pentru reîntregirea teritoriului naţional prin retrocedarea Basarabiei de către ruşi, pentru influenţarea Occidentului în favoarea României, pe plan economic şi politic etc.

Pentru aceasta, compartimentul de istorici şi jurişti specializaţi în relaţii internaţionale lucra intens, aducînd pe tapet documente istorice (tratate de pace, acte de cancelarie, memorii, cronici etc.), care să alcătuiască eşafodajul susţinerilor cuprinse în prelegerile de patriotism naţional, în opoziţie cu "încercările de denaturare a adevărurilor istorice despre România" - cum erau etichetate poziţiile Ungariei şi Rusiei sovietice vizavi de ţara noastră.

Cum o parte a emigraţiei române nu împărtăşea ideea unificării, punînd beţe-n roate tovarăşului Cornea, prin publicaţiile româneşti de largă audienţă din Canada şi S.U.A., s-a trecut la convertirea ei prin mijloace tipic comuniste: demascarea vîrfurilor de lance ale acestei emigraţii ca "legionari şi fascişti fanatici", cum spunea tovarăşul Ion Iliescu la 14 iunie 1990, în mesajul de binecuvîntare a minerilor veniţi să dea în (la) facultate.

Ca şi în procesul intentat Arhiepiscopului Viorel Trifa de evreii din S.U.A., pentru a-l lipsi de cetăţenie americană, unde materialul probator a fost pus la dispoziţie de D.I.E., tot aşa şi în cazul oponenţilor lui Dima Drăgan s-a trecut la scotocirea arhivelor securităţii şi miliţiei în căutarea de documente prin care, cei avuţi în vedere pentru compromitere, să apară drept fascişti, legionari, informatori ai fostei poliţii sau ai securităţii,

autori ai unor acte de perversiune sexuală etc.

Nu toate materialele compromiţătoare astfel procurate au fost adăpostite în paginile ziarului. O asemenea tentativă ar fi dus la compromiterea voluntară a publicaţiei, lumea stîrnită de senzaţionalul informaţiilor ar fi început să se întrebe de unde provin ştirile, iar în final - negăsind nici o explicaţie plauzibilă - ar fi intuit că la mijloc este mîna securităţii române, deconspirîndu-l pe dom' profesor.

În această situaţie, prin serviciile unor intermediari, iconografia emanată din arhivele securităţii a ajuns pe masa autorităţilor statale, în dorinţa de a le provoca împotriva oponenţilor acţiunii Forum.

Liniştea comunităţilor româneşti vizate de acţiunile perfide ale Bucureştiului este tulburată, este înlocuită cu atmosfera de suspiciune, de neprevăzut pentru viitorul asociaţiei sau aşezămîntului cultural sau religios de acolo.

Simţind agitaţia care cuprinde partea exilată a emigraţiei graţie intervenţiei sale, şi dorind să scoată din aceasta şi ceva foloase materiale necontrolate de fisc, începe şantajul asupra unor virtuali oponenţi, ameninţîndu-i cu iminenţa publicării în ziarul său a unor documente compromiţătoare la adresa lor dacă - bineînţeles - nu acceptă să-l recompenseze cu sume substanţiale de dolari pentru a-l scuti de surprize neplăcute.

Nu toţi şantajaţii au înţeles să se achite de asemenea recompense. Nu toţi ştiau că profesorului îi crescuse

apetitul de viaţă uşoară şi avea mare nevoie de surse sigure de bani mulţi.

Pe fondul unor astfel de acţiuni necugetate, de şantaj, Cornea este asasinat la domiciliul său, victimă a propriei avariţii şi a inconştienţei celor care i-au pus la dispoziţie acele materiale compromiţătoare, fără a verifica în prealabil pe mîna cui ajung acestea.

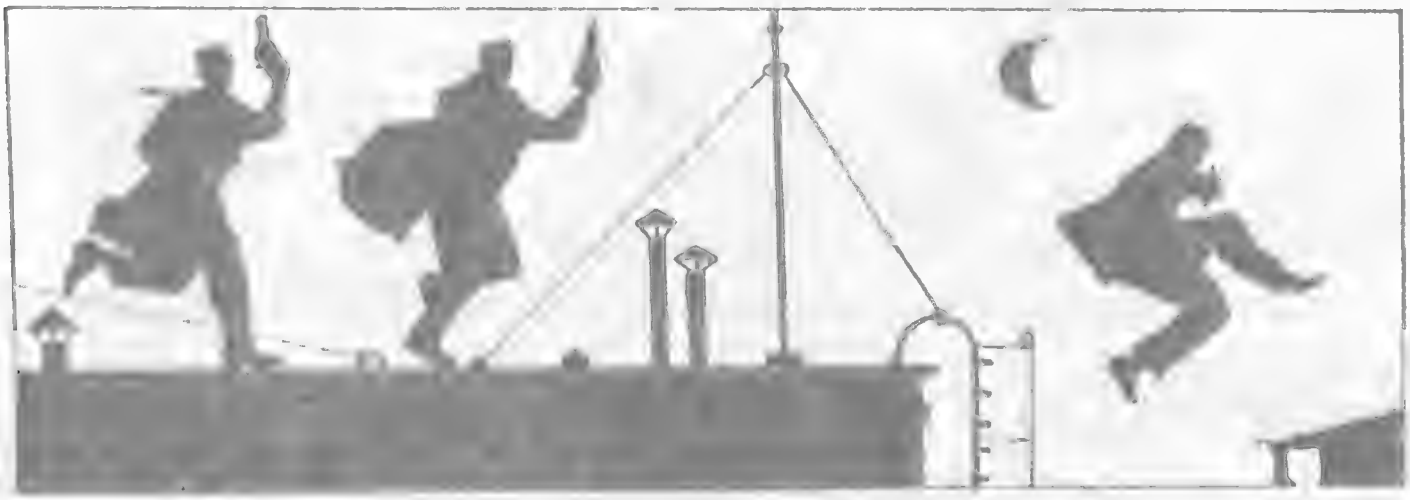

Capitolul XIII

Gloria geniului din Carpaţi e fabricată în laboratorul Securităţii

Fuga generalului Pacepa din raiul comunist a produs cea mai mare degringoladă cunoscută de D.I.E. de la înfiinţarea acesteia, în 1972. Chemarea fulger în ţară a tuturor ofiţerilor aflaţi la post pe meleaguri străine, incluzînd aici şi ofiţerii-fantome, de care am vorbit în primele capitole, precum şi recuperarea pentru o perioadă de timp a legăturilor cu toţi informatorii externi şi sursele de influenţă, au produs un "vid de putere informativ externă" - ca să ne aliniem şi noi limbajului de lemn actual, dar numai pentru picanteria textului.

Starea de tensiune şi incertitudine în care lucrau ofiţerii departamentului, rebotezat C.I.E. (Centrul de Informaţii Externe), prin purtarea de grijă a noului şef, Romus Dima, era amplificată de faptul că generalul fugar nu dăduse drumul scrierilor sale în eter, pentru delectarea publicului avid de senzaţional, el înconjurîndu-se de tăcere şi mister, tăcere care măcina nervii foştilor săi subalterni, dornici să ştie cu o clipă mai devreme lista celor despre care generalul a făcut referire în declaraţiile sale în faţa colegilor de la C.I.A.

Cei mai curioşi de zisele generalului fugar erau ofiţerii cu grade pînă la cele de colonei, dincolo de această barieră existînd certitudinea că vor fi menţionaţi în notele trădătorului cu date şi informaţii de toate genurile, de la cele privindu-le persoana, pînă la cele exprimînd acţiunile în care fuseseră implicaţi de-a lungul anilor.

În ceea ce priveşte soarta acţiunilor aflate în derulare în momentul deflaţiei generalului, se presupunea că acesta va comercializa în interesul C.I.A. numai informaţiile referitoare la acţiunile cu caracter tehnico-ştiinţific şi politic în care se implicase total cît a ocupat funcţia de adjunct al şefului departamentului.

Teama de dezvăluirile senzaţionale ale fugarului bruia şi activitatea Cabinetelor I şi II din clădirea C.C.-ului. Demersul generalului Pacepa a dat peste cap programul vizitelor oficiale peste hotare ale cuplului prezidenţial, pentru o perioadă de circa doi ani, precum şi componenţa listei oaspeţilor de seamă care trebuiau invitaţi de curtea regală din Bulevardul Primăverii.

Biletele de călătorie pentru Europa de Vest şi S.U.A. ale "înalţilor oaspeţi români" au fost schimbate urgent cu foi de drum pentru ţările Africii australe şi Asiei de Sud-Est, spaţii care polarizează, de acum, centrul activităţii diplomatice româneşti, vizitele primului turist al ţării în aceste areale ocupînd traiectorii largi, recordul bătîndu-l vizitele din aprilie 1979 în ţările Africii, unde s-a consumat din timpul preţios 18 zile încheiate. Asta ca să nu se mai spună că nu se sacrificau pentru binele nostru (să nu uităm că după asemenea turnee ni se rezerva şi nouă "înalta mîndrie patriotică" de a viziona la televiziune cronicile filmate ale periplului tocmai consumat de cuplul prezidenţial).

Ce s-a întîmplat cu lista invitaţilor de onoare? În ea sînt operate numeroase anulări semnificative, loc de cinste între cei scoşi de la inima "campionatului păcii" ocupînd tovarăşul Jimmy Carter, devenit din cel mai mare prieten american al românilor, cel mai mare inamic, nu de alta, dar el aprobase banii de casă şi masă pentru fugarul şef al DIE.

În locul invitaţiilor de sorginte occidentală, sînt ademeniţi către capitala României personalităţi ca Megistru Haile Mariam, Karamanlis (bănuit că are 16% sînge român), Mobutu Sese Seko Kuku şi alte nume tot aşa de sonore pe firmamentul concertului politic internaţional din acea vreme.

Dar, cum spune românul, în înţelepciunea sa, un necaz nu vine niciodată singur, ca să nu mai vorbim de cutremure, care s-au obişnuit să vină pereche.

Aşa se face că peste prestigiul internaţional şifonat tare rău de generalul fugar, marele conducător trăieşte şi neşansa trăznetului Constantin Pîrvulescu în plin congres, la numai un an de la seismul de grad Pacepa, vorba fiind de al 12-lea congres P.C.R., din noiembrie 1979.

Văzînd că "celui mai iubit fiu al ţării" nu i se mai poate intra în voie cu una cu două, că este mai tot timpul cătrănit, că aparatul de securitate nu-i mai dă prilejuri de satisfacţii de înalt nivel, conducerea C.I.E. se străduieşte să-l mai îmbuneze pe supremul comandant prin organizarea unor cvasi-decernări de distincţii şi medalii de talie mondială, precum şi editarea în exterior a operelor îndrumătorului suprem.

Politica externă a României fiind direcţionată către ţările Africii, este firesc ca şi distincţiile şi medaliile să vină dinspre acest continent-refugiu pentru turistul *number one* al României.

"Bucureşti, 21 decembrie 1978. Într-o atmosferă festivă, la Palatul Marii Adunări Naţionale, s-a desfăşurat ceremonia înmînării tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, a Premiului "Simba" pentru pace pe anul 1978". Urmează vreo şapte cuadraţi de tămîiere a distinsului premiant, după care articolul din revista LUMEA nr. 1/1979, semnat de nimeni, continuă astfel: "Înalta distincţie a fost înmînată şefului statului român de către delegaţia Comitetului "Simba", sosită special în acest scop la Bucureşti.

Delegaţia a fost formală din Antonio Acone, directorul revistei *Il Corriere Africano*, preşedintele Juriului internaţional de acordare a Premiului *Simba*, Michele Achilli, deputat, membru al Direcţiunii Partidului Socialist Italian, preşedintele grupului parlamentar de prietenie Italia-România, preşedintele Forumului italian pentru securitate şi cooperare în Europa şi în Mediterana, Alfonso Tanga, senator, membru al Consiliului Naţional al Partidului Democrat-Creştin, preşedintele Comisiei pentru problemele de transport şi telecomunicaţii a Senatului, Ştefano Vetrano, membru al Partidului Comunist Italian, secretar general al Asociaţiei de prietenie Italia-România, Natalia Acone, director adjunct al revistei, militantă pe tărîm social. În numele celor 400.000 de oameni ai muncii de la căile ferate şi poşta din Italia, Alfonso Tanga a înmînat preşedintelui Nicolae Ceauşescu o medalie de aur, în semn de recunoaştere a meritelor sale deosebite, macheta unei locomotive din anul 1839 şi un album conţinînd o bogată colecţie de timbre italiene."

Ne-am permis reproducerea acestui pasaj din revista LUMEA pentru cel puţin trei motive:

1) neputînd corupe Fundaţia Nobel pentru a-i acorda premiul pentru pace lui Ceauşescu, serviciile de informaţii externe recurgeau la stratagema înfiinţării peste noapte a unor societăţi şi fundaţii cu nume pompoase şi care se repezeau cu primul avion către Bucureşti pentru a înmîna premii, medalii şi distincţii colecţionarului de astfel de jucării, plata coletelor şi

transportului internaţional (incluzînd şi sejurul obligatoriu în România) fiind suportată din amăritele fonduri valutare ale departamentului de dezinformare internă;

2) corupţia practicată de D.I.E. în momentele următoare plecării lui Pacepa avea în atenţie, în general, personalităţi sărace din cadrul partidelor comuniste şi pro-socialiste din ţările occidentale sau ale statelor din lumea a III-a şi a IV-a; atunci cînd personalitatea luată în vizor era şi membră în organul de conducere al asociaţiei de prietenie româno-..., lucrurile se derulau şi mai uşor, ştiut fiind faptul că aceste forme de societate erau rezultatul acţiunii D.I.E. în spaţiile respective;

3) faptul că N.C-ul se apucase de colecţionat timbre după anul 1978 nu-l putea şti oricine, afară de apropiaţii "casei regale" şi de cei din securitate, incluzînd aici şi D.I.E.. Pasiunea pentru timbre a marelui strateg nu este semnalată în "Orizonturi roşii", ceea ce denotă că meteahna aceasta prezidenţială a apărut în epoca *after-pacepistă*, cunoscută în popor drept *epoca de aur*. (Ne întrebăm, astăzi, pe mîna cui or fi ajuns colecţiile de timbre ale "tovarăşului"? Cleptomanul-colecţionar care a intrat în posesia lor este bine să le scoată la vedere, indiferent de modul în care a intrat în posesia lor. Ne dăm cu presupusul că multe piese rare în ale filateliei sînt astfel sustrase circuitului naţional şi internaţional).

Festivităţile decernării premiului "Simba" şi anexelor acestuia sînt comentate defavorabil de *Europa Liberă*, motiv pentru care D.I.E. trece la ornarea cu medalii şi premii a anului 1979. Prima distincţie a fost obţinută de la

mai marele sistemului socialist: ursul de la Moscova, "tovarăşul Leonida Ilici Brejnev". Evenimentul fericit a avut loc la 1 august, în staţiunea prezidenţială sovietică Crimeea unde, în prezenţa lui Ştefan Andrei şi Andrei Grǫmîko, reverul hainei ceauşiste avea să cunoască greutatea Ordinului "Lenin".

În decretul Prezidiului Sovietului Supreum de decernare a distincţiei se menţiona că aceasta este "acordată cu ocazia celei de-a 60-a aniversări a naşterii tovarăşului Nicolae Ceauşescu". E drept că de la împlinirea celor 60 de ani trecuse un an şi şapte luni, dar ce conta pentru Moscova un an sau doi în plus sau în minus. (Gurile rele spun acum că, după fuga lui Pacepa în 1978, Kremlinul ar fi încercat unele manevre de înlăturare a lui Ceauşescu, dar s-au temut de oprobiul lumii occidentale, mai afectată de soarta lui Ceauşescu decît a lui Brejnev).

Cum anul 1979 era un an aniversar prin augustul său, la 24 ale acestei luni, în Bucureşti, sînt decernate marelui conducător *Medalia de aur cu plachetă* şi *Medalia jubiliară* emisă de Institutul de Relaţii Internaţionale din Roma cu prilejul celei de-a 35-a aniversări a eliberării României. Românul de rînd nu avea cum să ştie că ambele decoraţii erau realizate în România, dar ajungeau la Bucureşti via Roma, că doar de la Rîm ne tragem, cum bine glăsuieşte cronicarul.

S-a încercat ademenirea mult mai multor aşezăminte culturale şi politice în mascarada decernării de medalii de aur, dar nu s-a reuşit, aparatul D.I.E. fiind pe atunci

încă timid şi timorat, cum avea să spună despre poliţie ministrul Doru Viorel Ursu la anul 1990, cu ocazia unor serbări cîmpeneşti, organizate de te-miri-cine împotriva te-miri-cui.

Oricît ar fi încercat D.I.E. să-l poleiască în aur pe marele conducător, nu ar fi reuşit prin asta să suplinească nevoia de informaţii externe de care Ceauşescu avea nevoie ca de aer. Neîndeplinirea planului de informaţii externe duce la organizarea unei analize "tovărăşeşti" la nivelul C.C.-ului cu privire specială la modul de lucru al conducătorului D.I.E., prilej cu care tovarăşul Dima este trimis să-şi reia întrerupta activitate de cercetare istorică a mişcării muncitoreşti din Oltenia, în locul domniei-sale, la pupitrul tehnic, fiind instalat generalul locotenent Nicolae Pleşiţă, un mai vechi combatant pe cîmpurile de luptă ale Direcţiei I din securitatea internă.

Cu un asemenea maestru în fruntea formaţiei, D.I.E. intră în re-reorganizare şi în demararea muncii de culegere a informaţiilor externe. "Vă văitaţi ca nişte babe. O fi Pacepa la americani, dar ce-i cu asta? Noi acum să acţionăm, cînd ei ne cred cuminţi, ce Dumnezeu! - şi-a îmbărbătat Pleşiţă echipa de ieniceri scăpaţi din chingile autorităţii de "monolit" a tovarăşului Damian, alias Dima Romus.

"Gata bănănăilor, s-a zis cu viaţa de domnişoare de pension de pînă acum, reluăm munca aşa cum trebuie" şi-a încheiat discursul rostit cu prilejul primei vizite de lucru prin unităţile D.I.E. topvarăşul Pleşiţă, cel care nu a

admis să i se mai conspire numele dat de Dumnezeu în raporturile cu subordonaţii din ţară sau cu celelalte unităţi şi subunităţi ale Departamentului Securităţii Statului.

Sînt reluate pentru finalizare acţiunile stopate în 1978, la plecarea generalului, nu înainte de a fi rebotezate conspirativ şi adaptate noilor condiţii de muncă create acum ofiţerilor D.I.E. şi reţelelor informative externe.

Între acţiunile reluate este inclusă şi faimoasa acţiune "Orizont" de care vorbeşte preafericitul Pacepa Mihai Ion în psaltirea sa. Rebotezată, acţiunea se va numi de acum "VENUS" şi, precum în astronautică, ea cunoaşte două variante: VENUS-1 şi VENUS-2.

Capitolul XIV

Venusienii români debarcă în Occident

Faţă de ORIZONT, acţiunea VENUS - cu ale sale două variante - avea drept obiectiv *refacerea imaginii deformate a României în Occident*, urmare a prezumtivelor dezvăluiri ale generalului fugar şi a incisivelor atacuri ale mediilor de informare în masă la adresa dictatorului român şi a politicii sale interne şi internaţionale.

Cum în anul 1980 România era implicată în patru evenimente politice majore, anume: Conferinţa pentru securitate şi cooperare în Europa, programată la Bruxelles în luna mai, vizita lui Ceauşescu în Franţa, la finele lui iulie, Reuniunea C.S.C.E. de la Madrid din septembrie-noiembrie şi vizita din Suedia a cuplului

prezidenţial din noiembrie, Departamentul de informaţii este somat să se implice total în acţiunea de dezinformare a opiniei publice internaţionale, pentru escamotarea realităţilor româneşti în general şi a modului în care sînt respectate drepturile omului în România, în special.

Aceştia au fost germenii care au forţat renaşterea, sub un alt nume, a defunctei acţiuni ORIZONT. Respectînd ordinea cronologică, să vedem ce este cu acest VENUS-1 şi în ce s-a materializat el.

Toate cele patru mari evenimente politice internaţionale cereau ca imperativă măsură a desfăşurării lor în bune condiţii pentru România şi conducătorii ei, gesturi de bunăvoinţă din partea autorităţilor române pe planul emigrării fără probleme a cetăţenilor ţării oriunde ar fi dorit aceştia, Occidentul declarîndu-se deschis oricărei solicitări.

Dar cum pentru conducerea de partid şi de stat de atunci, omul era suprema valoare, iar cuantificarea valorii se făcea în funcţie de anii de studii efectuaţi în ţară, se dă pricaz ca toţi cei care nu au studii superioare şi au cerut plecarea definitivă în exterior pentru motive de reîntregire a familiilor, sau pur şi simplu pentru a cere azil politic, să li se elibereze imediat paşapoarte maro, dar nu înainte de a fi supuşi unei prelucrări contrainformative care avea un dublu scop:

1) atît el cît şi cei din exterior care îl chemau trebuiau să înceteze orice acţiune de protest şi defăimare a României, imediat ce se primeau spre completare

"formularele mari" - cum erau numite chestionarele ultime ce se cereau înainte de primirea paşaportului de stabilire definitivă în exterior;

2) după stabilirea în exterior, era sfătuit să participe activ la desfăşurarea acţiunilor iniţiate de ambasadele româneşti pe linia atragerii emigraţiei în rezolvarea unor afaceri ale ţării (clauza naţiunii celei mai favorizate, contracararea iredentismului maghiar etc.), precum şi abţinerea de la denigrarea ţării şi a conducerii acesteia.

Numai că, odată ajunşi în exterior, pasagerii lui VENUS-1 - fiindcă de ei este vorba - au început, cum este şi firesc, să se laude în faţa celor de afară că ei au beneficiat de un tratament deosebit, menţionînd toate detaliile primite prin instruirea contrainformativă făcută în ţară.

Unii interlocutori i-au crezut, alţii nu. Cei din urmă aveau convingerea că povestea cu prelucrarea contrainformativă este de natură să învăluie în legendă calitatea de informatori versaţi a noilor veniţi în cadrul exilului.

Astfel de suspiciuni au apărut şi la nivelul relaţiilor dintre soţi: după ce se aşteptaseră ani buni pentru a-şi reface familiile, dintr-o dată încrederea unuia în celălalt a dispărut, la orizont conturîndu-se perspectiva divorţului, inevitabil în astfel de situaţii.

Pentru că marea majoritate a beneficiarilor lui VENUS-1 erau slab pregătiţi profesional, iar alţii certaţi rău de tot cu legea penală, au găsit ca reşedinţe sigure în exterior lagărele de emigranţi, pe care în scurt timp le

suprapopulează, spre disperarea conducerilor administrative ale acestor stabilimente şi a celorlalţi emigranţi, veterani acolo. De-asemenea, poliţiile vestului european încep să se confrunte cu amploarea fenomenului infracţional primar (furturi din magazine, automobile sau din apartamente), autorii lui fiind depistaţi printre venusienii plecaţi din România cu primele contingente.

În concluzie, VENUS-1, departe de a corija imaginea occidentală despre realităţile româneşti, a dus - dimpotrivă - la accentuarea degradării acesteia, precum şi la amplificarea disensiunilor din sînul emigraţiei originare din România.

În VENUS-2 locurile sînt limitate

Varianta secundă a VENUS-ului avea în vedere, pe lîngă obiectivele prezentate la V-1, instruirea contrainformativă complexă a celor avuţi în vedere pentru expediere rapidă peste hotare, pregătire ce presupunea semnarea unui angajament de colaborare cu securitatea, precum şi dotarea candidatului cu un sistem simplu de legătură, pe bază de parole memorate.

Între cei care beneficiau de acest tratament special se numărau numai solicitanţii de paşapoarte care întruneau cumulativ următoarele calităţi personale:

- să fie absolvenţi ai învăţămîntului superior;
- să fie sau să fi fost membrii de partid sau de UTC;

- să aibă asigurate în exterior locuri de muncă în instituţii şi întreprinderi care prezentau interes pentru D.I.E. sau să fie chemaţi de persoane din străinătate care dispuneau de astfel de posibilităţi de plasare.

Erau excluşi de la acest beneficiu cei cunoscuţi în evidenţele de securitate şi miliţie ca autori ai unor acţiuni de protest şi defăimare la adresa conducerii statului şi partidului, sau a Ministerului de Interne etc.

Scopul declarat al variantei VENUS-2 era acela de a crea o reţea de colaboratori externi care să influenţeze conducerile unor instituţii şi societăţi industriale străine să iniţieze şi să dezvolte relaţii economice, tehnico-ştiinţifice sau cultural-artistice cu parteneri români, în condiţii avantajoase părţii române, precum şi să-i influenţeze pentru a se abţine de la acţiuni ostile împotriva partenerilor români sau a celor intraţi deja în raporturi cu România.

Angajamentul de colaborare şi sistemul de legătură prin parole intrau în funcţiune după ce autorul lor, venusian doi, era instalat cu toate drepturile firești la pupitrul locului de muncă preconizat din ţară. Pînă atunci, Centrala nu-l deranja în nici un fel.

Primele succese înregistrate de componenţii lotului VENUS-2 nu au întîrziat să se arate, chiar din anul 1980 cînd, între 6-10 noiembrie, Ceauşeştii au efectuat vizita în Suedia, moment în care s-a apelat şi la contribuţia acestor emisari ai D.I.E. pentru desfăşurarea în bune condiţii a vizitei. Printre acţiunile culturale organizate de ambasadă în perioada premergătoare vizitei şi în timpul

acesteia, la care participarea venusienilor a fost remarcată, se numără şi demersurile făcute de ambasadă pentru evitarea unei demonstraţii de protest la adresa Elenei Ceauşescu, manifestaţie preconizată a fi organizată de Asociaţia suedeză de protejare a animalelor sălbatice pentru faptul că prima doamnă a României a apărut îmbrăcată într-o haină din multe blăniţe de animale mici şi scumpe.

Ca să evite un scandal de genul altora, pomenite de Pacepa, ambasada română a intrat în tratative cu fruntaşii asociaţiei protestatare, dar fără folos.

Într-un moment de inspiraţie, unul dintre venusieni explică asociaţiei că respectivele blăniţe sînt artificiale, fiind obţinute pe baza unor procedee tehnologice inventate chiar de "academiciana de renume mondial" în laboratoarele ICECHIM-ului. Dacă veţi organiza demonstraţia aceasta, le-a mai spus venusianul, riscaţi să deveniţi hilari în faţa întregii lumi pentru incompetenţă în materie de piei naturale de animale sălbatice.

Capitolul XV

Cazul doctorului Ionel Cană

La începutul lunii noiembrie 1990, pe cînd mă aflam ca reporter în misiune prin birourile sindicatelor libere din Cîmpina, am avut şansa să constat la tinerii lideri sindicali apăruţi după evenimentele din decembrie 1989, ignoranţa acestora faţă de predecesorii lor în ale sindicatelor libere din România.

Ce se întîmplase? În discuţiile mele cu membrii Comitetului sindical din - pe atunci - "Întreprinderea de Piese Turnate Cîmpina", liderul acestora, domnul Liviu Apostoiu, un tînăr inginer, mi-a relatat la un moment dat că un anume Vasile Paraschiv din Ploieşti a venit în Cîmpina, contactînd liderii sindicatelor libere în vederea constituirii unui partid care să se cheme S.L.O.M.R. (Sindicatele Libere ale Oamenilor Muncii din România), cu domnia-sa în fruntea acestui partid, el pretinzînd că

este cunoscut atît în ţară cît şi în exterior, ca dizident anticeauşist. Tinerii interlocutori s-au uitat cu milă la el, crezîndu-l scăpat din sanatoriile mintale din judeţ. După cum mărturisea gazda mea, nici unul dintre colegii săi nu a realizat că în faţa lui se află liderul S.L.O.M.R. din anii 1977-1981, cel despre care Europa Liberă şi presa internaţională s-a interesat şi a relatat ample comentarii, atît atunci cînd acesta s-a aflat în ţară, cît şi după plecarea sa în vizită în străinătate.

Cum ignoranţa vizavi de S.L.O.M.R. nu este zonală, localizată numai la nivelul oraşului Cîmpina, să descifrăm ultimele pîlpîiri ale dizidenţei organizate sub auspiciile acestei mişcări anticeauşiste şi acţiunile iniţiate de securitate împotriva lor, după plecarea generalului Pacepa.

Sub impulsul reformelor obţinute de mişcarea Solidaritatea din Polonia asupra climatului politic şi social din acea ţară, ia avînt în România activitatea grupării S.L.O.M.R., stimulată fiind şi de declinul activităţii diplomatice a României pe plan european, urmare a fugii lui Pacepa şi a preliminariilor Reuniunii de la Madrid a C.S.C.E.

Că înfruntarea organizată de S.L.O.M.R. era de rău augur pentru politica externă a lui Ceauşescu, o dovedeşte şi faptul că la finele lui 1979, începutul lui '80, Cancelaria C.C. al P.C.R. era foarte atentă la modul în care securitatea organiza anihilarea opoziţiei manifestate de liderii din ţară şi cei din exterior ai sindicatului liber. Constatînd că lucrurile se derulează nejustificat de lent,

la începutul anului 1980, Cancelaria ordonă tuturor direcţiilor securităţii să întreprindă măsuri concertate pentru scoaterea din arena politică a mişcării sindicale libere şi compromiterea aderenţilor acesteia în rîndul intelectualităţii române.

Vom prezenta mai întîi modul în care s-a încercat defăimarea doctorului Ionel Cană, unul dintre vîrfurile de lance ale S.L.O.M.R. rămase în ţară.

Internat forţat în renumitul sanatoriu de neuro-psihiatrie din Bălăceanca, Ionel Cană a fost declarat - după cum era de aşteptat din partea măsluitorilor regimului - un caz grav de boală psihiatrică, internarea sa făcîndu-se, chipurile, pentru protejarea populaţiei împotriva unor acţiuni criminale necugetate din partea acestuia. Dar, numai prezentarea lapidară a acestei ştiri, făcută prin mijloacele de informare în masă române, nu era de ajuns pentru potolirea curiozităţii opiniei publice internaţionale, familiarizată de acum cu modul în care trebuie crezute ştirile Agerpres. Pentru intoxicarea opiniei publice internaţionale cu datele oficiale ale "cazului dr. Ionel Cană", Departamentul de Informaţii Externe a primit ordin să aducă în România un ziarist străin, de la o publicaţie de anvergură internaţională şi credibilitate aşijderea.

Tatonările D.I.E. pentru realizarea sarcinii se loveau de suspiciunea manifestă a mai tuturor ziarelor mari internaţionale la adresa politicii externe şi interne a României, şi de posibilităţile limitate de lucru ale tinerilor ofiţeri D.I.E. aflaţi în exterior, marea lor majoritate cu

stagii sub un an în munca de spionaj.

Ca să nu se dea bătut, arătîndu-se astfel neputincios în faţa "comandantului suprem", D.I.E. - ca în multe alte ocazii - recurge la o stratagemă, prezentînd Cancelariei C.C. drept virtual ziarist cu potenţe mondiale un emigrant român din Londra care scotea o mică revistă pro-românească şi antisovietică, în dispută permanentă cu *Europa Liberă*, pe care o acuza, printre altele, că face jocul ruşilor în România.

Adus în ţară, "vestitului" ziarist i s-au pus la dispoziţie seturi de fotografii şi declaraţii ale unor persoane pe care, chipurile, domnia-sa le contactase şi le chestionase în privinţa doctorului Ionel Cană. Mai mult, pentru a-l ameţi şi pe Ionel Cană, super-ziaristul a fost invitat să-l viziteze pe "bolnav" la spital, pentru a se convinge de starea pacientului şi de condiţiile în care acesta îşi ducea convalescenţa.

O echipă specială a securităţii a organizat primirea prelnsului mare ziarist de către cadrele medicale şi pacient. Cu medicii, fideli colaboratori ai ofiţerilor de securitate, nu trebuia multă muncă de lămurire, ei neliind la prima piesă jucată în regia oamenilor ordinii de stat şi mai puţin de drept din România. Cu "nebunu", lucrurile erau mai dificile. Acesta trebuia să se prezinte în faţa ziaristului ca un om cu mintea rătăcită, incoerent în gîndire, cu luciditate pasageră sau chiar fără.

Experţi plasticieni ai ambientului, cînd "nevoile muncii o impuneau", băieţii antemergători vizitei nu au pierdut din vedere nici cadrul în care va avea loc interviul.

Preocupaţi de estetică, au dezafectat rapid o rezervă specială, din cele cu mai mulţi metri pătraţi, în care l-au instalat pe Ionel Cană alături de un televizor color, un telefon fără ton, birou de lucru, colecţii de ziare şi reviste şi alte utilităţi din care să reiasă că dispune de tot dichisul necesar, prin grija şi atenţia de care se bucură din partea conducerii de stat şi de partid a ţării din acele vremuri.

Interviul purtat de ex-românul din Londra, bineînţeles în limba engleză, pentru a da greutate momentului, a fost înregistrat atît pe casete video cît şi pe cele audio puse la dispoziţie cu generozitate de laboratoarele D.I.E. Interlocutorul mult căutat de presa internaţională s-a comportat satisfăcător securităţii, graţie dozei sporite de sedative cu care fusese îndopat precum curcanii înainte de a-i tăia.

În urma acestei înscenări, nu după mult timp, la Londra apărea în condiţii grafice deosebite o carte plină de inepţii şi poze colorate, menită să arunce cu praf în ochii lumii, să se ascundă adevărata situaţie a dizidenţei anticeauşiste din ţară. Cum era de aşteptat, cartea a fost prezentată cu toată pompa Cancelariei C.C.

Opinia publică internaţională ostilă regimului de la Bucureşti, a început să se întrebe, pe bună dreptate, următoarele: dacă Ionel Cană este aşa de periculos cum îl prezintă ziaristul londonez, cum de au rezistat întregi obiectele de inventar din salonul său (televizorul, telefonul, revistele şi tablourile)?; ştiind că bolile de natură psihică se transmit ereditar, de ce nu a fost prezentat istoricul bolii, anume ascendentul ereditar care

i-a transmis boala doctorului Cană?; cum de a reuşit un ziarist sedentar al Londrei să intre în legătură cu Ionel Cană, atîta vreme cît confraţii săi acreditaţi la Bucureşti nu au reuşit asemenea lucru, interes major pentru subiect existînd şi din partea acestora?

Cerberii Cancelariei C.C. au reuşit să protejeze ochii şi urechile mai-marelui lor de asemenea indiscreţii lansate de o "anumită parte a presei", ca să parafrazăm pe unul din cerberii de astăzi ai democraţiei originale, omniprezentul politician Saşa Bîrlădeanu.

Opinia publică internaţională, prin întrebările pe care le punea vizavi de cartea despre S.L.O.M.R. apărută în Londra, demonstra că înţelesese dedesubturile afacerii, punînd la stîlpul infamiei pe confratele Iuda, mare ziarist în Londra.

Pentru sejurul de o lună, gratuit, pe malul Mării Negre, primit drept cadou din partea D.I.E., colaboraţionistul ziarist-emigrant ar merita o lună la Bălăceanca, în chiar regimul medical actual, aplicat acum acolo, şi care nu diferă prea mult de cel din timpul detenţiei doctorului Ionel Cană

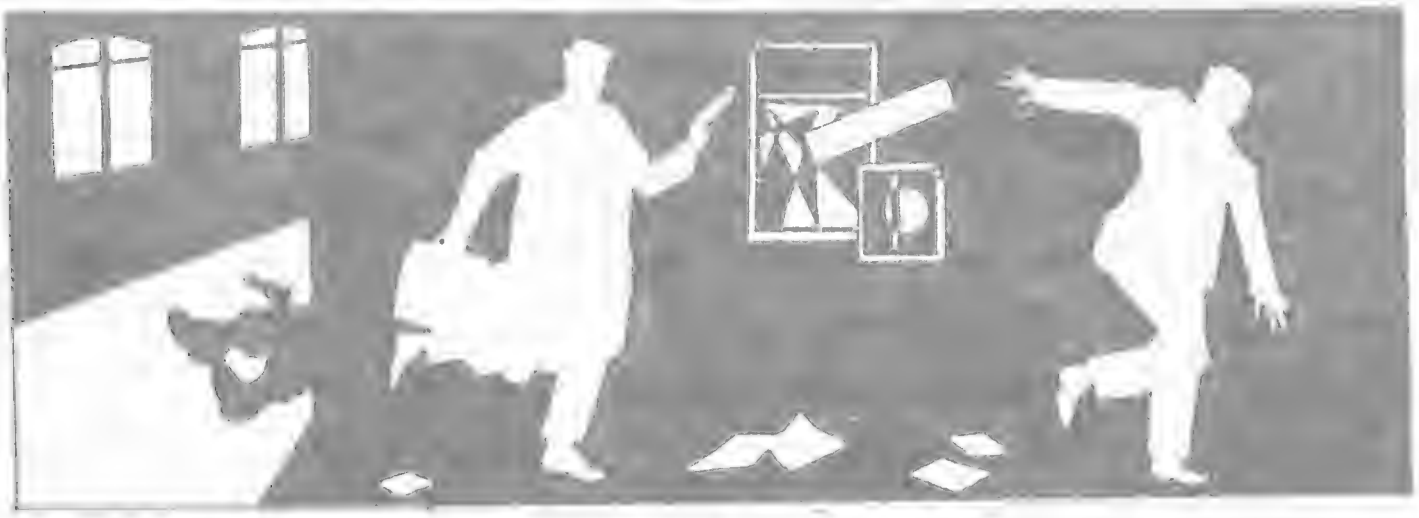

Capitolul XVI

Paul Goma şi acţiunea "Mistreţul"

Şi în străinătate, S.L.O.M.R.-ul se distingea ca o voce gravă, ridicată împotriva dictaturii din Bucureşti. Exponentul extern al organizaţiei era scriitorul Paul Goma stabilit, după multe peripeţii, în capitala franceză şi de unde, prin intermediul presei emigraţiei române şi a celei internaţionale, căuta să ţină aprinsă flacăra mişcării care îmbărbătase multe inimi în anul 1977, la ivirea sindicatelor libere în peisajul politic subversiv al României.

Cu o asemenea carte de vizită, era firesc ca şi Goma să facă obiect de "studiu şi cercetare" pentru securitatea ţării, mai precis pentru D.I.E., însărcinat cu supravegherea şi neutralizarea acţiunilor sale, prin care încerca să facă lumină asupra realităţilor din viaţa socio-politică a ţării.

Anul 1980 este anul în care familia conducătoare a

României a făcut vizita în Franţa, la invitaţia preşedintelui de atunci al acestei ţări, Valéry Giscard D'Estaing, în zilele de 23-26 iulie.

Cu toate minuţioasele pregătiri făcute anterior vizitei (acordarea de urgenţă a vizelor de plecare definitivă din ţară celor amînaţi ani în şir, autorizarea funcţionării la Bucureşti a unei sucursale a Băncii *"Société Générale"* din Paris etc.), opinia publică franceză s-a arătat totuşi ostilă politicii şi prezenţei lui Ceauşescu în oraşul de pe Sena, făcîndu-i amară, acea vizită, dorită cu ardoare de suveranii români.

În spatele acestui act de frondă al opiniei publice franceze se aflau acţiunile concertate ale emigraţiei române stabilite în Franţa, printre iniţiatorii lor numărîndu-se şi Paul Goma. Obstrucţiile sale la adresa lui Ceauşescu nu au rămas nesancţionate, cea care a primit şuturile posterioare vizitei, pentru imperfecţiunile demersului prezidenţial pe pămîntul francez, fiind D.I.E.

Revanşa dură a securităţii împotriva lui Paul Goma avea să aibă loc nu pe pămînt românesc sau francez, ci în Spania, cu ocazia Reuniunii general-europene de la Madrid, începută în luna noiembrie, 1980.

Informată încă din luna august 1980 asupra prezenţei sigure a lui Goma la Madrid, securitatea s-a pus în mişcare, elaborînd - cum se întîmpla totdeauna în astfel de cazuri, un minuţios plan de acţiune pentru anihilarea în faşă a activităţilor anticeauşiste preconizate de "Mistreţ" - cum era botezat Goma în catastifele D.I.E. Ca şef al operaţiunilor, a fost numit generalul-locotenent

Nicolae Pleşiţă, un mai vechi "prieten" al celui pus sub obroc, cel care îl trăsese de barbişon pe Goma înainte de expedierea sa peste hotare.

Odată planul de acţiune elaborat şi aprobat, a fost dat spre executare unităţii care se ocupa de emigraţie. De aici este trimis la Madrid un ofiţer sub acoperirea de diplomat (consul) şi care avea o singură sarcină, aceea de a face totul pentru determinarea lui Goma să părăsească Spania înaintea începerii lucrărilor Conferinţei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (C.S.C.E.).

Venit la Madrid împreună cu soţia, înainte cu o săptămînă de deschiderea oficială a Reuniunii, Goma s-a instalat la un hotel madrilean în care şi-a stabilit statul-major al campaniei sale anticeauşiste şi unde putea fi contactat de reprezentanţii presei internaţionale - avidă de senzaţional în legătură cu politica internă şi externă promovată de România.

Fiind tot timpul supravegheat de ofiţerul-misionar şi coechipierii lui din ambasada română, drumurile lui Goma erau cunoscute cu precizie de securitate, ca şi prezenţa sau absenţa sa din hotel. Profitînd de lipsa din cameră a lui P.G., misionarul telefona doamnei Goma, ameninţînd-o cu moartea soţului în cazul în care aceasta nu părăseşte de urgenţă Spania. Cel care ameninţa cu uciderea se revendica drept legionar stabilit în Spania şi duşman înverşunat al evreilor şi comunismului din estul european, de comunism acuzîndu-l pe Goma şi componenţii biroului din Paris ai "Europei Libere".

La orele cînd P.G. se afla în hotel, gama amenințărilor trecea pe un alt registru: "după ce l-ai pupat în c... pe Brejnev, ai venit acum să-i faci jocul lu' Ceaușescu?" sau "nu ți-a plăcut cum te-a plătit KGB-ul de te-ai înrolat în Securitate?" etc., amenințări care, chipurile, veneau din partea unor români din diasporă plecați de curînd din țară. Bineînțeles că toate aceste mesaje de bun venit în Madrid erau gamisite din plin cu înjurături neaoșe românești.

Și telefonul zbîrnîia la cele mai nepotrivite ore din zi sau din noapte. Nervii familiei luată în colimator erau încordați la maximum. Soția scriitorului, ca orice femeie, încearcă să-și înduplece bărbatul să renunțe la tribulațiile sale și să plece la Paris. O teroriza gîndul că ar putea fi asasinț de legionari și abandonat într-un loc ascuns. Încurajările soțului și prietenilor săi, nu puteau să o scoată din starea în care o aduseseră mesajele telefonice demente.

Spaima femeii culminează în intensitate în momentul în care vocea satanică, necunoscută, proferează amenințarea că moartea lui Goma va veni în timpul "conferinței de presă" organizată de acesta pentru preziua deschiderii Reuniunii. Despre conferința de presă se știa numai într-un cerc restrîns. Faptul că ajunsese știrea și la urechile "legionarilor" a început să-i neliniștească pe cei doi soți. Întrebările care încep să curgă rămîn fără răspuns.

Mai tenace, soțul trece peste frica de amenințări și temerile nevestei. Astfel l-a găsit pe Goma ziua

conferinţei sale de presă, reuniune organizată cu toţi corespondenţii presei, care nu cochetau cu fanfaronada Bucureştiului sau a Moscovei. În cadrul conferinţei, P.G. dorea să-şi facă auzit punctul său de vedere cu privire la politica internă a guvernului român în domeniul respectării drepturilor omului, vizavi de principiile de politică externă atît de mult trîmbiţate pozitiv în exterior de cei dezinformaţi de mediile de specialitate din Bucureşti.

Deschiderea conferinţei de presă era programată pentru orele 11 dimineaţa. Ineditul conferinţei marcase majoritatea corespondenţilor de presă invitaţi. Poate de aceea, încă după orele 10,30 sala era deja ocupată de viitorii interlocutori ai scriitorului român. Cu 10 minute înaintea deschiderii a apărut şi protagonistul zilei.

Dar, stupoare. Cu numai 5 minute înaintea gongului de început, trei poliţişti spanioli pătrund în sală şi, cu mişcări feline şi gesturi autoritare, explică asistenţei că trebuie să evacueze sala urgent, întrucît o mînă criminală a amplasat o mină cu acţiune programată, în subsolul edificiului, iar pînă la explozie timpul este scurt şi nu dă loc de comentarii şi ezitări în legătură cu evacuarea clădirii. Goma şi companiorii săi, folosindu-se de mersul în patru labe, la indicaţia expresă a celor trei poliţişti, părăsesc locul pentru a nu deranja cumva diabolica maşinărie a morţii din subsolul sălii de conferinţe.

Astfel, punctul forte al demersurilor organizate de Paul Goma în vederea trezirii atenţiei publice

internaţionale asupra stărilor de lucruri din România s-a încheiat lamentabil. Nimeni, dintre cei prezenţi şi terorizaţi în sala de conferinţe, nu a ştiut că poliţia spaniolă căzuse victimă unui anunţ telefonic înşelător, revendicat - în secret - de ofiţerul-misionar al lui D.I.E., trimis special la Madrid pentru a-l struni pe cel care făcea zile fripte cancelariei C.C. prin dezvăluirile sale din faţa microfonului *Free Europei,* biroul din Paris.

Capitolul XVII

Ofensiva contra "Europei Libere"

Printre acţiunile de lungă durată ale D.I.E., semn că era vorba de un "obiectiv fundamental al activităţii" acestuia, se număra şi cea codificată sub numele de "MELITA", spre satisfacţia naşului, vorba fiind de contracararea acţiunilor din eter promovate de postul de radio *Europa Liberă* la adresa politicii României şi a năravurilor vîrfurilor conducătoare din partid şi stat.

În munca de contrainformaţii externe dusă de D.I.E. împotriva postului *Free Europe Radio*, sub regimul Ceauşescu, se disting trei etape şi anume:

a) perioada anterioară anului 1978, anul în care pleacă Pacepa în Statele Unite;

b) perioada anilor 1978-1984 (începerea difuzării

pe unde scurte a cărţii *Orizonturi roşii* a generalului fugar);

c) 1984-1989 (căderea lui Ceauşescu).

Caracteristic primei etape este faptul că toate unităţile operative ale D.I.E. aveau sarcini pe "linia contracarării şi anihilării activităţii Europei Libere". Pentru aceasta , pe lîngă conducerea centrală a departamentului funcţiona un birou care se ocupa exclusiv cu ascultarea, înregistrarea şi redactarea unor buletine de ştiri numite "buletine E.L." (Europa Liberă), un fel de buletine AGERPRES de uz intern. Exemplarul original al acestor buletine pleca cu corespondenţa de dimineaţă la Cabinetul I din C.C., iar copiile xeroxate ale acestuia circulau prin unităţile operative ale departamentului, pe unele dintre ele, atunci cînd cei din conducerea D.I.E. considerau de cuviinţă, erau înscrise şi rezoluţii care urmau să fie realizate de X sau Y serviciu, compartiment sau unitate de lucru. Exemplarul original plecat la Ceauşescu se întorcea în D.I.E. cu sau fără rezoluţii din partea marelui tartor, regula impunînd ca nici un astfel de buletin să fie înstrăinat în afara departamentului.

Buletinele conţineau textele integrale sau rezumate ale principalelor emisiuni ale postului, atît cele în limba română, cît şi cele în limba maghiară.

Şefii unităţilor operative, primind dimineaţa aceste buletine, le garniseau şi ei cu alte rezoluţii şi ordine, încît uneori nu ştiai ce să citeşti mai întîi,

conţinutul buletinului sau rezoluţiile scrise oblic pe marginea filelor. Rezoluţiile conţineau ordine de genul: luaţi legătura cu U-200 (Direcţia Paşapoarte - n.n.) şi raportaţi care este situaţia lui... T-10.05.197...; urgent telegramă la N.Y. pentru ca profesorul (ambasadorul nostru - n.n.) să-l primească în audienţă pe "G" etc.

Atunci cînd în emisiunile Europei Libere se făcea referire la modul în care unul sau altul dintre ofiţerii D.I.E. s-au comportat cu prilejul îndeplinirii unor misiuni, acoperite de calităţi diplomatice sau laice, reuşind să-şi deconspire calitatea de ofiţer, buletinul E.L. era prelucrat cu întregul efectiv al unităţilor D.I.E. în cadrul unor aşa-zise "ore C.I." (de contrainformaţii) şi în care se comunica şi măsura sancţionatorie luată împotriva celui vinovat sau nu.

Urmărirea contrainformativă a lucrătorilor postului de radio E.L. se făcea de către unitatea *Emigraţie*, unde ofiţerii - fiecare pentru ţara de care răspundea - deschideau dosare de urmărire informativă pentru cei care domiciliau în acel spaţiu. Aşa se face că Monica Lovinescu avea dosarul la ofiţerul care supraveghea Franţa, iar Ioana Măgură-Bernard la cel care avea în parohia sa fotul R.F.G.

În dosarele de urmărire informativă, pe lîngă datele cu caracter personal ale celui vizat, erau adunate articolele cu cea mai mare incidenţă la politica României, a familiei Ceauşescu şi a acoliţilor acesteia.

Despre modul în care s-a încercat pătrunderea informativă în rîndul redactorilor de la post, vorbeşte Pacepa în cartea sa. De remarcat numai faptul că afară de "Lupu", conspirativul acelui Ionescu despre care vorbeşte generalul, altă sursă mai de Doamne-ajută pe această linie nu a avut departamentul român de informaţii externe.

Etapa a doua, delimitată de plecarea generalului Pacepa şi începerea publicării în foileton a cărţii sale, este etapa organizării serviciului special de contrainformaţii E.L. din cadrul unităţii *Emigraţie.*

Noul organism, format atît din ofiţeri D.I.E. (în special dintre cei readuşi de urgenţă în ţară după plecarea generalului), cît şi din ofiţeri tineri, abia încadraţi, sau aduşi din direcţiile securităţii interne, era îndrituit să organizeze, să coordoneze şi să preia în legătură toţi agenţii reţelelor interne şi externe care dispuneau de aşa-zisele "posibilităţi pe linia contracarării şi anihilării activităţii postului de radio E.L."

Începînd cu această etapă, buletinele informative "E.L." nu mai sînt distribuite oricum printre ofiţerii D.I.E., ci ele circulă acum cu adresă precisă, la comandanţii de unităţi şi şefii unor servicii şi compartimente, conform unui ordin sever al şefului departamentului şi sub o strictă evidenţă, ţinută de unitatea de contrainformaţii externe înfiinţată după 1978.

În etapa a treia, după începerea publicării pe

unde scurte a cărţii *Orizonturi roşii*, buletinele informative "E.L." sînt distribuite pe o arie mult mai restrînsă: personalului serviciului special de urmărire şi contracarare a Europei Libere şi anumitor şefi de unităţi, indicaţi special de şeful departamentului, atunci cînd problema dezbătută de post privea activitatea unităţii sale.

Celălalt personal operativ din D.I.E. nu mai avea dreptul să ia contact cu conţinutul buletinelor "E.L.", mai cu seamă transcrierea emisiunii "Cartea pe unde" - monopolizată atunci de episoadele din opera lui Pacepa, autor proscris pentru marea masă de ofiţeri, de teama de a nu fi convertită la acţiuni de genul celei în care se aventurase fostul lor şef adjunct de departament. Dar cum fructul oprit e mult mai rîvnit, şi lucrurile - în cazul ofiţerilor menţionaţi mai sus, - au stat tocmai invers, ei făcîndu-şi urechea pîinie în faţa aparatelor de radio, seara, acasă, împotriva tuturor avertismentelor că locuinţele le sînt supravegheate fonic de confraţii de la C.I.

Indiferent de etapa analizată, activitatea serviciului special "E.L." s-a concentrat în trei direcţii principale şi anume: contracararea ostilităţii emisiunilor postului, neutralizarea psihică şi fizică a personalului redacţional şi - idealul, dorit tare mult de Ceauşescu şi secţia de propagandă a C.C.-ului - anihilarea pe căi diplomatice sau violente a postului, în întregul său.

Pentru schimbarea tonului critic al emisiunilor care deranjau cel mai mult dictatura comunistă de la Bucureşti, se trece la contracararea informaţiilor emise de post, prin asmuţirea cerberilor orînduirii plasaţi în diferite mijloace mass-media din ţară şi care, dublaţi de documentele arhivelor securităţii sau miliţiei, începeau lungi seriale de denigrare, garnisite cu aprecieri insinuoase şi injurii mai mult sau mai puţin grosolane, după gradul de cultură generală al măcănitorului (Eugen Barbu, la radio şi "Săptămîna", Artur Silvestri în "Luceafărul", Constantin Sorescu în "Scînteia Tineretului" etc.).

De asemenea, în colaborare strînsă cu direcţiile interne ale securităţii şi în special cu Direcţia pentru vize şi paşapoarte, se trecea la rezolvarea rapidă a unor cereri de emigrare sau de viză pentru turism în exterior, pentru care se intervenise la *Europa Liberă*. Asemenea rezolvări în pripă ale vizelor deveniseră loc comun în munca serviciului "E.L." în preajma vizitelor lui Nicolae Ceauşescu în Occident sau înaintea revalidării clauzei naţiunii celei mai favorizate de către americani pentru România.

În ceea ce priveşte neutralizarea psihică şi fizică a celor vizaţi din cadrul redactorilor, ea îmbracă mai multe forme şi anume:

- influenţarea rudelor, rămase în ţară, ale redactorilor sau comentatorilor mai bătăioşi în criticarea regimului ceauşist, în sensul implorării celor de la post de a aplana caracterul caustic al

comenetariilor la adresa ţării de origine;

- molestarea fizică sau ameninţarea cu asemenea mijloace (vezi cazurile Monica Lovinescu şi Emil Georgescu);

- defăimarea unora dintre redactori prin inserarea de articole calomnioase în presa emigraţiei originare din România sau în presa internaţională;

- defăimarea redactorilor de naţionalitate ebraică, lansînd sloganul că aceştia sînt agenţi K.G.B., infiltraţi la post pentru a face politica antiromânească a Moscovei;

- utilizarea plicurilor şi pachetelor-capcană înzestrate cu explozibili plastici şi care - la deschiderea neavizată - puteau produce grave infirmităţi corporale sau chiar moartea. Noroc că postul de radio era supravegheat contrainformativ de lucrători C.I.A., care ştiau asemenea şiretlicuri încă din grădiniţă;

- infiltrarea de agenţi în interiorul postului pentru executarea unor operaţiuni de perturbare a activităţii normale a personalului şi de sădirea temerii de organele securităţii româneşti. De la cei pătrunşi acolo în asemenea scopuri nu s-a reuşit decît cunoaşterea amplasamentului birourilor redacţionale şi culoarea perdelelor de camuflaj.

Pentru desfiinţarea postului, s-au încercat numai căile diplomatice prin influenţarea unor senatori şi congresmeni americani, precum şi a preşedintelui Jimmy Carter (în timpul vizitei din 1978 a cuplului

domnitor român în S.U.A.). De asemenea, s-a încercat punerea acestei probleme pe ordinea de zi a Conferinţei pentru securitate şi cooperare în Europa, ţinută la Madrid, în 1980.

Cu toată opoziţia manifestată de D.I.E. faţă de *Europa Liberă*, postul acesta de radio a constituit, totuşi, o bancă importantă de date şi informaţii utile Departamentului de Informaţii Externe, neegalată de nici unul dintre agenţii secreţi de pe statele sale de plată.

În prezent, după instaurarea aşa-zisei democraţii de tip original, postul a rămas pe mai departe acea sursă primară de informaţii pertinente, atît pentru populaţie, cît şi pentru Serviciul de Informaţii Externe - cum a fost re-botezat D.I.E. după anul 1989.

Capitolul XVIII

"Bibicul" nu a fost securist. Şnapan, da!

În primul său număr pe anul 1990, rămas, de altfel, şi singurul de atunci încoace, revista MAXIM - în dorinţa de a-şi face vînzare - a publicat pe o jumătate de pagină *"Cazul Buhoiu - cîte stele are Universul?*, fără ca în finalul demersului gazetăresc să ni se spună, totuşi, cîte stele are mult controversatul Aristică.

Anonimul autor al articolului face o scurtă trecere în revistă a unor comentarii apărute în două reviste surori, "România Mare" şi "Porunca Vremii", una din ţară şi alta din U.S.A., precum şi reproducerea unei depeşe primite, zice-se de redacţie, nu ştim cum, revista abia ieşind la lumină cu primul său număr, iar acesta nu are casetă tehnică pentru a localiza sediul redacţiei. Dar ce să mai spunem, mare e grădina lui Dumnezeu. Scrisoarea cu pricina este trimisă de *un român din America*, cum de altfel şi semnează în josul paginii, şi ea are un conţinut

asemănător cu al unei alteia, primită de subsemnatul, pe adresa revistei ZIG-ZAG, în perioada antepăunesciană, cînd ţineam acolo serialul "Securitatea dicţionar explicativ", expediată tot din America, de un român exilat. Cum ambele texte abundă în aceleaşi erori, înclin să cred că cele două misive au un acelaşi autor, unul dintre mulţii duşmani pe care Aristide Buhoiu şi i-a creat pe plaiurile americane.

Pe aceeaşi linie de conduită faţă de Aristide Buhoiu se înscrie şi revista "Fair Play" care, prin purtarea de grijă a lui George Stanca, reia, sub formă de serial, articolul lui Virgil Bădulescu, "O ploaie de măciuci pe capul bibicului", publicat de revista *Ecoul României* din New York. De înţeles sau de neînţeles gestul lui George Stanca faţă de cel căruia i-a fost corespondent de presă pentru România, noi vom purcede la o punere la punct a datelor referitoare la "bibic", cu intenţia declarată de a curma, o dată pentru totdeauna, unele mistificări din viaţa şi activitatea celui luat în pleaznă de unii conaţionali, apropiaţii săi colaboratori cîndva.

În cele două scrisori, menţionate mai înainte, se spune textual: *1977 - anul cînd Direcţia pentru Informaţii Externe (D.I.E.) este zguduită din temelii. Generalul I.M. Pacepa părăseşte ţara şi ajunge în S.U.A.* Aici, adevărul este numai pe jumătate, anume că, într-adevăr, D.I.E. a fot zguduită în 1977, dar nu ca urmare a plecării generalului, cum susţin autorii anonimi, ci urmare a seismului terestru din 4 martie. Cutremurul de grad Pacepa s-a produs pe 21 iulie 1978. Eroarea aceasta

putea fi evitată de cei doi *români din America* dacă își aruncau, din curiozitate ochii în cartea generalului fugar, *Orizonturi roșii*, pagina 16, editată chiar de "bibic".

Aluziile care se fac cu privire la legăturile lui A.B. cu securitatea sînt insinuante, neverificate în realitatea faptelor, și iată de ce:

- înaintea plecării definitive în străinătate, A.B., ca de altfel orice ziarist din vremea aceea, era supravegheat contrainformativ de Direcția I, cea care avea în arendă arta, cultura, partidele istorice, mișcarea legionară etc. Cît privește pe Buhoiu, el făcea obiectul unui voluminos dosar, circa 200 file, cu note informative și rapoarte întocmite de ofițerii de securitate și rețelele informative ale acestora, cu privire la persoana și activitatea celui de mai sus. Se tot încerca recrutarea sa ca informator al securității, fără sorți de izbîndă. Văzîndu-se loviți în amorul propriu, ofițerii care îl țineau în colimator, au trecut la șantaj, ca una din metodele de lucru în domeniu, pretinzînd, printre altele, că A.B. a simpatizat cu mișcarea legionară, că și în prezent (atunci) întreține legături cu gardiștii din exterior, precum și cu alte persoane străine, în pofida interdicțiilor puse de legea secretului de serviciu și de stat în sarcina funcționarilor de genul său. Buhoiu rezistă și acestui tratament;

- la începutul anului 1980, Departamentul (și nu Direcția) de Informații Externe intră în posesia unei știri, venită pe căi neortodoxe din R.F.G., unde A.B. tocmai fusese cu cîtva timp înainte, știre din care reieșea că tele-drumețul european vrea s-o-ntindă în occident, pe

şest (aşa cum vrea s-o facă şi România, astăzi). Conform tipicului, informaţia este comunicată de urgenţă Direcţiei I, *job*-ul Buhoiu fiind ál acesteia. Primind comunicarea, şi de frică să nu se înscrie cu un nou fugar dintre oamenii de presă şi cultură, supravegheaţi de ea, Direcţia I, precum Pilat din Pont, se spală pe mîini de cazul Buhoiu, trimiţînd dosarul acestuia Departamentului de Informaţii Externe, condus pe atunci de generalul Nicolae Pleşiţă, fost cîndva şeful Direcţiei I şi cunoştinţă personală a A.B.-ului. Mizînd pe autoritatea sa în faţa încăpăţînatului ziarist, generalul Pleşiţă încearcă, pe cont propriu, să-l aducă sub autoritatea duhovnicească a D.I.E., pentru a-l pregăti, şi trimite cu sarcini de spionaj în exterior. Din nou aceeaşi rezistenţă din partea lui Buhoiu, urmată de un alt eşec;

- văzînd că nu-i reuşeşte tentativa, Pleşiţă, vulpoi bătrîn, adoptă o stratagemă: se preface înfrînt de cerbicia televizionarului şi "cedează" insistenţelor acestuia de a-i da undă verde pentru ieşirea definitivă din ţară. Numai că, nu se stabilise bine Buhoiu în occident că, prin filiera reţelei informative externe, generalul lansează zvonul în emigraţia română că A.B. este încă unul dintre informatorii securităţii române scoşi cu sarcini în exterior. Zvonul prinde teren şi se amplifică pe zi ce trece, mai ales cînd mulţi nu înţeleg din ce resurse se alimentează A.B.-ul, de reuşeşte aşa de bine să-şi înfiripe averea în totală neconcordanţă cu veniturile declarate la sosirea în Vest;

- problema valutei de care a dispus A.B. la plecarea

în exterior este o altă poveste cu cîntec. Folosindu-se de plecările peste hotare, în documentare, pentru serialul său *DRUMURI EUROPENE*, Buhoiu se ţinea şi de mici găinării cu plata în valută: trecerea peste graniţă a unor mesaje de la români către români, rude între ei; vînzarea pe piaţa occidentală a unor mici obiecte de artă populară, în special iconiţe pe sticlă, pe care le declara vameşilor drept cadouri ale televiziunii române pentru personalităţi de peste hotare, în schimbul serviciilor acestora în documentarea "bibicului"; reclamă comercială făcută unor firme de turism prin intermediul serialului său, contra sume frumuşele în valută, depuse în cont, afară. De notorietate publică este reclama făcută în acest mod *Agenţiei braziliene de turism VARIG*, montînd şase minute de peliculă cu caracter de reclamă pentru *VARIG*, transmisă de agenţie, între două părţi ale serialului său, manevră plătită boiereşte de beneficiară, şi din care marele realizator s-a înfruptat singur. Pare neverosimil cum de a intrat A.B. în legături "de afaceri" cu o asemenea firmă, de peste mări şi ţări. Ca să nu mai pară, să precizăm un lucru: la *VARIG* lucra pe atunci ca funcţionară doamna Stefana Solacolu, emigrantă română, relaţie amicală a comerciantului brazilian de origină română, Stefan Kizimia, cunoştinţă din Brazilia atît a lui Buhoiu cît şi a lui Gheorghe Apostol, despre care acesta din urmă s-a folosit în publicarea celebrei scrisori a "Celor şase", misivă ce reprezintă prima muşcătură de buldozer din edificiul lui Ceauşescu, în viziunea autorilor acesteia.

Altă sursă de venituri, după aterizarea pe pămîntul făgăduinţei, a fost naivitatea şi ignoranţa celor care l-au

sprijinit material în acţiunile sale de mare magnat de presă, cei despre care Virgil Bădulescu face vorbire în articolul său din *ECOUL ROMÂNIEI,* reprodus în ţară de FAIR PLAY-ul domnului George Stanca, şi el unul dintre păcăliţii "bibicului", chiar dacă nu vrea s-o recunoască.

Ce am vrut să demonstrăm cu asta? Dacă A.B. era ofiţer sau agent informator al securităţii, nu ar fi trebuit să apeleze la tot felul de borfăşării pentru obţinerea valutei, securitatea ceauşistă fiind mînă spartă cînd era vorba să-şi susţină material oamenii, nelăsîndu-i să se compromită în astfel de acţiuni capitaliste primitive.

Acum "bibicul" caută să scoată cît mai mulţi dolari din cartea lui Pacepa. E în stare să-l scoată şi pe autor din propria-i carte, dacă asta i-ar aduce mai multe venituri. Că ţine la bani şi la preţ, s-a văzut după venirea sa precipitată în ţară, după revoluţie: vrînd să monopolizeze spaţii largi, ca altădată, în emisiunile TVR, s-a lovit de alţi colivari, avari precum el, care i-au pretins ceva valută dacă doreşte să-şi etaleze şuncile pe micuţul nostru ecran. Cum dolarii pentru el sînt ca aerul sau apa pentru viaţă, a întors spatele tratativelor, luînd-o pe drumul de costişă ce duce în Hollywood.

Capitolul XIX

Stareţul de la Plumbuita alungă fantomele

"Cînd a venit Isus la ţărm, L-a întîmpinat un om din cetate, stăpînit de mai mulţi draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină şi nu-şi avea locuinţă într-o casă, ci în morminte.

Cînd a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuţit, a căzut jos înaintea Lui, şi a zis cu glas tare: Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te rog, nu mă chinui.

Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela, pe care pusese stăpînire de multă vreme: era păzit, legat cu cătuşe la mîini şi cu obezi la picioare, dar rupea legăturile, şi era gonit de dracul prin pustii.

Şi dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adînc.

Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci, care păşteau. Şi dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie."
(Evanghelia după Luca, 8, 27-31)

Montez, cu ochii minţii, această scenă biblică ori de cîte ori trec prin apropierea fostului Sediu al Frontului Salvării Naţionale*, situat în strada Varşovia nr. 4, într-o clădire cuminte, la jumătatea distanţei dintre ambasadele Iranului şi Pakistanului la Bucureşti.

Mă întreb, cu ce a greşit această clădire anul trecut cînd, la 21 aprilie, a trebuit să fie sfinţită de Prea Cuvioşia Sa Arhimandritul Simeon Tatu, stareţ al Mănăstirii Plumbuita şi senator F.S.N.?

Era ea, oare, posedată de duhuri necurate, ca personajul din stenograma întocmită de Luca, biblicul?

Dacă da, atunci de ce Prea Cuvioşia Sa nu s-a folosit de instrumentarul clasic prescris pentru efectuarea unor astfel de operaţiuni purificatoare: agheasma şi busuiocul? De ce s-a limitat numai la fredonarea cîtorva psalmi şi o rugăciune arhierească?

De ce un partid la putere, a ales ca sediu central tocmai o vilă suspectă de poluare diavolească, cînd avea posibilitatea să pună mîna pe un edificiu "curat", dintre cele lăsate de părintele său spiritual, răposatul partid comunist?

În sfîrşit, ultimul semn de întrebare: o fi reuşit cuviosul Tatu, în tentativa sa de aliniere a spiritelor rele din casă la noua politică înşurubată în acest sediu, sau duhurile rele, precum în Biblie, şi-au luat tălpăşiţa, afundîndu-se

în alte turme (a se citi partide politice)?

Văzînd bunul Dumnezeu cît mă zbat să aflu lucruri care depăşesc puterea de înţelegere a unui muritor, S-a milostivit de păcătosul de mine, cerîndu-mi să-i las întrebările scrise la cabinetul *Public Relation*, de unde, prin amabilitatea Sfîntului Ilie - cel ce tună şi fulgeră - am primit următorul comunicat de presă divin, tradus şi pus în pagină de osîrditorul de mine.

Cînd a greşit clădirea

În 1972, urmare a dezvoltării pe care Ceauşescu o impune serviciilor secrete de a fura cît mai multă tehnologie occidentală, pe strada Varşovia, la numărul 4, începe animaţia. Dintr-o clădire folosită ca sediu pentru ambasadele acreditate la Bucureşti, vila trece în administraţia Ministerului de Interne, care o pune la dispoziţia Departamentului de Informaţii Externe, botezat aşa în acel an.

Din 1972 şi pînă în octombrie 1982, vila devine sediul spionajului tehnologic român, aici reunindu-se brigăzile T.S. şi S.D. ale D.I.E. (T.S. = tehnico-ştiinţific; S.D. = ştiinţă-dezvoltare), binecunoscute, de acum, prin dezvăluirile lui Petre Mihai Băcanu, intrat în posesia unor documente de pe la ele, dar pe care le descifrează greu, parte din lipsa cunoaşterii limbajului în care sînt redactate, parte din pricina dispreţului pe care-l afişează faţă de tot ce s-a chemat securitate.

Din toamna lui '82 pînă în martie 1990, clădirea a fost folosită drept sediu al Întreprinderii de Comerţ Exterior *DUNĂREA*, care se revendică de la D.I.E., DUNĂREA fiind Unitatea 0107 a respectivului departament. Instalarea *Dunării* nu duce la punerea pe drumuri a celor două brigăzi tehnice de aici, acestea coabitînd fructuos cu noua locatară, pînă la desfiinţarea acesteia, moment în care brigăzile şi-au strîns boarfele şi s-au retras în sediul central al Serviciului de Informaţii Externe, noua firmă (neprivatizată) a D.I.E.

Înţelegem acum de ce a fost nevoie de sfeştania Prea Cuviosului Tatu în acest edificiu: vila se compromisese în timpul dictaturii, punîndu-şi odăile şi acareturile în serviciul Securităţii, în mod gratuit.

Apelarea la serviciile monahului Tatu nu este de loc întîmplătoare. Încă înainte de revoluţie, el a ţinut legătura cu multe feţe laice din actuala conducere de partid şi de stat, complotînd, în felul său, împotriva regretatului, în aşa-zisa de noi aripă a *divinităţii*, pe lîng cea a *securităţii* (V. Măgureanu) şi a *armatei ideologilor* (S. Bruçan). Istoria ne va confirma ipoteza.

Sînt de notorietate publică unele chiolhanuri organizate de Cuvioşia Sa, la vreme de iarnă, după ce soseau butoaiele cu vin din podgoriile Galaţiului, locul de baştină al ierarhului, iar cămara chiliei gemea cu de-ale gurii, aduse de unele nemîngîiate ale sorţii, în credinţa că popa poate face minuni prin slujbele sale asupra izmenelor celor fugiţi de-acasă după funduri de amante, lăsînd copiii şi nevestele de izbelişte.

În altă ordine de idei, alegerea cuviosului pentru o aşa ceremonie a fost dictată şi de faptul că topografia sediului central al partidului nu trebuie cunoscută de persoane din afara conducerii Frontului şi a acoliţilor acestuia, întru întîmpinarea unor agresiuni asupra clădirii în locuri dinainte ştiute ca importante şi vulnerabile atacurilor de tip "legionaro-fascist", cum s-a întîmplat cu alte sedii de partide.

Încrederea F.S.N.-ului în Cuvioşia Sa, era dată şi de faptul că, faţă de alţi ierarhi ai bisericii care acţionau pentru Front, el era singurul care se înregimentase cu sutană şi suflet între frontiştii care candidau în alegeri, pentru un loc în Parlament. După cum s-a văzut, opţiunea pentru părintele Tatu a fost benefică pentru F.S.N., slujba oficiată de stareţ fiind motivaţia primordială a răsunătoarei victorii în alegerile de la 20 Mai.

Din fişele de cadre ale duhurilor rele ce bîntuiau clădirea

De la înfiinţarea Întreprinderii DUNĂREA pînă la dizolvarea acesteia, clădirea din Varşovia 4 a fost "posedată" de o mare varietate de spirite mai mult sau mai puţin rele, care îşi făcuseră aici culcuş, temporar sau de mai lungă durată. Aceste duhuri se distingeau între ele prin numărul şi mărimea stelelor de tinichea purtate pe umeri, motiv pentru care comunicatul de presă divin le

prezintă în următoarea înşiruire:

- Generalul-locotenent Nicolae Pleşiţă. La înfiinţarea DUNĂRII, deţinea funcţia de şef al Centrului de Informaţii Externe şi adjunct al minsitrului de interne. Pe 15 octombrie 1982, în fruntea unui sobor de ofiţeri superiori, şefi ai unor unităţi şi compartimente din C.I.E., a dat arhiereasca încuviinţare şi dezlegare pentru operaţiuni de comerţ exterior, săvîrşite prin osîrdia ofiţerilor de la DUNĂREA. Într-o atmosferă de înaltă trăire spirituală a dat citire Decretului nr. 382/1982, prin care Întîi Stătătorul Securităţii, domnul Nicolae Ceauşescu, dăduse slobozenie înfiinţării lăcaşului cel sfînt al DUNĂRII şi liberă iniţiativă fiilor acesteia;

- Generalul-maior şi, mai tîrziu, General-locotenent Aristotel Stamatoiu. Locţiitor al şefului C.I.E. şi secretar de stat în cadrul Ministerului de Interne, prin firmanul de înfiinţare al DUNĂRII este numit directorul coordonator al acesteia, probabil, în semn de recunoştinţă pentru ideea sa de a crea un asemenea stabiliment în registrul întreprinderilor de comerţ exterior. În 1984, după trecerea Generalului Pleşiţă în funcţia de şef al Şcolii M.I. de la Grădiştea, Stamatoiu urcă în postul de şef al C.I.E., predînd ştafeta conducerii DUNĂREA unui alt general;

- Generalul-locotenent Epifanie Amohnoaie. Fost şef al Inspectoratului judeţean Bacău al M.I., în perioada cînd acest judeţ era concesionat doamnei Alexandrina Găinuşă, a urcat prin grija protectoarei sale în funcţia de şef al serviciilor de intendenţă ale M.I., după care aterizează în fotoliul vacant, lăsat de Generalul Stamatoiu;

- Colonelul Gheorghe Bădiţă. Anteiror DUNĂRII, deţinea funcţia de şef al brigăzii TS, de care continuă să răspundă şi după numirea sa ca director adjunct în noua întreprindere. În 1987 este avansat la gradul de general-maior şi trecut adjunct al ministrului comerţului exterior.

- Locotenent-colonelul Cosntantin Gavrilă. Fost şef al Agenţiei economice române de la Cairo, este numit prim-adjunct al directorului DUNĂRII. Avansat succesiv şi excepţional, la revoluţie purta steluţa de general-maior şi director plin al întreprinderii. În prezent lucrază în Centrala S.I.E.;

- Maiorul Petre Moisa. Anterior locţiitor al şefului brigăzii SD, este uns director adjunct al DUNĂRII. În 1985 este avansat locotenent-colonel, în 1986 devine director al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, cel care însoţea ambasadorii străini atunci cînd aceştia erau primiţi de domnul Nicolae Ceauşescu.

Lista duhurilor poate continua cu încă trei duzini de nume, dar care nespunînd nimic cititorului, au fost omise intenţionat din evidenţele noastre.

Fără agheasmă părinte, că ruginesc microfoanele!

Busuiocul şi agheasma au fost înlăturate din recuzita cuviosului la rugămintea unor "specialişti" din anturajul Preşedintelui F.S.N. Ei au avut în vedere faptul că,

sfinţită sau nu, agheasma tot o apă chioară e, care apă, în contact cu metalele feroase, duce la ruginirea acestora din urmă.

Ce legătură are această teorie cu sediul F.S.N.? Păi, are, iar ea este următoarea: toţi pereţii birourilor de aici, inclusiv ai biroului cel mare, sînt mobilaţi cu microfoane încastrate, proprietatea unităţii 0195, cea care se ocupa de contrainformaţii externe pe timpul DUNĂRII.

Or, folosind agheasma, Prea Cuviosul Tatu risca să îmbălsămeze multe dintre aceste mici şi extrem de importante colaboratoare ale SRI, ducînd în final la ruginirea lor şi la diminuarea puterii de supraveghere fonică secretă a clădirii. Cuvioşia Sa, bun ascultător şi sprijinitor al organelor de ordine, a aruncat de-o parte busuiocul, înălţînd în rugă glasul, moment în care "băieţii" verificau pe viu acurateţea microfoanelor, poziţionarea şi distanţele la care bat unele dintre ele, reverberaţiile produse în anumite unghiuri ale clădirii şi cîte şi mai cîte lucruri interesante pentru noii specialişti de la cooperativa Ochiul şi Timpanul. Glasul părintelui stareţ a îmbrăcat diverse registre sonore, reproduse aşijderea de instalaţia de ascultare, fapt ce a bucurat inimile celor care au verificat înregistrarea sonoră a slujbei.

De ce a ales F.S.N. această clădire?

Partid al celor mai oscilanţi politicieni între adevăr şi minciună, F.S.N.-ul se teme de toţi şi de toate, se teme că i se cunosc manevrele de culise, se teme de atacuri

prin surprindere asupra proprietăţilor sale de partid, preluate de la fosta Gospodărie, se teme de o acţiune de tip "Watergate" din partea celorlalte partide, se teme de multe. De aceea, dintru început el a căutat - prin specialiştii săi de marcă în ale securităţii - să-şi păzească pielea împotriva tuturor acestor ingerinţe în viaţa sa de partid.

Ideea alegerii vilei din Varşovia Street ca sediu central, a venit de la cineva care a avut anterior acces în această clădire, în partea care nu era deschisă publicului, fie el autohton sau străin, DUNĂREA avînd pentru aceştia din urmă deschise patru săli de protocol. Care sînt ele?

Mai întîi, legăturile telefonice ale clădirii rivalizează cu cele ale fostului C.C. al P.C.R., anume: cele 21 de birouri operaţionale dispun de telefoane cu trei cifre, graţie unei centrale telefonice proprii; birourile conducerii (patru la număr) şi cele ale căpeteniilor de servicii (şase la număr) dispun şi de telefoane cu patru cifre, racordate la centrala telefonică a Ministerului de Interne; circa 15 birouri dispun şi de telefoane de oraş (cu şase cifre), telefoane care nu pot fi interceptate de neaveniţi, ele dispunînd de dispozitive de decuplare automată atunci cînd pe reţea se interpun obstacole electronice; biroul generalilor, acum al liderului de partid, este dotat cu încă două sisteme telefonice de legătură cu ţara, anume "firul scurt", cu trei cifre, pentru legătura cu cabinetele I şi II din C.C., precum şi cu cabinetele de vară şi de iarnă ale fostei şi actualei nomenclaturi, cu Guvernul şi

Parlamentul. De asemenea, biroul central este legat prin telefon T.O. (tehnico-operativ) cu oricare dintre actualele prefecturi sau direcţii judeţene ale poliţiei sau S.R.I.-ului, cu Palatul Cotroceni, Palatul Victoria, Palatul Peleş şi cu alte palate şi cabane prin care mai ieri umbla domnul şi doamna Ceauşescu, iar astăzi... dar ce să mai vobim discuţii.

În al doilea rînd, clădirea dispune de un sistem de alarmă sofisticat, bazat pe principii electromagnetice combinate cu efecte fotoelectrice. De cum se deschide poarta curţii, un senzor îl avertizează discret pe portar, care îşi are scaunul şi masa instalate în holul mic din partea dreaptă a intrării. Ceilalţi senzori sînt instalaţi la uşile de acces în clădire, la geamuri, la uşile garajului, uşile fişetelor din birourile şefilor etc. Toţi aceşti senzori sînt conectaţi la un tablou montat în camera ofiţerului de serviciu şi care indică locul în care s-a produs deranjarea senzorului. Dacă o vrăbiuţă, în jocul ei din apropierea ferestrelor, atinge uşor, cu aripa, geamul biroului cel mare, imediat se declanşează alarma.

O altă dotare a clădirii, invidiată de mulţi dintre noi, este centrala termică, ea avînd în componenţă un injector electronic de motorină care reduce consumul normat cu 45-50% în condiţiile menţinerii unei temperaturi constante de 20-25°C. Injectorul este de provenienţă japoneză, primit cadou de către DUNĂREA de la un industriaş nipon, îngheţat odată, la tratative, în birourile protocolului dunărean, pe cînd clădirea nu avea o asemenea bijuterie în subsolurile ei.

Alte dotări, lăsate de ohabă de fosta întreprindere a securității, sînt aparatele telex, telefax, xerox și malaxorul de hîrtie, destinat macerării hîrtiilor conținînd date și informații secrete, care nu trebuie să intre pe mîna interesaților. De asemenea, subsolul vilei este amenajat pentru o sală de bufet, un laborator foto și o încăpătoare magazie pentru diverse materiale.

Ultima întrebare pusă divinității

La ce toate acestea, Doamne? am întrebat eu în final. Fiule, mi-a zis Cel de Sus, m-ai sîcîit destul cu întrebările tale. Ce vrei să afli tu, acum, poți găsi în Raportul - opinie separată - al evenimentelor din 13-15 iunie 1990. Citește-l și cugetă la ce se întîmpla în vila din Varșovia 4 în timp ce voi vă holbați prin centrul Bucureștiului. Mai ai alte întrebări? Nu, Doamne. Acum stau și cuget.

Capitolul XX

Curge valută pe "Dunăre"

Cînd, la 20 februarie 1990, ministrul apărării naţionale menţiona, în răspunsul său dat *României Libere*, că *"Începînd cu 19.01.1990, I.C.E. Dunărea a intrat în lichidare, iar de la 24.01.1990 un colectiv format din reprezentanţi ai M.C.E., M. Finanţelor şi B.R.C.E. efectuează controlul asupra activităţii întreprinderii, urmînd ca la 1.03.1990 să-şi înceteze activitatea prin ultimele livrări..."*, mulţi dintre noi credeam că - urmare controlului efectuat de mai susmenţionatele instituţii de stat - vom avea fericirea revelării unor afaceri diabolice, puse la cale de întreprinderea din 4-Varşovia Street, sub bagheta dirijorală a defunctului dictator.

Mare ne-a fost, însă, nedumerirea cînd, după trecerea unui an de la desfiinţarea *Dunării*, autorităţile tac, iar atunci cînd încerci să aduci pe ţapet problema controlului şi a rezultatelor acestuia asupra activităţii

ciumatei întreprinderi, atît ministerele cît şi banca, îţi închid gura cu "dosarul controlului a fost înaintat Guvernului", iar la Guvern, ţi se spune că dosarul ba e la Parlament, ba e la Ministerul Apărării Naţionale, ba nu se mai ştie unde.

Cît priveşte opinia cadrelor din conducerea *Dunării*, astăzi specialişti pe la firmele de comerţ exterior particulare, unii dintre ei chiar acţionari în domeniu, ea este următoarea: "n-au găsit nimic ilegal în tot ceea ce am făcut noi; n-au descoperit nici o depunere de valută în conturi secrete; n-au depistat afaceri de genul celor menţionate în presă, puse pe seama noastră, n-au găsit nimic compromiţător, totul a fost O.K. Dacă, Doamne fereşte, găseau ceva, ar fi dat publicităţii totul, n-ar fi ascuns nimic, aşa cum o fac acum. Dimpotrivă, banca a remarcat faptul că evidenţe contabile ca la noi, nu a avut ocazia să mai întîlnească la alte întreprinderi de comerţ exterior."

În lipsa comunicatelor oficiale, înclinăm să credem ceea ce spun inculpaţii domnului Victor Stănculescu.

De ce Dunărea?

Debarasîndu-ne de supoziţiile făcute în legătură cu rolul *Dunării* în peisajul comerţului exterior, supoziţii alimentate de cercuri interesate în desfiinţarea întreprinderii, să dăm filmul repede înapoi şi să vedem contextul intern şi extern al gestaţiei şi naşterii acestui copil al securităţii române.

Plecarea generalului Pacepa şi-a pus amprenta şi asupra bunului mers al comerţului exterior românesc. Fuga lui, după cum am mai arătat, a fost urmată de retragerea din comerţul exterior a unui însemnat contingent de ofiţeri D.I.E., motiv care, pe de o parte, duce la scăderea potenţialului numeric al celor abilitaţi pentru activitatea de comerţ exterior şi, pe de altă parte, la scăderea nivelului disciplinei şi legalităţii celor rămaşi în comerţ, dar mai puţin supravegheaţi ca înainte. Aceste aspecte sînt imediat sesizate de partenerii străini, care nu întîrzie să-şi arate nemulţumirea faţă de indisciplina contractuală manifestată de comerţul exterior românesc.

Un caz, dintre multe altele, este edificator în acest sens. La 9 iulie 1979, Direcţia Relaţii V din Ministerul de Externe primeşte adresa 502/1979 a Ambasadei române din Quito, Ecuador, prin care însărcinatul cu afaceri a.i., Ivanciu Popescu, reproşa celor din ţară că nu au fructificat cum se cuvine vizita în ţara noastră a directorului general al Companiei TRACOMOTOR, din Guayaquil, arătînd şi motivele pentru care s-a întîmplat acest lucru: "Rezultă că, deşi pe parcursul vizitei a realizat contacte cu întreprinderi româneşti de comerţ exterior şi a vizitat unele obiective, nu s-au obţinut rezultate concrete. Carlos Viteri dă această situaţie pe seama lipsei de pregătire a reprezentanţilor I.C.E.-urilor cu care a intrat în contact, iar în unele cazuri, după cum ne-a relatat verbal, unor atitudini neserioase a acestora în convorbiri. S-a referit în mod special la atitudinea tovarăşului Ioan Ban de la *Universal Tractor*, ceea ce a

determinat părăsirea demonstrativă de către Carlos Viteri a convorbirilor." Şi, mai în josul scrisorii, ambasada mai trage o palmă peste obrazul gros al celor din ţară, arătînd: "am rugat să se acorde toată atenţia lui C. Viteri, avînd în vedere, în primul rînd, faptul că acesta face parte din anturajul apropiat al lui Jaime Roldós Aguilera, noul preşedinte ales al Ecuadorului." Comentariile sînt de prisos.

Dezinteresul compartimentului comerţ exterior se propagă şi asupra producătorilor interni de mărfuri pentru export. Ceauşescu încearcă, prin schimbarea multora dintre actele normative referitoare la export-import, să impulsioneze apetitul pentru ridicarea productivităţii ramurilor industriale cu pondere în exportul românesc. Prin Decretul 164/1979 se reorganizează Ministerul Comerţului Exterior, iar prin Decretul 276/1979 se instituie noi măsuri pentru îmbunătăţirea activităţii de comerţ exterior, cu referire specială la activitatea întreprinderilor producătoare de mărfuri pentru export, cărora dictatorul le mai promitea ceva în schimbul unui volum îmbunătăţit de marfă românească destinată străinătăţii. Demersul lui Ceauşescu pe plan legislativ, nu s-a materializat în rezultatele scontate de acesta.

Ca în mai toate situaţiile de impas, dictatorul caută să surmonteze situaţia, neconformă cu aspiraţiile sale, din domeniul comerţului exterior, prin folosirea aparatului securităţii. În acest sens, asupra întreprinderilor producătoare de mărfuri pentru export, asmute întreg aparatul securităţii interne şi al miliţiei, transformat în

vătaf al regimului asupra industriei. Pentru întreprinderile de comerţ exterior rezervă dreptul de acţiune Departamentului de Informaţii Externe şi Direcţiei a III-a.

Pentru imixtiunile lor în treburile comerţului exterior, D.I.E. şi Direcţia a III-a convin asupra unui plan comun de acţiune, codificat "Operaţiunea DUNĂREA" şi prin care cele două compartimente îşi delimitau şi îşi compuneau cîmpurile de atac, pentru impulsionarea şi înscrierea comerţului exterior pe făgaşul gîndit de mai marele securităţii şi armatei române. Cum, prin operaţiunea Dunărea, Ministerul de Interne aducea servicii Ministerului Comerţului Exterior, iar orice serviciu serios se şi plăteşte, activitatea ofiţerilor prinşi în acţiune, a început să fie recompensată în lei, prin deschiderea unui cont-simbol pe sema Departamentului Securităţii Statului, cont în care erau consemnate sumele ce reveneau drept comision pentru participarea la negocierea şi derularea contractelor de comerţ exterior. Comisionul se rezuma la un procent de pînă la 1,5% din valoarea contractului, sumă la care era obligată întreprinderea de comerţ exterior şi care era virată în contul securităţii prin concursul B.R.C.E. şi a contabililor-şefi ai I.C.E.-urilor, vaccinaţi în acest sens.

Anii 1980 şi 1981 au decurs fără probleme pentru operaţiunile de tip Dunărea, meandrele ei nefiind încă de notorietate publică. Începînd însă cu 1982, lucrurile încep să transpire, din ce în ce mai mulţi directori de I.C.E.-uri se plîng, în dreapta şi în stînga, că li se iau banii din cont de către securitate, fără temei legal, fără să fie mai întîi

somaţi asupra operaţiunii. Realitatea era că, ordinul primit de bancă se încălcase, banca amendînd cu 1,5% orice contract de comerţ exterior, indiferent că Ministerul de Interne ceruse au nu comision pentru el. De această situaţie este informat şi Ceauşescu, peste capul securităţii, de miniştrii comerţului exterior. Dictatorul nu este surprins de cele auzite, dar ca să dea satisfacţie informatorilor, admonestează discret aparatul de securitate, cerîndu-i să lucreze şi mai acoperit în afacerea Dunărea, pentru a nu mai da naştere disputelor cu ministerele producătoare şi Ministerul Comerţului Exterior.

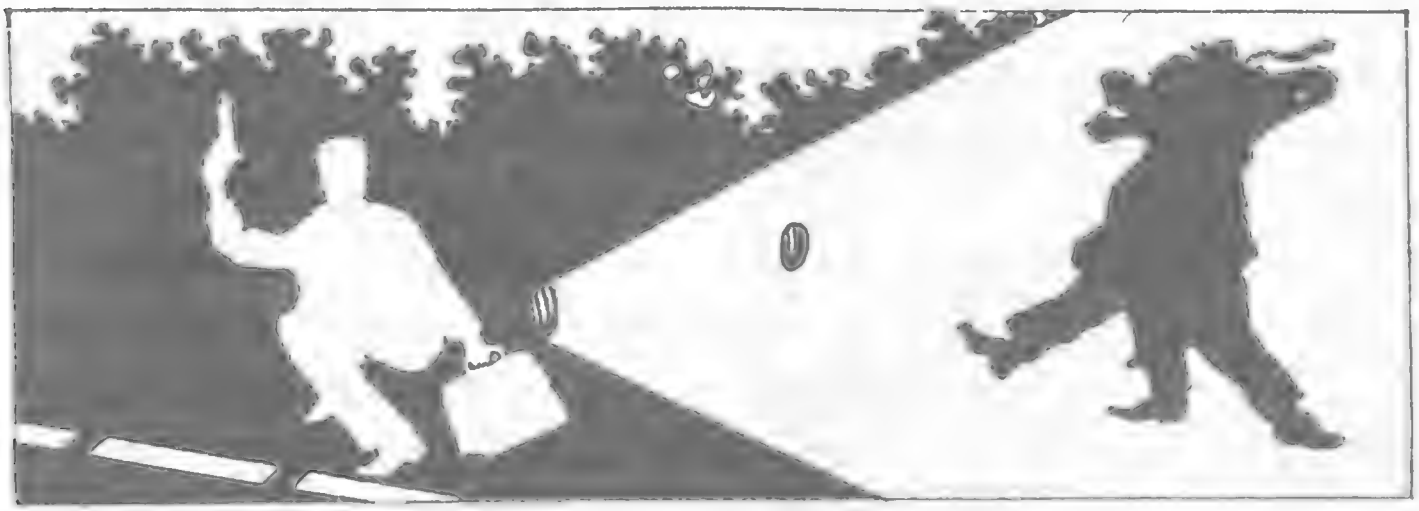

Capitolul XXI

Cum s-au plătit datoriile externe

Din partea D.I.E, *Operaţiunea Dunărea* era coordonată de generalul Aristotel Stamatoiu, locţiitorul şefului D.I.E., cunoscător al problemelor de comerţ exterior, de vreme ce venea de la conducerea Direcţiei a III-a, cea care se ocupa cu contrainformaţiile în domeniu.

Luînd act de protestele din ce în ce mai intense ale conducătorilor civili din comerţul cu pricina, generalul lansează ideea înfiinţării unui compartiment D.I.E. care să se ocupe de comerţ exterior, precum compartimentele de acelaşi gen din ministerele cu caracter cultural-artistic sau din instituţiile centrale cu profil asemănător (Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste, Televiziunea Română, Oficiul Economic CARPAŢI etc.).

Ideea este dezbătută în consiliul de conducere al M.I. unde, alte voci sînt de părere că înfiinţarea compartimentului nu schimbă cu nimic situaţia, noul

organism preconizat trebuind să lucreze tot într-un spectru redus şi conspirat. Ca atare, se cere generalului să aprofundeze analiza şi să propună altceva. Şi altceva acela s-a realizat: se cade de acord asupra înfiinţării unei întreprinderi de comerţ exterior, la vedere, dar care să lucreze atît cu mijloace ortodoxe cît şi de securitate.

Pentru intrarea în legalitate a ideii, se dă pricaz întocmirii decretului de organizare şi funcţionare a noii unităţi de securitate, codificată 0107 în catalogul Ministerului de Interne. Ca model, fiindcă se cerea un model, au fost consultate decretele de înfiinţare ale I.C. ROMTEHNICA, din subordinea M.Ap.N., Oficiului Economic CARPAŢI, din subordinea Gospodăriei de Partid, I.C.E.Terra, din subordinea M.C.E.. Se cade de acord ca, de ochii lumii, întreprinderea să se subordoneze M.C.E.-ului, iar, în subsidiar, D.S.S.-ului - ca organ central al adminsitraţiei de stat.

Legendarea aceasta a ţinut pînă în aprilie 1983, cînd Centrul de Pregătirea Cadrelor din M.C.E. a publicat o broşură în care, pe lîngă alte date şi informaţii din comerţul exterior, a precizat şi tutela adevărată a *Dunării*, prilej de agitaţie pentru unitatea de contrainformaţii externe care a acţionat oportun, colectînd pentru colecţia-i proprie toate exemplarele din broşură pe care le-au identificat pe piaţa internă a I.C.E.-urilor şi M.C.E.-ului.

De la apariţia ei pe eşichierul economic, *Dunărea* a produs agitaţie în tot ce se numea atunci comerţ exterior. În primul rînd ea a nemulţumit cîteva I.C.E.-uri de tradiţie,

prin preluarea de la acestea a operaţiunilor de import-export a mărfurilor produse de întreprinderile Ministerului de Interne, precum: diamantele sintetice şi sculele abrazive, de la I.C.E. Tehnoimportexport; mobila şi covoarele, de la ICECOOP precum şi unele operaţiuni de comerţ exterior, printre care transportul şi navlosirea mărfurilor, intermedieri de afaceri pe bază de comision, operaţiuni de contrapartidă pentru import de materii prime etc.

În al doilea rînd, seriozitatea cu care erau derulate contractele cu partenerii străini îşi crease un atuu suficient pentru a concura cu bune rezultate colegele române, de tradiţie. În spatele acestei seriozităţi sau promptitudini în realizarea convenţiilor, stăteau măsurile luate de securitatea internă pentru supravegherea cu prioritate a producţiei de export contractate prin Dunărea, lăsînd pe plan secund mărfurile cerute de celelalte I.C.E.-uri.

Pe de altă parte, *Dunărea* îşi selecta partenerii externi cei mai valoroşi, graţie sistemului de informaţii şi date culese de ofiţerii DIE aflaţi la post în exterior. În plus, propaganda făcută în jurul numelui *Dunării* acoperea ca intensitate, reclamele I.C.E.-urilor tradiţionale. De asemenea, modul în care se desfăşurau tratativele şi vizitele în întreprinderile româneşti, efectuate de străini, erau riguros organizate, cu foarte mici scăpări, scuzabile din capul locului.

Prin cele şase servicii operative ale ei, *Dunărea* concura circa 21 de I.C.E.-uri şi compartimente de

comerț exterior de genul celor menționate la începutul acestui capitol. Această ingerință în afacerile altora, i-a atras ura de moarte din partea rivalelor, soldată cu demolarea intrusei, în ianuarie 1990, grație exponenților armatei, care își protejau, astfel, I.C.E. ROMTEHNICA.

Primii doi ani de activitate ai *Dunării* au demonstrat dictatorului că treaba merge și că e loc și de mai bine, fapt pentru care, din 1985, cel de-al treilea an de existență și activitate, întreprinderii i se pune în cîrcă scăparea țării de datoria externă, destul de substanțială la acea dată. Ca atare, toate încasările valutare ale *Dunării* sînt blocate în contul datoriei externe și nu în conturile secrete ale dictatorului, invenție pacepistă preluată distrugător de Emanațiile Lor, din decembrie 1989.

Capitolul XXII

Fata generalului se retrage la timp

În răspunsurile sale din *România Liberă* din 20 februarie 1990, generalul colonel Victor Stănculescu, prin răspunsurile date publicităţii, îşi pune gips peste memorie şi conştiinţă, precum a făcut-o cu piciorul, în decembrie '89. Mai întîi să vedem ce ascunde gipsul pus peste memoria generalului. Fiind întrebat în legătură cu situaţia fiicei sale care a lucrat la DUNĂREA, generalul răspunde senin: *"Fiica şi-a întrerupt activitatea în ziua de 22 decembrie 1989, de la I.C.E. Dunărea fără a beneficia de pensie deoarece nu îndeplineşte condiţiile cerute de lege. Menţionez că din martie 1985 nu i s-a mai permis să plece în străinătate pentru că nu exista* încredere *din partea şefilor ei."* Mai departe, în cuprinsul răspunsului la întrebarea 8, generalul adaugă: *"Prin aceasta*

(încadrarea fiicei şi ginerelui în Ministerul de Interne - n.n.), *subsemnatului i s-au pus sub* control *cei doi copii."*

Perforînd cu picamerul stratul gros de gips depus voluntar peste memoria generalului şugubăţ, aflăm următoarele date în legătură cu copilaşii săi iubiţi:

- Monica Zaharia-Stănculescu s-a angajat voluntar în Ministerul de Interne, în anul 1981, alături de alte contingente de femei, în special soţii ale ofiţerilor M.I. A lucrat pentru început în Brigada T.S. sub comanda colonelului Gheorghe Bădiţă. La înfiinţarea Dunării, a fost trecută prin ordin al şefului D.I.E. în componenţa lucrătorilor acestei noi unităţi, considerată atunci unitatea de elită a securităţii. Între atribuţiunile de serviciu, la Dunărea i se repartizase misiunea de componentă a compartimentului special de export armament şi tehnică de luptă, fata generalului avînd sarcina să ţină legătura cu I.C.E. ROMTEHNICA, din subordinea tatălui ei, pentru derularea în bune condiţii a acestor exporturi, "Dunărea" neavînd voie să vîndă armament în nume propriu, ci numai prin intermediul suratei sale de la M.Ap.N. În legătură cu neîncrederea şefilor în loialitatea fiicei generalului, lucrurile stau cu totul altfel: participarea Monicăi Z-S în delegaţiile plecate peste hotare s-a redus la misiunea de translator sau la cea de decor, ea neasumîndu-şi vreodată răspunderea pentru derularea contractelor sau a altor înţelegeri încheiate de "Dunărea" în cooperare cu Romtehnica. Din această cauză, conducerea întreprinderii "Dunărea" a menajat-o, scutind-o de deplasări în străinătate, mai ales că după fiecare ieşire în exterior ea se resimţea, fiind bolnavă de

nervi. În atare situaţie, era folosită pentru ţinerea legăturii între "Dunărea" şi Romtehnica, între D.I.E. şi adjunctul ministrului apărării naţionale, care întîmplător era tatăl ei. Retragerea Monicăi de la "Dunărea" s-a făcut la începutul lunii decembrie 1989, şi nu la 22 ale lunii cum afirmă generalul. Motivaţia retragerii a fost boala de care suferea încă de la încadrare, dar care nu i-a dat bătaie de cap decît în decembrie '89. Prevăzător, generalul şi-a retras la timp ambasadorul itinerant de la "Dunărea", presimţind căderea lui Ceauşescu, din surse încă necunoscute nouă. În legătură cu încadrarea ginerelui în Ministerul de Interne, aceeaşi situaţie: motivul înregimentării aici este de ordin pecuniar, ca şi în cazul fiicei, şi nu de ordin contrainformativ. Generalul afirmă că ginerele său era încadrat *"ca ofiţer cu pregătirea militară şi problemele de mobilizare şi nu ca ofiţer cu activităţi specifice de securitate."* Crezînd că are de-a face numai cu ageamii în probleme de securitate, generalul turuie mai departe o altă gogoaşă, prin care, din imprudenţă, demască adevărata preocupare a ginerelui său în cadrul M.I.: *Pe 22.12.89, cu maşina personală, s-a deplasat din proprie iniţiativă la Sediul Ministerului Apărării Naţionale, unde mă găseam la comandă şi unde mi-a furnizat foarte multe date privind sediile şi organizarea unor unităţi de transmisiuni, iar unele direct comandantului trupelor de transmisiuni al armatei române şi a participat alături de acesta şi actualul ministru al poştelor şi telecomunicaţiilor la planul de întrerupere a legăturilor-fir ale D.S.S şi M.I. şi la neutralizarea sistemelor de interceptare a convorbirilor telefonice."* Fără să vrea, generalul a

deconspirat activitatea iubitului său ginere: ofiţer de securitate încadrat în C.T.O.T., unitatea specializată în interceptarea convorbirilor telefonice din subordinea D.S.S. Altfel, cum putea un politruc să cunoască amplasamentele speciale ale acestei unităţi?

Ca să impresioneze opinia publică, generalul Stănculescu - fără să i-o ceară cineva - face în finalul excursului său următoarea remarcă: *"ideea principală de activitate în întreaga mea viaţă de militar, începînd cu clasa I de liceu militar în 1939 şi pînă în prezent a fost să servesc ţara şi nu pe tiranii ei."*

Chiar aşa să fie oare? Dacă da, atunci, sub dictatură, cînd era învestit cu cele mai alese funcţii în cadrul Ministerului Apărării Naţionale (ministru adjunct, şef al Direcţiei de Informaţii a Armatei, coordonator al activităţii întreprinderii Romtehnica etc.), generalul acţiona pentru (o) ţară şi nu pentru cel care îi dăduse un asemenea os de ros? Greu de înţeles raţionamentul pentru care domnia-sa a făcut această remarcă. Sau, poate, conştiinţa prea încărcată nu-i dădea pace, obligîndu-l să se amăgească cu vorbe, pe care unii să le creadă.

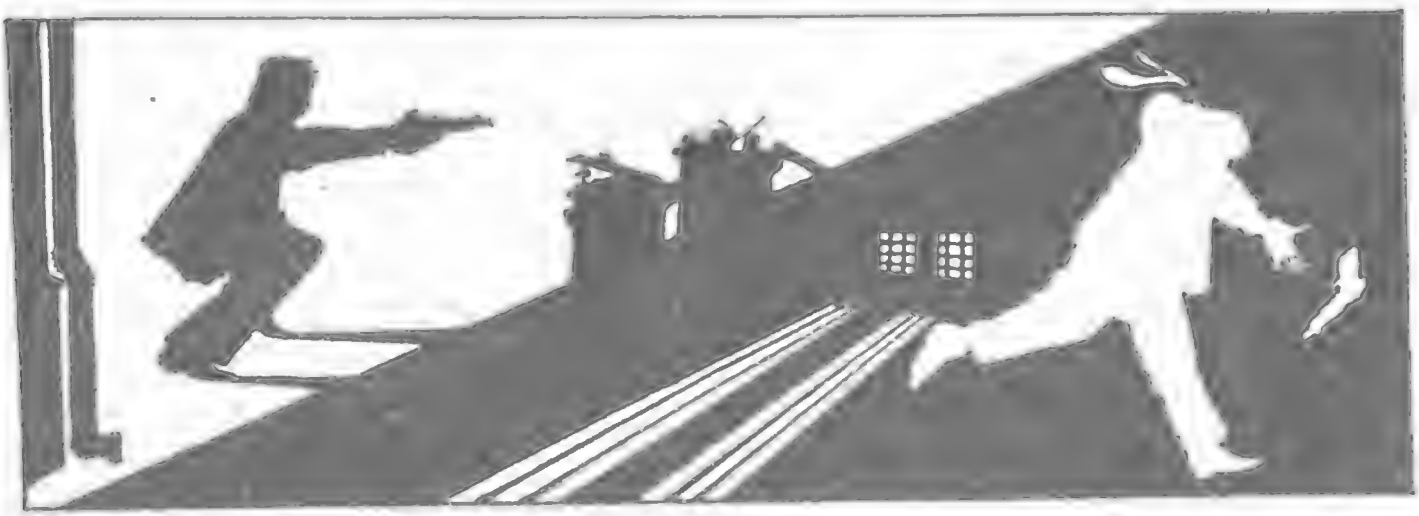

Capitolul XXIII

1 la 0 pentru K.G.B.

Se aud voci - neautorizate în domeniul pe care îl abordează - susţinînd că Nicolae Ceauşescu nu ar fi luat poziţie faţă de problema Basarabiei şi a Bucovinei. Printre prozeliţii acestei concepţii şi-a făcut loc, cu coatele şi cu sudălmile azvîrlite printre dinţi, un specialist în bălţile inundabile ale Siretului şi, care, în timpul liber, se ocupă de situaţia românilor de dincolo de Prut, adică I.T. Lazăr, directorul "Infractorului", cu al său expozeu "Sîntem mai răi ca ruşii?" publicat în numărul 36 al revistei "Zig-Zag".

Ce afirmă catedra de basarabism şi bucovinism prezidată de I.T.L. în legătură cu Ceauşescu şi problema ţinuturilor de dincolo de Prut? Nici mai mult, nici mai puţin, decît că "odiosul" era "incontestabil un laş şi un trădător." Şi, ca să-şi întărească afirmaţia, reproduce (nu ştim de unde, dar folosind semnele citării) un aşa-zis pasaj din discursurile lui Nicolae Ceauşescu: "România

nu are nici o pretenţie teritorială."

Lucrurile nu stau chiar aşa. Să ne explicăm. Între acţiunile de mare anvergură ale Departamentului de Informaţii Externe, iniţiate din ordinul tiranului, exista şi una numită codificat Acţiunea Brînduşa. Ea viza tocmai recuperarea - pe căi oficiale, semioficiale şi secrete - a celor două provincii luate cu japca de către ruşi. Printr-un demers prezentat mai jos vom demonstra atît profanului coleg de la "Infractorul", cît şi celor ca el că "incontestabilul" va fi contestabil prin prezentarea lucrurilor aşa cum au fost, fără minimalizarea sau măsluirea realităţii.

Acţiunea Brînduşa a fost dată în executare Unităţii speciale "N" - cu "n" de la necunoscută şi număr de catalog 0110. Existenţa acestei unităţi era ţinută într-o conspirativitate deosebită, avînd în vedere problema dată spre rezolvare precum şi abilitatea partenerului care trebuia driblat întru ducerea la bun sfîrşit a demersului: K.G.B. - partener şi duşman al serviciilor secrete române.

Cum s-a născut Unitatea specială "N"

După Contrarevoluţia maghiară din 1956, *Primăvara de la Praga* a fost al doilea duş rece pentru aşa-zişii aliaţi ai fratelui mai mare de la Răsărit. Invadarea Cehoslovaciei de către cinci state membre ale Tratatului

de la Vraşovia a dat de gîndit Bucureştiului: excursia forţelor militare sovietice prin capitalele comuniste putea să prevadă în itinerar şi capitala română.

Trăgînd învăţăminte din nenorocirea cehoslovacă şi sfătuit de Tito (la 24 august 1968, în cadrul vizitei fulger de la Vîrşeţ, urmare a evenimentelor de la Praga), Ceauşescu decide înfiinţarea unei unităţi speciale care să se ocupe special de culegerea de informaţii privind "prietenii" comunişti de dincolo de graniţele ţării (mai puţin cei din Iugoslavia lui Tito, în care îşi punea speranţa ajutorului dezinteresat, în caz de pericol).

Ceauşescu nu dorea să fie surprins nepregătit de un eventual atac militar aliat şi nici să poarte tratative în poziţie *legat*, cu partea sovietică, poliţaiul lumii comuniste, aşa cum păţise Dubcek după invazia trupelor roşii. Aplica, deci, preceptul caragealesc: "trădare, trădare, dar să ştim şi noi", cu o oră, două, mai înainte. Şi, ca să ştie acest lucru, a decis naşterea unităţii speciale N, cu pîlnia radarului îndreptată spre graniţele răsăritene, nord-vestice şi sudice.

Apare BRÎNDUŞA!

Pusă repede pe roţi, unitatea nou înfiinţată îşi începe cu frenezie activitatea, adunînd informaţiile şi datele necesare realizării scopului pentru care fusese creată: preîntîmpinarea unui atac armat din partea "pretenilor". Dar, în lagărul socialist, urmare şi a poziţiei adoptate de

Occident față de intervenția sovietică în Praga, lucrurile încep să se liniștească, pericolul militar fiind aplanat prin numeroase contacte diplomatice, atît între Vest și Est, cît și între Est și Est.

Față de această situație, unității "N" i se trasează ca sarcină principală realizarea *Acțiunii BRÎNDUȘA*, unitatea fiind baza (sau sediul) acțiunii, beneficiind și de sprijinul celorlalte unități din Departamentul de Informații Externe și din securitatea internă. Fiind cunoscute interesele serviciilor sovietice de informații față de țara noastră (vezi cazul generalilor Șerb și Militaru, descoperiți ca agenți în solda K.G.B.-ului), în jurul Acțiunii BRÎNDUȘA s-a dispus discreție totală, de deschiderea acestei acțiuni fiind puțini inițiați în D.I.E. și în unitățile interne de securitate. Nu întîmplător acțiunii acesteia i s-a dat numele unei plante toxice, avînd flori frumoase și efecte terapeutice.

Confruntarea Brejnev-Ceaușescu

De la venirea sa la putere, Ceaușescu a fost privit de liderii comuniști ai vremii, cu alți ochi decît Gheorghe Gheorghiu-Dej. Kremlinul, cu a sa gerontocrație, îl suspecta de neloialitate, de acțiuni cugetate în detrimentul intereselor Moscovei în lume.

În urma vizitei de două zile a lui Ceaușescu la Moscova (17-18 martie 1967), Brejnev și-a dat seama că are în față un copil neascultător și care, direct, i-a pus

problema Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, fără menajamentele anterioare cu care era obişnuită Moscova să primească unele doleanţe ale Bucureştiului.

Agasat de impertinenţa şi neprevăzutul din comportamentul olteanului din Scorniceşti, mai marele sovietelor promite că va ceda teritoriile române solicitate, numai atunci cînd şi România va ceda Ungariei teritoriile pretinse de aceasta. Din acel moment, *oficial* România nu a mai pus problema Basarabiei şi a Bucovinei în discuţiile cu sovieticii, rezolvarea chestiunii trecînd pe plan secret şi semioficial. La rîndul ei, Uniunea Sovietică, intrigată de ce-ar putea face românii pentru întregirea teritoriului naţional precum şi pentru dezvoltarea unor noi legături cu Occidentul, a înfiinţat - pe lîngă Secretariatul C.C. al P.C.U.S. - o secţie specială care să se ocupe de România, de politica internă şi externă a acesteia, de tot ceea ce poate interesa Uniunea din mica şi frămîntata ţară vecină. Asemenea secţie era unică în istoria politică, nici un alt *partid frăţesc* sau *ţară prietenă* neavînd o asemenea onoare.

Pe drumurile Occidentului

Pentru evitarea complicaţiilor cu ruşii, *Acţiunea BRÎNDUŞA* şi-a găsit teren propice de afirmare în Occident, în ţările cu concentraţie mare de emigranţi români, mai ales din prima şi a doua generaţie de după Primul Război Mondial (S.U.A , R.F.G., Franţa, Canada

etc.), ţări în care intelectualitatea şi vîrfurile emigraţiei culturale au fost capacitate să facă propagandă favorabilă reglementării statutului juridic al celor două teritorii, în favoarea României, de la care fuseseră rupte prin forţa împrejurărilor.

De asemenea, prin serviciile clerului ortodox din comunităţile româneşti diasporene, au fost atrase sub autoritatea canonică a Patriarhiei Ortodoxe Române, parohiile române tutelate de Arhiepiscopia ortodoxă rusă din exil şi puse în slujba operei de reîntregire a neamului.

Pe lîngă activitatea emigraţiei, au fost solicitate în rezolvarea obiectivelor acţiunii personalităţi cultural-artistice, oameni politici şi alte categorii simpatizante ale deschiderii româneşti de după instalarea lui Ceauşescu la putere (vezi şi acţiunea "Orizont" prezentată pe larg de Pacepa în cartea sa).

Pentru atragerea acestor oameni din Vest erau folosite toate căile: diplomaţii români din exterior, ofiţerii special trimişi acolo, rudele şi relaţiile din ţară, cointeresarea materială etc.

Diferit de activitatea de afară, în ţară se dă pricaz editării de studii şi cărţi de istorie în care chestiunea celor două teritorii este pusă în adevărata ei lumină (vezi cărţile lui Dinu C. Giurescu), romane în care este reabilitat post-mortem Mareşalul Antonescu (*Delirul* de Marin Preda) sau este prezentată trauma poporului român produsă de prezenţa la hotare a ruşilor (ciclul *"Zăpezile de-acum un veac"* de Paul Anghel).

Sensibilă la afronturile Bucureştiului, Moscova nu a

stat cu mîinile în sîn. La fiecare val mai mare de erezie românească, răspundea cu o contraofensivă de putere egală sau mai mare, folosindu-se de emigraţia maghiară din Occident, pe care o asmuţea să ceară României Ardealul precum şi să depună plîngeri în acest sens pe la porţile cele mari ale diverselor foruri internaţionale sau ale unor state occidentale, şi aceasta mai ales în momentele de dialog ale României cu respectivele ţări şi organisme politice mondiale.

În ceea ce-l priveşte pe Ceauşescu, replica sovietică s-a văzut în decembrie '89: după ce s-a încercat ani de zile înlăturarea sa prin complotul unor generali şi nomenclaturişti marginalizaţi, Kremlinul a reuşit să-l elimine de pe scenă, în complicitate cu forţele secrete maghiare şi mizînd pe resentimentele întregii noastre naţiuni.

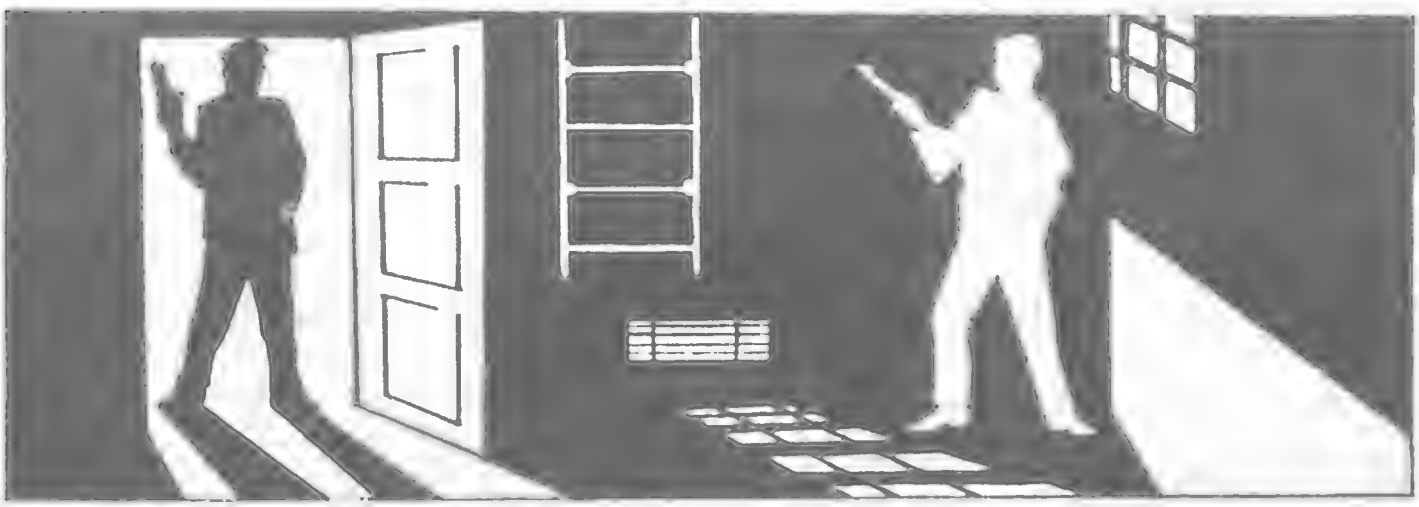

Capitolul XXVI

Securitatea - dicţionar explicativ

Pentru evitarea unor confuzii în folosirea termenilor specifici muncii de securitate, confuzii întîlnite în majoritatea publicaţiilor care atacă problematici şi aspecte singulare ale activităţii ofiţerilor fostei şi actualei Securităţi (chiar dacă şi-a schimbat numele în S.R.I.) vom încerca să înjghebăm un posibil *Dicţionar explicativ* al termenilor folosiţi de Securitate.

1. *A.V.S.*

Unitate specială ce făcea parte din cadrul Departamentului de Informaţii Externe şi avea drept scop realizarea de Acţiuni Valutare Speciale (A.V.S.), constînd din aducerea de valută în ţară fără export de produse româneşti. În acest sens, se iniţiau tratative cu diverse bănci occidentale de la care se obţineau credite care, la

rîndul lor, erau folosite drept împrumuturi pentru lumea a III-a sau a IV-a, cu dobînzi mult mai mari decît cele percepute de băncile creditoare. Din diferenţa dobînzilor se obţineau profituri care erau raportate drept realizări ale unităţii A.V.S. şi folosite conform dispoziţiilor lui Ceauşescu. Unitatea A.V.S. nu era singulară în sfera economiei româneşti, ea avînd corespondenţi în fiecare dintre întreprinderile de comerţ exterior şi în Banca Română de Comerţ Exterior (B.R.C.E.), prin aşa-numitele servicii O.V.S. (operaţiuni valutare speciale) de care a vorbit la un moment dat Sorin Roşca-Stănescu în România Liberă (articolul-serial "Quinta royală").

2. *Brigada S.D.*

Unitate specială în cadrul Departamentului de Informaţii Externe specializată în procurarea - prin mijloacele specifice muncii de informaţii externe - a documentaţiilor tehnice necesare dezvoltării diferitelor ramuri ale economiei naţionale, precum şi racolării unor specialişti de înaltă clasă într-un domeniu sau altul, şi care să acceadă la colaborare cu statul român, în vedera dezvoltării unor ramuri de vîrf în industria românească. De aici, şi codificarea unităţii în S.D. = ştiinţă-dezvoltare.

3. *Brigada T.S.*

Unitate specială în cadrul Departamentului de Informaţii Externe care se ocupa cu procurarea din

Occident a unor documentaţii privind cercetarea ştiinţifică în domeniul tehnic, de unde vine şi numele unităţii, T.S. însemînd Tehnico-Ştiinţific. Este unitatea care a lucrat foarte mult pentru "edificarea operei savantei de renume mondial, Elena Ceauşescu". La începuturile ei, unitatea a fost folosită şi de sovietici pentru furtul de tehnologie occidentală, pusă sub embargo de unele state. Este, de altfel, unitatea în care Pacepa a lucrat şi a coordonat multă vreme munca de spionaj industrial şi tehnologic.

4. *C.I.E.*

Mare unitate în cadrul Departamentului Securităţii Statului, succesoarea Departamentului de Informaţii Externe, denumire schimbată după plecarea generalului Pacepa. Anterior, avea număr de cod 0920, după care i s-a dat 0544. Centrul de Informaţii Externe avea în compunerea sa unităţi de specialitate (probleme politice, economice, emigraţie, furt tehnologic, acţiuni valutare speciale etc.) şi unităţi auxiliare, de sprijinire materială şi umană a primelor. Şeful C.I.E. era şi adjunct al ministrului de interne. În această dublă calitate, şeful C.I.E. discuta direct cu Ceauşescu problemele legate de spionajul românesc.

5. *Colaborator*

Persoană nemembră de partid, dar ocupînd o funcţie care o făcea utilă muncii securităţii într-o întreprindere

sau instituţie. Intră aici mai toţi directorii adjuncţi din organizaţiile obşteşti, vicarii de orice nivel, vicepreşedinţii cooperaţiei, unii şefi ai serviciilor de personal sau cadre neînregimentaţi în partid. Toţi aceştia erau atraşi la colaborare pentru supravegherea plecărilor peste hotare, a întîlnirilor cu străinii veniţi în ţara noastră, a publicării materialelor cu caracter religios etc. Colaboratorii erau instruiţi periodic de ofiţerii de obiectiv, care îi aveau, de altfel, în legătură personală. Activitatea lor nu era remunerată, ci stimulată de anumite facilităţi pe care Securitatea le acorda acestei categorii de apropiaţi ai săi: avizarea rapidă a unor deplasări peste hotare, a publicării unor cărţi şi documentare, a obţinerii repartiţiilor de spaţii de locuit etc. Activitatea colaboratorilor nu s-a materializat în întocmirea de dosare care să reflecte contribuţia acestora într-un domeniu sau altul, astfel încît arhivele fostei Securităţi nu dispune de documente compromiţătoare la adresa acestei categorii de sprijinitori ai săi.

6. *Colaborator membru de partid*

Persoană - membră a fostului partid comunist - dispusă să colaboreze cu Securitatea în virtutea unor sentimente patriotice. Colaboratorii membri de partid erau atraşi în munca de informaţii numai cu avizul scris al primilor secretari de partid orăşeneşti, municipali, judeţeni, de sector sau mari instituţii şi întreprinderi. Lor nu li se întocmeau dosare şi nici nu li se luau

angajamente de colaborare cu securitatea. Din 6 în 6 luni, materialele informative primite de la această categorie de colaboratori erau distruse prin ardere, astfel încît materialele compromiţătoare împotriva lor să nu fie arhivate.

7. *C.T.O.T.*

Centrul de Tehnică Operativă şi Telecomunicaţii era una dintre unităţile independente ale Departamentului Securităţii Statului, care avea drept scop interceptarea convorbirilor telefonice, corespondenţei şi expedientelor din şi în străinătate. Unitatea lucra la cererea făcută ei de către celelalte unităţi ale departamentului, cereri aprobate în prealabil de conducerea Minsiterului de Interne sau a D.S.S.-ului.

8. *D.S.S.*

Departamentul Securităţii Statului - parte componentă a Ministerului de Interne, alături de Inspectoratul General al Miliţiei, Direcţia Generală a Penitenciarelor, Direcţia Arhivelor Statului, Centrul de Informare şi Documentare (C.I.D.), precum şi de alte unităţi centrale cu denumiri mai puţin cunoscute de public. Departamentul Securităţii Statului este succesorul fostului Consiliu al Securităţii Statului, organ adminsitrativ cu grad de minister, desfiinţat în 1978 prin Decretul nr. 69/1978, act normativ prin care s-a înfiinţat D.S.S.-ul ca parte componentă a

Minsiterului de Interne. D.S.S-ul a fost desfiinţat printr-un comunicat al fostului C.F.S.N., în ianuarie 1990, şi reorganizat ca Serviciu Român de Informaţii la 21 martie 1990.

9. *Direcţia I a D.S.S.*

Direcţia I sau U.M. 0610 era una din unităţile centrale ale D.S.S.-ului avînd ca obiectiv contrainformaţiile în rîndul membrilor fostelor partide politice din România, supravegherea contrainformativă a culturii, învăţămîntului, artei, presei şi centrelor de documentare de orice gen. De menţionat faptul că această unitate avea competenţa teritorială numai în limitele graniţelor României, pentru exterior fiind abilitat Departamentul de Informaţii Externe care avea în supraveghere toată dizidenţa politică din exil. Arhivele acestei direcţii sînt folosite astăzi pentru compromiterea sau intimidarea unor personalităţi ale opoziţiei.

10. *Direcţia a II-a*

Direcţia a II-a sau U.M. 0617 era unitatea centrală de contrainformaţii economice, componentă a D.S.S.-ului. Ofiţerii acestei mari unităţi supravegheau fonic şi direct activitatea salariaţilor întreprinderilor în vederea prevenirii actelor de sabotaj economic şi spionaj industrial, acolo unde era cazul. Ofiţerii de aici erau şi cei care avizau deplasările peste hotare, în interes de

serviciu, ale personalului salariat, fie el director sau simplu muncitor în întreprinderea respectivă.

11. *Direcţia a III-a*

Direcţia a III-a sau U.M. 0625-C.P. (Comerţ, Protocol) era unitatea centrală care se ocupa de contraspionaj şi supravegherea contrainformativă în domeniul comerţului exterior, a protocoalelor din instituţiile care lucrau cu străinii, precum şi a străinilor veniţi ca turişti în ţara noastră. De ofiţerii de aici depindeau încadrările în serviciile întreprinderilor de comerţ exterior sau relaţii internaţionale, precum şi a celor care deserveau serviciile de protocol destinate primirii şi convorbirilor cu străinii intraţi pe teritoriul ţării în interes de serviciu. În 1982, Direcţia a III-a este divizată în două: U.M. 0625 şi U.M. 0500, unitate nouă care preia întreaga competenţă în domeniul comerţului exterior şi protocolului, unitatea de bază rămînînd pe mai departe supraveghetoarea contrainformativă a străinilor aflaţi temporar pe teritoriul României. Ofiţerii din U.M. 0625 aveau cea mai mare bătaie de cap în timpul desfăşurării tîrgurilor internaţionale din Bucureşti, moment în care hotelurile Capitalei erau populate 50% cu străini şi 50% cu ofiţeri din acest compartiment al securităţii interne.

12. *Direcţia a IV-a*

Număr de cod 0644, Direcţia a IV-a era unitatea

centrală a Securităţii care se ocupa de contrainformaţii militare, mai laic vorbind fiind vorba de ofiţerii C.I. din unităţile militare (C.I.-ştii). Sediu unităţii era situat în clădirea vecină atît C.C.-ului cît şi Bibliotecii Centrale Universitare, unitatea avînd autonomie în cadrul D.S.S.-ului, fiind direct subordonată secţiei militare a C.C.-ului şi, implicit, lui Ceauşescu. De aici şi osîrdia cu care armata, apărătoare a "revoluţiei din decembrie '89", a mitraliat clădirea acestei direcţii de securitate, considerată de mulţi fruntaşi ai armatei drept depozitara unor documente compromiţătoare la adresa lor.

13. *Direcţia a V-a*

Unitatea 0666 era destinată pazei cuplului prezidenţial şi a demnitarilor, ofiţerii din această unitate fiind frecvent văzuţi pe traseele prezidenţiale, cotidiene bucureştenilor, sau în timpul vizitelor de "lucru" sau de distracţie ale fostei nomenclaturi.

14. *Direcţia a VI-a*

Fostă U.M. 0638, Direcţia de Cercetări Penale din cadrul D.S.S. a rămas pe mai departe în funcţiune, astăzi fiind trecută sub autoritatea Inspectoratului General al Poliţiei, numai cu numele, ea ocupîndu-se în continure de cercetarea celor care aduc sau se presupune că aduc prin activitatea lor atingere securităţii statului. Situată în clădirea de tristă amintire din Calea Rahovei nr. 37-39,

Direcţia a VI-a este folosită în continuare de putere pentru anihilarea persoanelor incomode regimului. Oficial s-a afirmat că respectiva direcţie a fost desfiinţată, locul ei fiind luat de procuratură care va ancheta cazurile de atingere a securităţii statului, în baza rechizitoriilor făcute de S.R.I., fără intermediul acestei direcţii de tristă faimă. Declaraţiile însă nu ţin loc de coduri de procedură penală, act în care Direcţia de Cercetări Penale îşi are loc asigurat pentru încă multă vreme de acum încolo.

15. *D.I.A.*

Direcţia de Informaţii a Armatei este mare unitate din cadrul M.Ap.N., subordonată primului adjunct al minsitrului apărării şi specializată în culegerea de informaţii interne şi externe cu caracter militar precum şi în antrenarea şi folosirea trupelor speciale de diversiune în cazuri deosebite. Din această direcţie sînt trimişi la post în exterior ataşaţii militari sau ofiţerii cu sarcini deosebite pe linia spionajului militar, fără a face parte din personalul diplomatic.

16. *Element în studiu*

Persoană care, prezentînd interes pentru Securitate, era supusă verificărilor şi unor contacte personale cu ofiţerul care urma să o pregătească pentru munca de informaţii secrete. Semnarea angajamentului de colaborare cu securitatea transforma "elementul în studiu" în informator sau alte categorii de persoane

angrenate în culegerea de informaţii secrete sau în organizarea de acţiuni cu acelaşi caracter.

17. *Informator*

Persoană care dispune de posibilităţi informative în obiective interesînd securitatea statului şi care acceptă să colaboreze cu ofiţerii de securitate pe baza sentimentelor patriotice, în vederea realizării unor foloase materiale sau constrînsă la colaborare în virtutea existenţei unor documente compromiţătoare la adresa sa şi folosite de securitate pentru atragerea sa la colaborare. Era interzisă racolarea ca informatori a membrilor partidului comunist. Faţă de colaboratori, informatorii semnau un angajament, ca act juridic ce stătea la baza colaborării. Prin angajament informatorul se angaja să furnizeze date şi informaţii secrete şi să nu deconspire legătura sa cu ofiţerul de securitate. Fără să fie stipulată expres în angajament, din partea ofiţerului emana obligaţia păstrării secretului asupra activităţii informatorului.

18. *Ofiţer acoperit*

Ofiţer de securitate încadrat în instituţii civile în anumite posturi prezentînd interes pentru securitate sau care erau folosite ca trambulină pentru plecări în străinătate la post sau în delegaţii profesionale şi protocolare.

SUMAR

Cuvînt de învăţătură pag.5
Cap.I Spre vest, viteză maximă! pag.8
Cap.II Alarmă generală în D.I.E. pag.13
Cap.III Fantomele trec graniţa pag.18
Cap.IV Morţii ies din morminte pag.26
Cap. V Cu praştia la vînat de mistreţi pag.32
Cap.VI "Porumbeii păcii" revin la cuib pag.37
Cap.VII Cazul Horodincă de la New York pag.41
Cap.VIII Cabinetul teologic din D.I.E.
se prăbuşeşte pag.47
Cap.IX La Toronto, într-o dimineaţă
de primăvară pag.51
Cap.X Spargere la bijutier pag.56
Cap.XI DI Drăgan devine "Cornea" şi pleacă
să unească românii din Occident pag.61
Cap.XII Papagalul mort era cioara vopsită
a securităţii pag.65

Cap.XIII Gloria geniului din Carpaţi e fabricată
în laboratorul Securităţii pag.72
Cap.XIV Venusienii români debarcă în Occident ..pag.81
Cap.XV Cazul doctorului Ionel Cană pag.87
Cap.XVI Paul Goma şi acţiunea "Mistreţul" pag.93
Cap.XVII Ofensiva contra "Europei Libere" pag.99
Cap.XVIII "Bibicul" nu a fost securist.
Şnapan, da! pag.107
Cap.XIX Stareţul de la Plumbuita
alungă fantomele pag.109
Cap.XX Curge valută pe "Dunăre" pag.124
Cap.XXI Cum s-au plătit datoriile externe pag.130
Cap.XXII Fata generalului se retrage la timp pag.134
Cap.XXIII 1 la 0 pentru K.G.B. pag.138
Cap.XXVI Securitatea - dicţionar explicativ pag.145

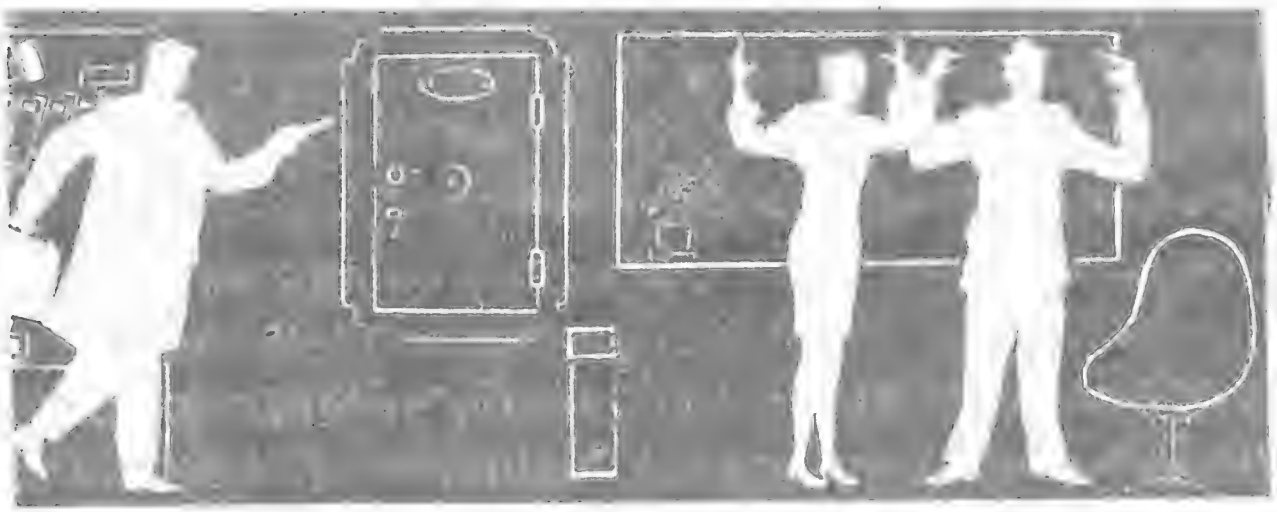

Urmăriţi seriile Editurii ISIS

DOSARELE ROŞII

Good bye, domnule Pacepa!
Un român în gulagul Siberian
20 de ani după gratii

MARI REPORTERI AI LUMII

Curzio Malaparte - *Kaput*
Klaus Stephani - *Vrăjitoarea din Dealul Şerpilor*
Emil Nicolau - *Românii în ghearele bolşevicilor*
Dimitrie Karnabat - *Boema de altădată*
Marcu Beza - *Urme româneşti în Asia, Grecia şi Albania*

ISTORIA DUPĂ GRATII

Viaţa Regelui Carol I (3 volume) - pagini de jurnal şi epistole

Cazul Antonescu - (dosarul complet al procesului Antonescu)

Pagini de jurnal de la Jilava - de Corneliu Zelea Codreanu

BIOGRAFII ROMANŢATE

Maurice Paleologue - *Ultima ţarină* (cu o prefaţă de Constantin Stere)

Karl Tschuppik - *Maria Tereza*

MISTERELE ORIENTULUI

Bechir - Aga - *Memoriile unui eunuc*

M.E. Carsen - *Zobeida*

Aron Selmer - *Ultimul Dalai Lama*

ROMANUL DE DRAGOSTE

Guy de Chatepleure - *Logodna de primăvară*

Lytton Strachey - *Elisabeta și Essex*

John Knittel - *El Hakim*

CARTEA ALBASTRĂ

Thomas Bulfnic - *Legende carolingiene*

Roald Dahl - *Jams și piersica uriașă*

Yachar Kemal - *Regele elefanților*

Coli tipo: 10
Apărut 1992
Tehnoredactare P. Marian
Tiparul executat la Imprimeria Coresi
București, România

Tiparul executat sub comanda nr. 20.540
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Preţ: 200 + 2 TL = 202 lei

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi. Amănunte despre toate acestea precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale securităţii: acţiunile "Dunărea", "Brînduşa", celebrele cazuri Goma, Cană, Horodincă şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

ISBN
973-95797-0-1

ISBN
973-95710-5-0